COMPROMITEREA NAȚIONALISMULUI

—Răzvan CODRESCU—

Una dintre ideile fixe ale recentei campanii electorale din România a fost aceea că Dl. Gheorghe Funar, candidatul la președinție al gălăgiosului P.U.N.R., ar reprezenta... "naționalismul". Această "deșteptăciune", vădit tendențioasă, a fost lansată ca acțiune reprobabilă, de compromitere a naționalismului în genere, fapt ce nu poate folosi, evident, decât unor interese străine românismului, indiferent care ar fi culisele lor interne sau externe. Când îl vezi pe Dl. Funar, elementar ca un brigadier dela Bumbești-Livezeni, îți vine să plângi de milă "naționalismului" românesc și să te dai cu "bozgorii" sau cu "alții"...

Domnul Funar se crede naționalist, dimpreună cu toată liota sa de trepăduși recondiționați, bătându-se cu de-alde Vadim pe "cămașa morții".

Cine cunoaște, cât de sumar, adevărata istorie politică și culturală a Românilor nu se mai poate juca la întâmplare cu termeni precum "nație", "național", "naționalism", "naționalist", căci ar însemna să profaneze memoria unui ilustru șir de înaintași, pe a căror forță morală și intelectuală s'a întemeiat România modernă. Naționalismul, în sensul lui autentic, sfințit de acești înaintași, a fost coloana vertebrală a existenței și creației românești dela Tudor Vladimirescu până la Petre Țuțea! Naționaliști entuziaști și mărturisiți au fost, între atâția alții, Kogălniceanu, Bălcescu, Avram Iancu, Alecsandri, Hașdeu, Bărnuțiu, Conta, Eminescu, Xenopol, Coșbuc, Delavrancea, Brătienii, Iorga, Paulescu, Goga, Pârvan, Iuliu Maniu, Ion Antonescu, Crainic, Nae Ionescu, Blaga, Codreanu, Stăniloae, Eliade, sau Noica... Ce au de-a face aceștia cu vreun Corneliu Vadim Tudor sau cu vreun Gh. Funar? Nu poate fi pus în aceeași oală naționalismul nostru istoric cu pseudo-naționalismul primitiv (corcit cu ateismul, materialismul și populismul comunist) al lui Nicolae Ceaușescu și al foștilor săi lachei?!

Pentru cei care nu înțeleg să sacrifice tradiția noastră organică aventurilor ideologice ale internaționalismului "ocult" sau intereselor conjuncturale ale unei clici criptocomuniste, naționalismul nu înseamnă altceva decât manifestarea firească a tendințelor legitime de conservare și valorificare a ființei și geniului național, cu grija creștinească de a nu impieta asupra ființei și geniului național al altor popoare. Este loc sub soare pentru tot atâtea naționalisme câte neamuri a rânduit Dumnezeu să existe și din efervescența creatoare specifică a tuturor acestor neamuri se articulează (sau ar fi chemat să se articuleze) marele concert universal. Dacă se pune problema unei armonii planetare, ea nu poate fi corect concepută decât ca o unitate în diversitate, respectând realitățile date ale acestei lumi, iar nu denaturându-le după fantasmele minții noastre sau după interesele

Continuare în pag.3

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof. Valeriu NEȘTIAN	pagina 1
Răzvan CODRESCU	pagina 1
Prof.Dr. Anton MOISIN	pagina 4
Dimitrie PACEAG	pagina 4
Prof. Radu SERBAN	pagina 5
Adrian GRIGOROPOL	pagina 6
Dan Emilian ROȘCA	pagina 8
Gabi CONSTANTINESCU	pagina 8
Prof. Gavril POPA	pagina 8
Caterina NICULESCU	pagina 10
Pr. Cezar STERPU	pagina 12
Arhim. Cleopa NANU	pagina 13
Emil ALEXANDRESCU	pagina 14
Dr. Ionel ZEANA	pagina 15
Prof.Dr. N. CIACHIR	pagina 17
Ion CREȚU	pagina 17

ISSN 0705-8365

Prețul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 198 -OCTOMBRIE 1992- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

MOȘTENIREA COMUNISTĂ ȘI PRIVATIZAREA

Eugen BÂRSAN

Dezastrul economic din România e într'o fază de amploare. In fapt, cauzele sunt cunoscute de toată lumea. Stări de lucruri legate de problema complexă a moștenirii comuniste și a privatizării care a început să se deruleze.

Dar când derularea a ajuns dela teorie la punctul de măsuri concrete, ea s'a poticnit într'o rezistență de atitudine contrară, în ineficiență și într'un climat opus stringenței măsurilor economice și sociale.

Astfel totul se încălcește, totul se împotmolește în birocratismul politicii guvernamentale care este mânuită de nomenclaturiști și ca atare tinde să perpetueze proprietatea de stat într'un sistem economic de centralism, de prețuri artificiale, de lipsă de cointeresare etc.

Acest sistem economic guvernamental a elaborat proiecte de economie națională pe diferite sectoare, ca agricultură, mijloace de producție, bunuri de consum etc. Este însă de reținut și de subliniat că toate aceste elaborări, toate aceste proiecte sau modele au ca bază paradoxul economie-liberă cu proprietate de stat. Iar într'o asemenea situație, nomenclaturiștii, care sunt stăpânii și diriguitorii statului la toate nivelurile, din bogați devin și mai bogați, iar cetățeanul din sărac devine și mai sărac.

Vizavi de economia statistică - de tip comunist - este mesajul public al țării, al cetățeanului, rostit în chip clar în curajoasele demonstrații: nici o formă de neocomunism! Este vorba, deci, de o luptă între două mituri. Mitul comunist și mitul libertății. Primul este disprețuitor, mincinos și violent, căci marca superlativă a "epocii de aur" a lui Ceaușescu, este disprețul față de om. Nu se vrea om, se vrea turmă. Tot așa nu se vrea privatizare, se vrea etatizare. Producție de stat. Producție de om robit. Ce contează robia! Nomenclatura să trăiască!

Poporul încălcit cere ca politica de împotmolire a moștenirii comuniste să fie restructurată din temelii. Pornind dela eliminarea statu quo-ului moștenirii comuniste și mergând pe linia însușirii cu candoare a conștiinței dreptului la libertate. Robii reclamă o viață cu rânduieli și temeiuri necomuniste.

Continuare în pag. 3

SĂ INTRĂM ÎN ROMÂNIA!

—Valeriu C. NEȘTIAN—

Aurul, cu strălucirile sale atinse de veșnicie, are o valoare prin sine însuși, pe când tinicheaua vopsită, oricât de sclipitoare ar fi, pălește lamentabil în fața metalului nobil. Cu toate acestea, stăpâni ai piețelor noastre sunt - cum glumea un scriitor ieșean - tocmai vânzătorii de tinichele, care nu rareori reușesc să prostească lumea mai mult decât ar merita ea. Numai că, din când în când, se ivesc și negustori de bijuterii veritabile. Si, deși se află în minoritate, ba li se întâmplă să fie socotiți nebuni, ei stârnesc panică în gloata tarabagiilor, atrăgând, prin simpla lor prezență, ura acestora, dar timpul lucrează pentru dânșii, cei care lucrează benefic pentru lume.

Aceste principii elementare de discernământ între autentic și imitație, la nivel de metaforă sugerate, sunt în prezent cu atât mai vrednice de a fi luminate aici în Țară, când este vorba de a deosebi forțele adevărate ale renașterii naționale de mirajul periferiei, subordonării și înstrăinării, adus de o așa-zisă intrare în Europa. Slogan la modă susținut cu brio de frivoli, pedanți, snobi (și de naivi), rătăciți în lumea ideilor și acțiunii politice, precum s'ar strecura, din nenorocire, niște muzicanți care cântă fals într'o orchestră menită a fi perfect armonică.

Altminteri, istoria Românilor consemnează numeroase momente nefericite în care protipendada, cu destule excepții, a maimuțărit mereu pe cineva, după împrejurări: pe Turci, pe fanarioți, pe Francezi, pe Ruși, vorbind când grecește, când slavonește, când frânțuzește sau englezește, în continuă căutare de identitate "nobilă" și de modele și afinități ilustre. Insă aproape întotdeauna gândind bizantin, balcanic - nu românește-, preocupată de propriile interese meschine, fie și cu prețul sacrificării celor naționale. Dovadă? Mulțimea de capete de Domni căzute, de mari personalități reduse la tăcere și starea de rămânere în urmă a noastră.

E drept că ne pot onora, în compensație, figuri exponențiale, ca Eminescu, ctitorul dreptei naționale, conservatismul unui N. Filipescu și Take Ionescu, deviza brătienilor "prin noi înșine", naționaliștii creștini cu contestata formulă "România a Românilor", tradiționalismul "Gândirii", spiritualismul altor publicații de coloratură primăvăratică (cf. și cursul dela Literele bucureștene, de prin 1936-1937, al lui Radu Gyr, "Evoluția criticii estetice și aspecte literare", în care erau condamnate, cu argumente științifice, internaționalismul, avangardismul, modernismul și tot ceea ce "nu reprezintă sufletul românesc în expresia literară").

Deci, acuma, chipurile pentru a elimina rapid decalajele, trebue să ne întoarcem în Europa. Cum? In orice chip. E de bon ton să ne integrăm, prin imitație și împrumuturi "sans rivages", sincronizându-ne, cum ar fi spus E. Lovinescu, ba cu socialiștii francezi și spanioli, ba cu laburiștii englezi, ba cu Suedezii. Dictată de "spiritul vremii", cerința aceasta e susținută cu mâna pe inimă printr'un consens cvasinațional: dela F.S.N., gauchiști, la partidele de centru; dela "independenți", la formațiuni politice de opoziție. O "integrare", se dorește cu seninătate, social-politică, economică, bancară (!) culturală, spirituală. Nu numai pluralism, liberalizare, economie de piață, clearing, management, marketing, dar și droguri, SIDA, homosexualitate, pornografie, violență, antiliteratură, ireligiozitate, cosmopolitism, crize...

După a noastră socotință, problema vitală cu care se confruntă astăzi societatea românească este însă aceea a reintrării în propria Țară. Țară în care degradării tradițiilor și virtuților Neamului, scăderii continue a autorității lor, trebue să li se răspundă prin reînnoirea predaniei bătrâne, prin promovarea unui creștinism practic, prin afirmarea în concreto a drepturilor naturale ale omului. Tentativele, umile sau disperate, de a se implementa "forme fără fond" pe principii abstracte și teorii eterogene, cuvinese a fi "contrate" de instituții obiective și autonome, apărute firesc, create de necesitățile Națiunii. Iar cămășii de forță a pragmatismului contemporan să-i dăm replica unei moralități autentice.

Revigorarea clasei țărănești, naționalismul luminat și o reîncreștinare de fond, aplicată, monarhia constituțională ca formă de guvernământ, integritatea

Continuare în pag 4

EDITORIAL

IMPERATIVUL MORAL ŞI NAŢIONAL

La sfârşitul lunii Septembrie au avut loc alegerile generale în România, de al căror rezultat depinde în mare măsură reconstrucţia ţării. In acest moment, imperativul istoric este de natură morală şi naţională. Nici un partid, din cele existente în ţară, nu se poate suprapune intereselor naţionale şi nu poate neglija aspectele morale.

Tara trebue să iasă din ţesătura de contradicţii în care se găseşte astăzi, atât pe plan intern cât şi pe plan extern. Poporul are în mâinile sale puterea de alegere, nu mai poate miza pe promisiunile găunoase ale guvernanţilor de până acum.

Dela revoluţia din Decembrie '89, toate lucrurile au mers anapoda, din motive ce pot fi identificate, explicate, analizate şi blestemate; dar cel mai important aspect care trebue luat în considerare este cel al imperativului moral din acest moment.

Tara trebue salvată şi toate eforturile trebuesc îndreptate în această direcţie. Nici un fel de amăgire nu mai este permisă, nici un fel de îngăduinţă pentru aceia care s'au jucat de-a politica fără să fie mandatarii ţării. Au fost doar "emanaţii vulgari ai unor fraude electorale".

Poporul este direct răspunzător de propria-i soartă şi nu se mai poate lăsa înşelat. Poporul român nu mai poate accepta experienţele politice. Imperativul istoric al momentului îi dictează să se limpezească şi să ia în considerare toţi factorii care sunt în joc şi de care depinde viitorul său.

Alegerile locale au demonstrat că acest lucru este posibil şi că se găsesc cadre necesare, pentru moment, care să asigure o mai bună guvernare a societăţii. Cadrele vechi ale nomenclaturii nu mai corespund în condiţiile de astăzi ale societăţii româneşti.

Imperativul actual al momentului istoric este să se săvârşească ruptura totală de ideologia marxistă şi ţara să-şi găsească propriul ei făgaş de dezvoltare, cu instituţii şi forme de viaţă socială care fac parte din istoria ţării şi care au satisfăcut în trecut nevoile poporului în perioadele cele mai dificile.

Tara are nevoie de ordine juridică şi morală care să aşeze interesele naţionale deasupra propriilor ambiţii sau a unei ideologii nepotrivite naţiunii române, cum este cea marxistă. Tara are nevoie de o elită morală, de o elită naţională, de o elită politică, care să fie produsul unor viziuni româneşti autentice.

Experienţele pe care le-a făcut poporul român după Decembrie 1989 îi îngăduie să înţeleagă mai bine acest imperativ al momentului istoric de astăzi: o nouă direcţie în politica şi guvernarea societăţii.

Pe de altă parte, pe planul relaţiilor internaţionale s'a ajuns la o limită peste care nu se mai poate trece. România nu poate intra în relaţii internaţionale viabile şi folositoare ţării dacă nu respectă un minim de percepte ale dreptului internaţional. Menţinându-se pe baza ideologiei marxiste, complet depăşită azi, va cădea într'o izolare totală.

In acest fel România nu va găsi climatul necesar unei reconstrucţii naţionale. Nu este vorba numai de ajutoare financiare pe care le-ar putea obţine din străinătate, ci mai ales de creditul moral care se poate acorda guvernului român. Guvernele de până azi n'au făcut nici un serviciu ţării româneşti.

Este nevoie de o schimbare radicală în societatea şi politica românească. Ocazia a fost oferită de alegerile din 27 Septembrie şi imperativul moral este ca această schimbare să se producă acum, pentru a nu mai amâna procesul de revenire la normal a ţării.

George BĂLAŞU

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente publicării. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacţie până la această dată.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA, UNIFICATOR AL ROMÂNILOR AMERICANI ORTODOCŞI

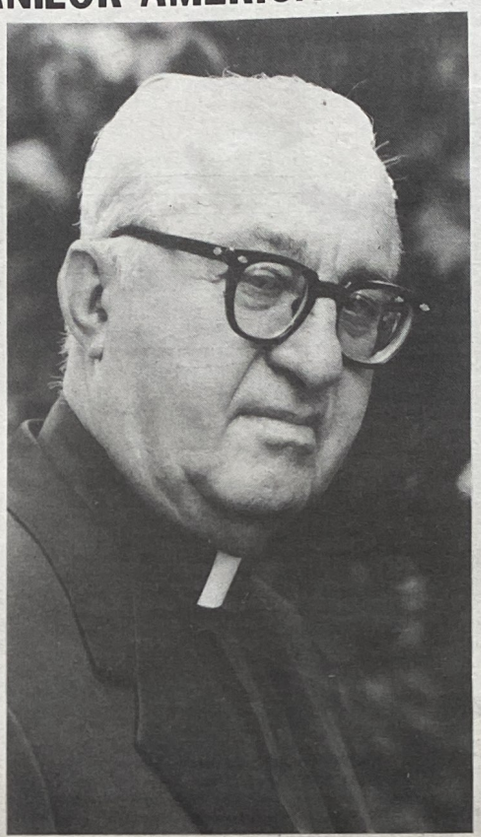

Atunci când a primit cârja episcopală, Valerian D. Trifa a renunţat la toate cele ce sunt ale lumii, la dorinţa de confort, de tihnă, sau de mărire.

Dela bun început el a stabilit ca prioritate absolută grija faţă de binele şi unitatea turmei ce o primise în pază şi pe care o aflase săracă, tulburată şi risipită.

Vremea în care şi-a început pastoratul a fost înnourată şi plină de primejdii de tot felul.

Comunitatea ortodoxă a Românilor-Americani se găsea în prefacere. Sămânţa bună pusă de primii emigranţi, oameni fără prea multă ştiinţă de carte, dar cu frică de Dumnezeu şi iubire de tradiţie, dăduse roade. Existau în toate comunităţile Românilor-Americani lăcaşuri modeste de rugăciune şi exista şi o Episcopie ce trebuia să îndrume şi să grijească de mersul înainte. Dar asupra acestei Episcopii se abătuseră multe necazuri din cauza intrigilor şi atacurilor comuniste dar şi din pricina unor ambiţioşi ce puneau propria persoană înaintea binelui comun.

In acelaşi timp caracterul comunităţii Românilor-Americani începuse să se schimbe. Traiul în America a influenţat mult pe cei ce au trăit ani mulţi aici, iar cei născuţi şi educaţi în această ţară au devenit oameni ai locului - băştinaşii Lumii Noi.

Comunitatea ortodoxă a Românilor-Americani intra la începutul deceniului al cincelea al veacului douăzeci într'o nouă fază istorică, aceea de parte integrantă a Americii. In această nouă fază istorică comoara credinţei şi tradiţiilor autentice aduse din Lumea Veche trebuia dezvoltată, făcută să strălucească şi înfăţişată în toată frumuseţea ei Lumii Noi. Dar pentru a împlini o asemenea lucrare măreaţă era nevoie de multă trudă, jertfă şi multă înţelepciune. Vremuri noi se pregăteau pentru Românii-Americani şi ele trebuiau primite şi pregătite de oameni noi. A fost voia providenţei ca în acest ceas al nevoii să apară un conducător cu calităţi excepţionale, Valerian D. Trifa.

Dela bun început a întâmpinat greutăţi mari. A fost calomniat şi ponegrit. Dar asta nu l-a descurajat, ci l-a întărit. Având în inimă dorinţa de bine şi ajutorul de Sus, cu dârzenia şi răbdarea moştenită dela strămoşii moţi, a stat neclintit în faţa furtunii şi a mers fără şovăială către împlinirea lucrării bune şi de folos. A adunat turma risipită şi i-a dat curaj, teren de lucru, planuri de împlinit şi o nouă mândrie.

A ştiut să unească voinţele, să mobilizeze talentele şi puterile către atingerea idealului superior pe care îl avea în inimă. Nu s'a lăsat abătut dela calea cea dreaptă şi nu a îngăduit ca turma să fie amăgită sau întoarsă spre lupte interioare.

Arhiepiscopul Valerian a fost un ierarh stăpânit de o mare linişte interioară dăruită de o credinţă ce izvora firesc şi simplu. Oamenii l-au iubit şi l-au urmat fără şovăială, căci credinţa şi-a mărturisit-o prin fapte, umilinţă şi muncă încordată pe ogorul Domnului. Pe toţi aceia care au voit să fie parte la lucrarea cea bună, Arhiepiscopul Valerian i-a primit cu dragoste şi le-a aflat loc pe măsura puterilor şi talentelor fiecăruia. Uşa Episcopiei a stat mereu deschisă tuturor, oamenilor locului sau celor pe care urgia comunistă îi alungase din ţara lor, după război. Arhiepiscopul Valerian a fost unificator al Românilor-Americani ortodocşi, conducător al obştii şi, în acelaşi timp, duhovnic şi prieten al fiecăruia.

Dar dacă pentru unire şi pentru lucrarea cea bună, Arhiepiscopul Valerian a chemat şi a primit cu bucurie pe toţi, el nu a îngăduit în comunitatea ce o conducea nici un fel de activităţi ce ar fi putut duce la fărâmarea unităţii turmei şi la risipirea ei. Arhiepiscopul Valerian a spus nu, tuturor celor ce au încercat să răspândească în comunitate sământa discordiei sau un politicianism dăunător şi depăşit. Telul său era păstrarea dreptei credinţe şi a tradiţiilor valoroase. Era incompatibil cu un partizanat ce nu avea legătură cu independenţa de spirit, căci nu era ţinător de interese ale unei minorităţi sau al orgoliului unei persoane ce nu avea nimic în comun cu interesele sau cu binele tuturor. De aceea Arhiepiscopul Valerian nu a tolerat activitatea în comunităţi a politicienilor ce erau învăţaţi a excela în intrigi, comploturi sau linguşeli fără scrupule.

Pentru această atitudine intransigentă şi consecventă a fost atacat şi calomniat. Nu s'a plecat şi nu a renunţat la apărarea unităţii turmei, dar şi-a dovedit superioritatea iertând toate nedreptăţile ce i s'au făcut, refuzând să urască, ignorând politicianismul miop şi minor. A întărit poporul, a împodobit lăcaşurile de rugăciune, a păstrat tradiţiile cele bune şi mai ales a fost Păstorul cel bun care îşi dedică viaţa turmei. Incă mai mult, prin trăire exemplară, şi-a câştigat o fericire făgăduită din veac celor drepţi, căci "Fericiţi veţi fi când vă vor prigoni pe voi, vă vor batjocori şi vor zice tot cuvântul rău în contra voastră minţind pentru mine".

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- **Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.**
- **Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.**
- **Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.**

ÎNDEPĂRTAREA DE RUSIA

George BĂLTEAN

De 500 de ani Rusia duce aceeași politică externă, din care nu se va opri vreodată: cucerirea teritoriilor vecine și rusificarea lor; iar în politica internă, cu sau fără comunism, a funcționat un singur principiu: oprimarea poporului prin cnut și lagăr. Poporul rus a fost, este și va rămâne o masă uriașă de mujici îndobitociți, care se simt fericiți dacă au borș, cazacioc, vodcă și lagăr de muncă forțată. Mulțimea lor, prostia proverbială și spiritul expansionist înnăscut, au determinat alegera Rușilor ca popor ideal pentru realizarea revoluției socialiste din 1917 și începerea cuceririlor în numele ideologiei comuniste. Dar după 74 de ani comunismul a sucombat și aparent s'a destrămat. Însă în realitate, Imperiul Rus există, indiferent de denumire. Astăzi din CSI se proiectează o uniune și mai strânsă, respectiv, una cum a fost "Uniunea Sovietică", dar sub o altă denumire. "Uniunea a murit, trăiască Uniunea"!

Țările Baltice, Estonia, Letonia și Lituania, anexate de Rusia în baza pactului Stalin-Hitler din 1940 s'au eliberat, au obținut independență, suveranitate și recunoaștere internațională.

Dar Basarabia și Nordul Bucovinei, care sunt părți din România, se găsesc încă în Imperiul Rus, azi CSI, mâine o altă uniune. De ce? De ce Basarabia și Nordul Bucovinei nu se reunesc imediat la Patria-Mamă, România? Până când trădătorii neamului și țării, de teapa lui Snegur și Iliescu, își permit să se joace cu teritoriile românești?

Rusia și toate popoarele învecinate din CSI se găsesc într'o alarmantă stare de înapoiere, mizerie și foame, și trăiesc de azi pe mâine, din mila Occidentului. Timp de 20 de ani Uniunea Sovietică a jefuit țările ocupate după 1944-45, și în special România în numele așa-zisului armistițiu. Zăcămintele subpământene, recoltele de produse agricole, mâncarea, vitele și pădurile au fost cărate zi și noapte cu toate mijloacele din România spre Rusia. Sovromurile au desfășurat un jaf organizat, cum nu s'a mai cunoscut în istoria Europei. Apoi au impus o experiență unică în istorie - genocidul la nivelul țării.

După 1989 Rusia a fost constrânsă să cedeze RDG, Cehoslovacia, Ungaria și Polonia, țări catolice și plasate în centrul Europei, cu puternice relații cu Vestul. România nu a fost cedată. Din contră! Prin puciul organizat și executat de către KGB, Rușii au înșelat poporul român aducând la putere pe agenții cei mai de încredere ai lor: Iliescu, Brucan, Roman. Prin ei, România, este singura țară care rămâne vasală Rusiei.

Ursul rusesc nu își schimbă obiceiul niciodată. La 25 Iunie a.c. el și lacheii lui, Iliescu etc. și-au dat arama pe față prin acordul dela Istanbul și cele declarate acolo, dar mai ales, prin cele ce se urzesc în ascuns.

Să privim harta geografică și economică a Eurasiei. Imensitatea rusească și toate țările din jurul Rusiei lâncezesc în mizerie și primitivism. Cu cât ne îndepărtăm însă de Rusia cu atât găsim civilizația și viața umană.

Concluzia firească: cu cât România se va îndepărta mai mult de Rusia, prin politica de apropiere de Vestul Europei, cu atât va avea șanse de succes în viitor.

Dezvoltarea României între 1918-1940 este o dovadă clară a acestei posibilități. In câțiva ani România a devenit cea de-a patra sau a cincea țară producătoare și exportatoare de cereale din lume, piața internă era suprasaturată, la prețurile cele mai ieftine din Europa, iar industria pornise să se construiască pe baze economice sănătoase.

Din Vest curgea valuta forte și oferte de tot felul. Dacă nu ar fi intervenit comunismul, România ar fi fost astăzi una din cele mai dezvoltate țări industrial-agrare din lume.

Ce rămâne de făcut? Să reînnodăm firul întrerupt de comunism, să ne îndepărtăm de Rusia, să ne apropiem de Europa și vom vedea că în cel mai scurt timp, poporul român va fi din nou fericit. Altă cale nu există!

MOȘTENIREA COMUNISTĂ ȘI PRIVATIZAREA

Urmare din pag. 1

Cumva nomenclaturiștii și eminenții dela "Stefan Gheorghiu" pretind că ei ar ști mai bine ce vor muncitorii, țăranii și intelectualii decât aceștia înșiși. Se vor, deci, metode vechi la vremuri noi. Si aceasta în ciuda sentimentului popular că niciodată să nu mai fie lăsați la putere cei răspunzători de suferințele trecutului numit "epocă de aur".

Din punct de vedere economic, în țara lui Papură Vodă, România, sunt mai mult de doi ani pierduți. Pentrucă reformele, fie că nu se fac deloc, fie că se fac cu jumătăți de măsură, sau se fac cu ficțiuni. De fapt, în realitate, este numai zâmbetul socialisto-cooperatist al D-lui Iliescu.

Să ne oprim, de exemplu, la privatizarea agriculturii. Deși politic se vorbește de ea ca despre un lucru care ar fi fost deja înfăptuit, o ultimă recentă cercetare ne dezvăluie că povestea cu privatizarea agriculturii nu-i chiar o realitate. Iată de ce nu: 40 procente din pământul cel mai fertil a rămas în gospodăria de stat a IAS-urilor. Iar în privința așa zisului pământ dat țăranilor, procentual vorbind, nu există titluri de proprietate decât pentru puține suprafețe de teren.

Pe alt plan, după șocul cu toporul minerilor, a venit șocul toporului economic cu măsura liberalizării prețurilor. Prețurile liberalizate sunt gândite ca mijloace de salvare a pierderilor din producție.

Parlamentul a temporizat legislația de privatizare fiindcă a văzut în ea dușmanul de moarte al unicului proprietar, producător, fabricant, vânzător și beneficiar.

Privind din punct de vedere economic, acest regim căruia nu-i place privatizarea, mai poate fi văzut ca un regim al corupției. Nu este nici un secret că în structura lui s'au îmbulzit corupții și ariviștii și în acest fel corupția a înflorit și supraînflorit. Nicicând în viața țării corupția nu a fost mai înfloritoare ca în perioada neocomunistă de după Revoluție. Banii sunt în mâna lor; de asemenea protecția și relațiile susținătoare de succese și îmbogățiri.

Mărfuri sustrase din întreprinderile de stat se mișcă dintr'un loc în altul, fără acte de proveniență, în scopul vânzării sau revânzării la preț de speculă. Astfel, în numele privatizării, corupția a devenit o practică. O practică, ce este o crimă împotriva moralității, o practică a mizeriei și a sărăciei poporului. Așa zisa, ori pretinsa dragoste de țară neocomunistă înseamnă jaf.

O zicală românească spune că "Peștele dela cap se împute". Este ceea ce vedem că se întâmplă. Si așa, în loc ca privatizarea să se simplifice, ea se complică.

Cum să nu se complice, când Dl. Iliescu afirmă că privatizarea nu trebue să aibă la bază o proprietate deplină, ci una socialisto-cooperatistă. In teorie și în fapt, o formă de proprietate unică în lume. Patent Iliescu. Un patent care să țină România în afara unui sistem democratic european. Probabil că, cel mai apropiat de el este cel ruso-sovietic.

Frica de privatizare, introdusă de nomenclaturiști, trebue înlăturată. Dar pe lângă înlăturarea acesteia, succesul privatizării sau al pieței libere mai este dependent și de schimbarea mentalității parazitare. Urmează să vedem în ce măsură alegerile dela 27 Septembrie sunt un test incluzător și al unei asemenea schimbări.

Eugen BÂRSAN

SALCIA, PITEȘTI, BUCUREȘTI

Pentru tinerii care n'au auzit și bătrânii care n'au uitat, spaima lui Iliescu-Roman c'au năvălit legionarii să răstoarne guvernul, părea ca povestea "Gruia lui Novac".

Cum a putut să supraviețuiască șapte decenii o generație măcelărită pentrucă și propusese să întroneze cinstea în gospodăria țării și apărarea Neamului de pericolul comunist?

Cum de-au supraviețuit "legionarii" sub teroarea camarilei jefuitoare a Regelui Carol al II-lea?

Cum de au supraviețuit sub Antonescu după 21 Ianuarie, 1941?

Si cum de-a supraviețuit amintirea legionarului după furtuna de acuze la care nu putea răspunde din fundul temnițelor?

Explicația e simplă: "Caracterul - a spus Președintele Lincoln - e ca un copac și reputația este umbra copacului".

Ce umbră de caracter ne-a lăsat Carol al II-lea sau Ceaușescu?

Dăm parte din mărturiile scrise despre cei ce și-au format caracterul la umbra copacilor din Pădurea Dobrina.

Compilăm din volumul D-lui I. Ioanid "Inchisoarea noastră cea de toate zilele" (pag.133):

Cu ocazia pregătirilor de desființare a lagărului din Baia Sprie, deținuții aduși în curtea închisorii erau împărțiți în legionari și nelegionari. Ofițerii de Securitate aveau dosarele legionarilor și după ce-i identificau pe fiecare, îi trimiteau în baracă. Ei terminaseră cu dosarele dar "mai rămâsese un grup destul de important de deținuți" ce se declaraseră legionari.

- Voi sunteți toți legionari, bă?
- Da, i s'a răspuns.

Securistul, nedumerit, continuă cu întrebările:

- Dacă ai declarat la anchetă că ești legionar, ar trebui să fie scris și în dosar.
- La anchetă n'am declarat!
- Cum n'ai declarat? De ce ai ascuns, bă, "organelor noastre" adevărul? S'a răstit la el ofițerul.
- Pentrucă atunci nu eram legionar!

Spre consternarea întregii comisii- continuă autorul - deținutul a declarat că de când i-a observat și cunoscut mai îndeaproape pe legionari în închisoare și-a însușit credința lor și se consideră și el legionar ... fiecare pe rând, cum a fost chemat la identificare, a spus același lucru: "Am devenit legionar în închisoare!"

Alte mărturii despre "umbra" legionarului: "Jurnalul Fericirii" scris de regretatul intelectual evreu, N. Steinhardt, ce s'a creștinat în închisoare.

"N'a fost cameră în care tinerii - și mai ales legionarii - să nu-mi vină în ajutor și să nu-mi dea 'cafeaua' de dimineață și feliuța bisăptămânală de pâine - odoare fără preț pentru un bolnav de intestine - în schimbul ciorbei de murături putrede, al fasolei negătite, al cartofilor fierți cu coajă și pământ cu tot, ori al verzei crude la care și lighioanele s'ar uita cu silă, singurele alimente ce le puteam oferi". (pag. 132).

Si acum exemple de omul "zămislit științific" (Ioanid, pag. 150): guvernul, pentru a scăpa de răspunderea crimelor comise la Colonia de muncă Salcia, a arestat și trimis în judecată pe comandantul Coloniei și subalternii din M.A.I. "Aceștia, mărturisește un grup de tineri deținuți, s'au comportat ca niște adevărate fiare dezlănțuite. Fără cel mai mic respect față de ceilalți deținuți, neținând seama de vârstă sau infirmitate...însușindu-și până și mâncarea"; dar când și-au dat seama că într'adevăr vor fi judecați "Au început să se sfâșie între ei, acuzându-se reciproc și aruncându-și unul altuia vina pentru faptele comise."

Salcia, Piteștii...sunt o amintire; azi avem mineriadele și pe D-nii Iliescu și Roman care, în ajunul alegerilor, "au început să se sfâșie..."

Stroe MOLDOVANU

COMPROMITEREA NAȚIONALISMULUI

Urmare din pag.1

ocultе ale vreunei clici conspirative. Așa cum individul nu poate exista deplin și creator decât atâta vreme cât își păstrează personalitatea proprie, tot astfel comunitățile etnice nu pot exista firesc și funcțional decât în măsura în care își conservă nealterată identitatea. Universalismul prost înțeles, ca "internaționalism", nu este decât o idee perversă și dizolvantă, fie că-și zice "proletar", fie că-și zice "democrație"...

Vom evita întotdeauna să confundăm naționalismul cu vreuna dintre manifestările lui degenerate (rasism, șovinism, protocronism, provincialism). Nici o formă de exclusivism, xenofobie sau izolare nu poate intra în vederile noastre. Dar nici nu putem admite, pe de altă parte, să ne lepădăm de noi înșine, să ne măsluim trecutul și să ne năimim viitorul. Oricui îmi spune: "Rămâi tu însuți, dar devino fratele meu!", voi ști să-i răspund cu creștinească iubire. Principiul fundamental de existență comunitară e simplu și clar ca lumina zilei: identitate națională și cuminecare universală.

Ce ar fi așadar, mai concret, naționalismul, așa cum s'ar cuveni înțeles? Nimic altceva decât o orientare politică realistă, întemeiată pe primatul tradiției și al spiritualității. Naționalismul ține seama, cu înțelepciune, de realitatea dată a "nației" sau "neamului", care nu reprezintă doar o comunitate de indivizi existenți la un moment dat într'un anumit spațiu geopolitic, ci acea comunitate mistică în care coexistă în eternitate tot șirul generațiilor de același sânge și de aceeași limbă, dela începutul și până la sfârșitul istoriei. Naționalismul este conștient responsabil nu numai de prezent, ci - în egală măsură - de trecut și de viitor. Inainte de a da seamă în fața contemporanilor, el are de dat seamă în fața lui Dumnezeu, în fața morților venerabili și în fața urmașilor care-l vor judeca. Naționalismul înseamnă astfel conștiința exemplară a specificității și veșniciei unui neam. El nu este o simplă ideologie perisabilă, ci o forță vitală și etern actuală, ce nu dispare decât odată cu neamul pe care-l reprezintă. Nu putem decât să-i prețuim pe cei care caută să și-l asume în mod sincer. Pe ceilalți, care vor să-l falsifice (pseudo-naționaliștii de teapa D-lui Funar) sau să-l anuleze (antinaționaliștii din tagma presei mafiotice), nu putem decât să-i dezavuăm. Ei se înșeală când cred că luptă împotriva noastră, a câtorva, care apucăm condeiul să le răspundem. De fapt, ca niște adevărați bezbojnici de modă nouă, ei s'au înarmat cu sabia minciunii împotriva lui Dumnezeu însuși și împotriva rânduielilor firii. "Cu ei s'a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scăldat se tăvălește în mocirlă" (II PETRU, 2,22).

Răzvan CODRESCU

Pentru a vă ține la curent cu ultimile stiri din Romania echipa noastră redactională lucrează fără încetare. Nu rămâneți în urma timpului... Citiți lunar

"Cuvantul Romanesc"

și participați la viata exilului romanesc pentru a forma un puternic front de lupta anti-comunista.

PERSPECTIVELE TINERETULUI ROMÂN

—Anton MOISIN—

Oricine a urmărit evenimentele din Decembrie 1989, desfăşurate în România, şi-a dat seama de două adevăruri: că tineretul român are mari disponibilităţi de entuziasm, mergând până la jertfă, şi că este împotriva comunismului. Iată două realităţi care pot insufla uşor optimism în privinţa perspectivelor sale, mai ales pentru observatorii aflaţi la distanţă de ţară. Cât este însă justificat în fapt acest optimism?

Personal, lucrez direct cu tineretul, ca profesor, de peste un sfert de veac şi cunosc lucrurile, nu din exterior, ci din interior. Mai mult, sunt profund ataşat de tineret şi am căutat să fac tot posibilul pentru a-l ajuta, cu modestele mele puteri. Problemele lor îmi sunt familiare în detaliu şi în ansamblu.

Căci, pe baza acestei experienţe, ce pot spune astăzi? Că tineretul român reprezintă o nădejde temeinică pentru viitorul neamului românesc? Cât de delicat este răspunsul, se va vedea din cele ce urmează.

Dela bun început trebue arătat că, prin forţa împrejurărilor, tineretul român nu este - iar dacă lucrurile vor evolua în continuare astfel - nici nu va fi unitar. Iată motivele:

1. Din punct de vedere moral, a început să se creeze un hiatus între tinerii până la 15 ani şi tinerii de peste 15 ani. Aceasta deoarece primii au început să aibă acces - deşi încă destul de sporadic - la educaţia religioasă în şcoli, cu efectele pozitive în plan moral, pe când ultimii sunt în continuare în afara educaţiei moral-religioase. Aceştia din urmă vor avea desigur în restul vieţii traiectoria amoralităţii sau imoralităţii, la fel ca şi celelalte generaţii care au prins "educaţia" ateo-comunistă. Aisbergul reprezentat de ei nu poate fi priponit la ţărm decât dacă se începe urgent şi necondiţionat educaţia religioasă în licee şi facultăţi. M'am zbătut personal pentru a o impune, prin apeluri în presă, dar neo-ateii şi neo-comuniştii nu numai că nu au acceptat, dar în bună măsură au compromis şi educaţia religioasă în rândul tinerilor până la 15 ani (din şcoli primare şi gimnazii), pentru care tot personal am organizat o campanie de semnături la nivel naţional, în anul 1990. Oare cui îi foloseşte această secţionare a tineretului român în plan moral?

2. Din punct de vedere al existenţei fizice, sau, dacă vreţi din punct de vedere numeric, a apărut o altă secţionare. Intrucât după Decembrie 1989 s'au "liberalizat" avorturile, poporul român a început să piardă cam câte un milion de copii anual, prin uciderea lor înainte de a se naşte. Ca urmare, tineretul născut după aşa-zisa revoluţie din 1989, este inferior numeric celui de dinainte de 1989, raportat anual. Se profilează astfel divizarea în "macro-tineret", cel de dinainte de 1989, şi "micro-tineret", cel ulterior, dar nu în sensul vârstei, ci al numărului. Dacă lucrurile vor continua astfel, în 16 ani întregul tineret de dinaintea vîrstei majoratului, va fi un "micro-tineret". Si cum viitorul unui neam depinde înainte de toate de potenţialul său biologic, vom întâmpina mileniul al treilea cu un "microviitor". De altfel, populaţia nu a mai crescut după 1989, ci a scăzut în ansamblul ei. Crima avortului generalizat o putem plăti prin dispariţia noastră ca popor. Aceasta o putem calcula, având datele actuale, chiar fără ajutorul unui calculator de buzunar, pur şi simplu pe degete. Am iniţiat anul acesta, împreună cu Părintele Prof. Dr. Octavian Moisin, "Mişcarea "Buna Vestire" pentru ocrotirea copiilor nenăscuţi". Patriarhia şi diferiţi episcopi ortodocşi şi-au declarat sprijinul, iar diferite organe de presă romano-catolică, greco-catolică şi laică l-au popularizat. Trebue să fim conştienţi că prin perpetuarea avortului ne tăiem singuri creanga de sub picioare, ca popor. De aceea, apelăm şi la adeziuni ale Românilor din exil la această mişcare, pe adresa: Comitetul "Buna Vestire", Str. Stadionului, 10/4, 2342 -Victoria, jud. Braşov, România; ar fi un sprijin moral important.

3. Din punct de vedere al orientării social-politice, tineretul român rămâne foarte vulnerabil. El nu a cunoscut până acum decât comunismul, pe care îl respinge fără compromisuri. Dar când e vorba de a aşeza ceva în locul cadavrului comunist, ceva viabil, lipsa de experienţă, de raportare la altceva viabil, îşi spune cuvântul. De aceea, la ora actuală oricine poate manipula tineretul român, în orice direcţie, cu condiţia să nu fie direcţia comunistă. Si cum la noi sunt forţe care trag în toate sensurile posibile, este uşor de imaginat pulverizarea ideologică la care va ajunge un tineret lăsat fără un sprijin serios şi o orientare matură. Ce înţelegem prin orientare matură? Acea orientare care să nu încalce principiile creştine în viaţa social-politică şi economică sau culturală, şi care să respecte integral interesele individului, ale poporului şi ale ţării.

Aceste importante probleme arată că nu ajunge faptul că tineretul român este entuziast şi nici faptul că este bine pregătit şcolar. Deficitul moral rămâne enorm şi poate duce la consecinţe greu de calculat.

Situaţia este greu de îndreptat pe termen scurt, deoarece ar fi nevoie în primul rând de o implicare puternică a familiei în educarea morală a tinerilor. Dar actuala generaţie de părinţi ai tinerilor nu are cum să se implice în acest sens, deoarece ea însăşi a fost "educată" în spiritul ateismului şi amoralităţii. Se întâmplă adesea să ştie mai mult copiii în plan moral-religios decât părinţii lor. Profesorii au fost şi ei crescuţi în aceeaşi ignoranţă moral-religioasă. Deci, familia şi şcoala sunt la ora actuală în mare parte K.O., din acest punct de vedere, chiar dacă ar avea bunăvoinţa necesară. Singurii care pot şi au datoria să acţioneze în cunoştinţă de cauză rămân preoţii. Dar nu toţi se implică, sau se implică sporadic, iar uneori întâmpină opoziţia sau indiferenţa şcolii, ori nepăsarea părinţilor. Pe lângă efortul preoţilor, care trebue desfăşurat neapărat şi în şcoală, trebue un for care să sensibilizeze conştiinţa părinţilor, profesorilor şi tinerilor cu privire la viaţa morală. Avansez aici propunerea ca nucleul acestui for să fie o fundaţie, ce ar putea fi numită Fundaţia Română "Sfânta Familie" pentru Tineret. Personal pot activa şi conduce o asemenea fundaţie. Ea ar putea edita şi o revistă axată pe problemele actuale ale tineretului şi familiei. Cum din ţară nu putem nădăjdui la nici un sprijin material într'un asemenea proiect, rămâne ca singură şansă sprijinul unor binevoitori cu posibilităţi din cadrul exilului românesc. Este necesară o acţiune pe termen lung, sprijinită material şi moral. In joc este viitorul moral al tineretului şi, implicit, viitorul moral al poporului român.

Insăşi unitatea tineretului depinde în mod esenţial de unitatea sa morală, care nu se poate atinge fără asumarea de către toţi tinerii a principiilor moralei creştine. Prin aceasta se ajunge şi la conştiinţa adevăratei libertăţi. Nu zadarnic au acţionat ateo-comuniştii cu atâta perseverenţă pentru eliminarea credinţei şi moralei creştine din viaţa tineretului român; prin aceasta deschideau singura portiţă posibilă pentru transformarea treptată a întregului popor român într'un popor de sclavi, de fiinţe jefuite de conştiinţă, de personalitate, cu "creierul spălat", gata să execute orice. Noi avem datoria să redăm tineretului dimensiunea adevăratei libertăţi.

Oare este acum tineretul român cu adevărat liber?

Răspunsul depinde de ceea ce înţelegem prin libertate. Unii înţeleg o libertate în limitele moralei creştine, alţii înţeleg o libertate totală, deci şi libertatea de a păcătui în voie. Orice creştin adevărat va face parte din prima categorie. Din nefericire, astăzi tineretul român are libertatea de a păcătui în voie. Ori, concepţia creştină este categorică în a afirma că păcatul sau viciul este o robie. Pe scurt, tineretul român a scăpat numai aparent de sclavia comunistă, adică are posibilitatea unei iniţiative proprii şi a unei libertăţi de mişcare. Dar în esenţă el a rămas sclav şi chiar şi-a adăugat noi lanţuri, în plan moral, deoarece dezmăţul moral din ultimii doi ani nu are termen de comparaţie. Privind lucrurile din punct de vedere creştin, afirmăm că tineretul român nu este astăzi cu adevărat liber. Eliberarea sa morală de-abia trebue să vină, printr'o educaţie creştină, pe care să o practice în mod cotidian. Sunt însă forţe care împiedică în mod subtil o asemenea educaţie. De ce? Probabil pentrucă un adevărat tineret creştin este liber şi responsabil, deci nu mai poate fi nici înşelat şi nici manipulat. Dacă noi nu reuşim să ne impunem în faţa acestor forţe şi ratăm educarea şi eliberarea morală a actualei generaţii de tineri, vom rata viitorul României pentru încă vreo câteva decenii. Aceasta este miza luptei pe care o desfăşurăm. Orice ajutor, din orice parte ne-ar veni, este important. Adresăm un apel Românilor din exil să ne ajute.

Rezumând, vom spune că, judecând strict după situaţia actuală, perspectivele tineretului român sunt întunecate. Dar acest tineret are rezerve mari de entuziasm şi de sinceritate. Ca urmare, o acţiune morală bine susţinută în rândurile sale ar putea avea efecte extraordinar de importante, schimbând cu totul perspectivele sale. Cu ajutorul bunului Dumnezeu sperăm să avem succes, pentrucă problema este într'adevăr foarte grea. Dar nu avem dreptul să dăm înapoi. Tineretul şi poporul român au dreptul la un viitor frumos.

FRAŢILOR NOŞTRI DE PE OGOARE

—Dimitrie PACEAG—

Vouă vă dedicăm aceste rânduri, celor puţini rămaşi din cei mulţi care s'au opus, de multe ori cu arma în mână, atacurilor furibunde ale comunismului de a distruge neamul românesc, spiritualitatea lui, legătura voastră trainică şi tainică cu glia strămoşească, cu pământul pe care l-aţi avut şi muncit din străbuni, hrănind cu rodul lui generaţii şi generaţii. Bătălia a fost total inegală, dar n'aţi fost învinşi. Voi aţi biruit prin demnitatea cu care aţi înfruntat ororile temniţelor şi lagărelor comuniste, prin curajul de care aţi dat dovadă în faţa morţii, pentrucă cea mai puternică armă a fost şi este propria voastră cenuşă.

Voi, sfinţi mucenici ai rezistenţei româneşti din Obcinele Bucovinei şi Moldova Marelui Stefan, din cuprinzătoarea Transilvanie a lui Horia şi a lui Iancu, din Munţii Banatului, din clocotitoarea Oltenie, din întinsul Bărăganului, din frământata Dobroge, unde sunteţi acum şi de ce nu-mi mai aduc aminte de toate numele şi figurile voastre luminoase?

Aţi fost masacraţi în munţi şi păduri, aţi fost torturaţi în beciurile Securităţii, aţi fost judecaţi necinstit după legi strâmbe, arestaţi în miez de noapte, aţi presărat ţara cu mormintele voastre neştiute, iar familiile voastre, alungate din gospodării, au luat calea pribegiei, jefuite de toată agoniseala unei vieţi de trudă şi renunţări.

Noi, cei puţini rămaşi, să ne închinăm spre cele patru colţuri ale ţării şi să ne rugăm pentru toţi cei morţi în această furtună ce a bântuit, timp de o jumătate de secol, ţara.

Fraţilor noştri de pe ogoare le închinăm aceste rânduri cu evlavie şi dragoste.

SĂ INTRĂM ÎN ROMÂNIA !

Urmare din pag. 1

teritorială în hotarele naturale "dela Nistru pân'la Tisa" o politică externă rezultată din situaţia geopolitică a Tării, având drept ax crucial cooperarea cu statele în care învăţătura lui Hristos deţine poziţii puternice, iată doar câteva direcţii de acţiune în vederea revenirii noastre în România.

De altfel, paguba imensă pe care o aduce lipsa unei elite naţionale, a clasei de mijloc, ori decăderea ţărănimii, postmodernismul literar-artistic, au consecinţe nimicitoare. Ce a mai rămas astăzi, bunăoară, din ţărănime? Un mic segment de populaţie (câteva procente) fără mijloace sigure de existenţă, oameni îmbătrâniţi, supţi, săraci, după deceniile de bolşevism, văduviţi de o conştiinţă istorică şi moral-politică în cea mai mare parte, otrăviţi de băutură şi conduşi de foştii vătafi comunişti, redeveniţi stăpânii satelor. Trecerea la activ a voinţei tipic ţărăneşti de acumulare a pământului şi a sentimentului de proprietate individuală poate merge în paralel cu stoparea plecărilor la oraş, a indiferenţei pentru codul etic tradiţional, a transferului unor proaspete deprinderi citadine la sat (şi viceversa) şi cu combaterea severă a limbajului vulgarizat şi a procesului de pervertire a psihologiei rurale, a dezastrului ecologic totodată. Universul satului nu poate să mai rămână un fel de port pentru călătorii tot mai îndepărtate, ci un spaţiu productiv centripet.

E de toată evidenţa: cu figuri odioase (gen Brucan, Iliescu, Bârlădeanu, Surdu et. comp) nu se poate clădi o reală democraţie în România viitoare! Si noi riscăm a nu fi nici în Europa, nici în România! "Original"!

Să nu se scandalizeze "europeniştii": nu pledăm îngust pentru izolaţionism, autarhie şi un anume "fundamentalism" de factură naţională şi creştină. Dimpotrivă. Dacă admitem că "Mioriţa" şi Voroneţul sunt două simboluri eterne ale românismului, o construcţie socială durabilă poate fi înălţată doar pe ideea europeană pan-creştină şi pro-umanistă, ce obligă la coeziune. Naţionalităţile din continentul nostru au un "aer comun" născut din preţuirea nuanţată a individualităţii umane, în vreme ce culturile naţionale sunt, într'un fel, complementare. De unde nevoia unui permanent schimb osmotic de idei şi valori, a unui dialog viu şi reciproc util. Dar, cum s'ar exprima Eminescu, fără "a ne închina", "întregului Apus".

Nu pâine cu orice preţ, ci ONOARE cu orice preţ!

Valeriu NEŞTIAN

SCRIEREA ISTORIEI

Partea I-a

Radu DUNĂREANU

Nu știu cine a zis că istoria se scrie noaptea, de către învingător și cu mâna stângă...

Ca unul care am trăit din plin și direct ororile comunismului și am fost îndopat cu o istorie falsificată de dușmani ai țării, ca "Românul" Roller, pot spune că m'am străduit să-mi curăț mintea de aceste falsuri nefaste.

Nu cred, datorită vârstei, că voi mai putea scrie cărți de istorie, așa după cum mi-am dorit, dar ceea ce scriu acum este ca să-i îndemn pe cei de după noi să se străduiască să înțeleagă fenomenele trecute, să nu le ia așa după cum sunt prezentate, să le curețe de balastul minciunii și al imposturii intelectuale. Copiii noștri ar trebui nu numai să rescrie istoria, dar să o și înțeleagă.

Este foarte adevărat că dictatura importată dela Moscova a avut grijă să distrugă dovezile peremptorii care le-ar compromite definitiv tezele lor antinaționale, distrugere care se continuă cu complicitatea de azi a neocomunismului instalat prin înșelăciune, dar cred ca se vor mai găsi destule documente care să elucideze perioadele istorice împroșcate cu noroi de către "intelectualii de stânga".

Nefiind încă la vârsta trecută de 60 de ani, nu pot fi suspectat de a fi fost membru al Mișcării Legionare. Tatăl meu, fost funcționar public, în aria lui, prin lege, nu putea face politică, așa că nu am fost "îndoctrinat" cu ceea ce - fals - se etichetează ca "fascism". Totuși am fost intrigat de înverșunarea cu care așa-zișii democrați i-au atacat și încă îi atacă pe legionari agățându-le etichete ieftine de "fasciști", totalitari și, mai ales, "antisemiți". Faptul că fostul regim de ocupație i-a persecutat pe legionari până la maxima exterminare, nu mă surprinde, deoarece însăși expresia "Mișcarea Legionară" le crea o frică patologică.

Comuniștii, care au distrus o națiune, au înțeles perfect în obtuzitatea lor că Mișcarea este singurul suport moral al continuității naționale. Partidele "istorice" au mai și colaborat (vezi perioada 1944-1946) dar legionarii, fizic distruși, au murit cu moralul neatins. Și atunci a început campania de denigrare, cu insinuări penibile, la care a contribuit din plin și "democrația" tradițională. S'au creat glume ieftine, de mahala, care infestau memoria prostimii, de tipul (Burducea) "când cu steaua, când cu crucea..." sau... "camarade nu fi trist/ Garda merge înainte/ prin partidul comunist..."

Culmea a atins-o așa-zisa "reeducare" dela Pitești, care avea ca scop principal nu numai exterminarea, dar mai ales compromiterea morală, să se arate că legionarii sunt violenți, totalitari, iar mai presus de orice, colaboratori ai regimului de ocupație. Chiar cei din generația mea, mult mai tineri, școliți în timpul regimului odios, când eram arestați, nu exista sănu fim interogați și despre ceva afiliere la ceea ce credeau anchetatorii că ar fi "primejdia verde". Unul din anchetatorii mei, un Evreu (ca majoritatea anchetatorilor de atunci) m'a ținut ore în șir sub teroare să-i spun ce știu despre o organizație bănățeană de tip "fascist" numită Eftimie Murgu, despre care nici mai târziu, în închisori, nu am auzit nimic. Incercarea de compromitere morală a unei întregi generații, singura care a demascat public primejdia comunismului și a stângismului, a luat uneori forme sofisticate. Un exemplu tipic este cazul I.P.S. Valerian Trifa - de luminoasă amintire.

Sper că vă mai reamintiți de campania zoioasă împotriva Episcopului nostru. A fost acuzat de ce vrei și ce nu vrei, mergându-se cu calomnia până acolo că ar fi masacrat Evrei și a dat foc la sinagogi, așa "din fuga motocicletei"!

In plină deșănțare publicistică, umilul semnatar al acestor rânduri a luat apărarea Preasfințitului. Imediat, un ziarist din Canaan m'a și acuzat că aș fi "fascist" și a vrut să dea în judecată ziarul care m'a publicat pentru... incitare la antisemitism. Sunt fericit însă că mi s'a dat dreptate integrală, tot de către un fost membru al complotului antiromânesc, Ion Pacepa, care a mărturisit public, în cartea lui, că el a orchestrat falsificarea "documentelor" contra Episcopului, care documente au fost făcute public prin intermediul unui bărbier de măsele, din New York, fost contrabandist de penicilină la Brăila, de origine națională dubioasă.

In țară, cine vrea să-și amintească, a existat o întreagă literatură bazată pe "comanda socială" a partidului cu scopul de a denigra suferințele și principiile morale ale mișcării naționaliste, literatură la care au contribuit scribi minori, dar și condeie de vază ca George Călinescu.

Credeam că venind în Vest, toți fiind desțelenîți, vom găsi un limbaj și o atitudine comună. Am greșit. Orice încercare de organizare a Exilului din partea "democrației istorice" evita cu grijă orice afiliere cu cei suspectați de a fi legionari. Mai mult chiar, am citit în exil violențe verbale contra legionarilor, din partea celor care au stat și suferit lagăre și închisori împreună cu ei și ar fi trebuit să albă o altă înțelegere a istoriei antebelice. (Ion Caraion, de penibilă și murdară amintire, în ultima parte a vieții lui în Elveția, este doar un exemplu). Pe toți intelectualii "de stânga" se pare că îi intimida atitudinea fermă, calmă, a celor care voiau o regenerare națională pe baze moral-religioase. Am întâlnit aici, în emigrație, mulți Români, așa ziși intelectuali, care spuneau nu de mult: mai bine că a ieșit Frontul la putere. Îți imaginezi, dragă, ce era dacă ar fi ieșit legionarii? Mă întreb: - "Ce era dacă ar fi fost judecat comunismul în totalitatea lui și s'ar fi văzut procentajul de colaborationism al democrației de stânga". Pentru mine este șocant să văd suferința și sacrificiul onest a două generații, mânjit cu falsuri și calomnii istorice potrivit cărora EI sunt aceia care au avut dreptate și NOI suntem aceia care întârziem a înțelege adevărul curat ca de cristal. De aceea cred că supraviețuitorii Mișcării Legionare, puțini câți au mai rămas, au datoria de a pune la dispoziția noastră, a celor mai tineri, toate cunoștințele lor istorice, care să stea la baza unei istorii corecte a ceea ce a însemnat Mișcarea Națională Românească.

In procesul de rescriere a istoriei, generațiile de azi și de mâine vor înțelege că e necesar să ne întoarcem la principiile morale de bază, să nu ne fie rușine să credem în Dumnezeu și să avem respect și dragoste pentru poporul din care facem parte - minus uscăturile stângisto-comuniste care trebuesc eradicate după principiul biblic al sacrificării unui membru pentru a salva întregul corp.

PARANOIA COMUNISTĂ

Radu ȘERBAN

A căzut Cortina de Fier și s'a restabilit normalitatea în fostele colonii sovietice, secătuite de resurse. Polonezii, Cehii și Slovacii, Maghiarii, Bulgarii s'au descătușat de robia comunistă. Până și reduta albaneză a înțeles să pornească pe calea înnoirilor, renunțând la falimentarul sistem comunist. Numai noi, Românii, nu suntem normali, continuând să ne ducem amara existență în infernul comunist al fricii, frigului și foamei, mostenit dela Ceaușescu și consolidat de Iliescu.

Dacă în "epoca de aur" a defuncților geniali analfabeți am trăit în condiții extrem de grele, lipiți de strictul necesar al existenței, acum, în democrația originală a dom'tovarășului despot "luminat" dela Răsărit luptăm din răsputeri să supraviețuim seismului economic și colapsului iminent, într'o deplină și permanentă nesiguranță a zilei de mâine.

S'a instituit, ce-i drept, sistemul pluripartit, prin apariția opoziției democratice anticomuniste. Avem deci două partide mari și late:

- Partidul comunist de guvernământ care cuprinde hibrizi rebotezați, precum: FSN, FDSN, PSM, PRM, PUNR, PDAR etc., etc. - o puzderie poluantă de sateliți comuniști.

- partidul democrat, anticomunist, conștințele responsabile ale țării, grupate în cheia Convenției Democratice.

"LA ASA POPOR - ASA CONDUCATOR"! spune o vorbă înțeleaptă, care se confirmă în România mai abitir ca oriunde pe glob. Marea mută, electoratul orb, prostit de propaganda comunisto - securisto - fesenistă, a optat în Mai '90 pentru amplificarea sărăciei și degradării sociale, după o campanie electorală strâmbă, mincinoasă și criminală, de dezinformare și adormire a conștiințelor. Numai astfel se explică menținerea prin vot secret a sistemului comunist și alegerea ca președinte al țării a unui ex-tovarăș, prim-secretar județean pecere, "emanat dintre noi" pentru "liniștea", "concordia" și "consensul" nostru, dom'varășul "Măi Dragă", implementat la Moscova.

"ILIESCU SI ROMAN - O SECERA SI UN CIOCAN"! - altă realitate tristă postrevoluționară, menținută pe durata a mai bine de doi ani, în care neam afundat mai adânc în mocirla comunistă, tandemul direct răspunzător de pulverizarea resurselor valutare ale țării, contractarea împrumuturilor externe, dezbinarea națională, dezinformarea prin mijloacele mass-media, denigrarea disidenților și a opoziției democratice, generarea conflictelor interetnice, aducerea țării în pragul războiului civil, prin ivirea forțelor securisto-minerești împotriva societății civile, implementarea unor false reforme și a unor legi ostile oamenilor, a unei Constituții nedemocratice etc.

"ILIESCU PENTRU NOI ESTE CEAUSESCU II"! - alt adevăr amar de necontestat, asemănarea între ucenic și fostul său patron fiind zdrobitoare, întrecând orice imaginație.

Altă cantitate considerabilă de valută irosită pe apa Sâmbetei, în interminabilele și ineficientele solii de pace pe mapamond, altă sarabandă de promisiuni mincinoase și vorbe'n vânt rostite în nelipsitele și ridicolele "vizite de lucru" prezidento-securiste pe tot cuprinsul sărăcitei Românii, alte măsuri draconice și indicații epocale din gândirea strategică a unicului gânditor al neamului, alte rostiri istorice și pietre de temelie, de astă dată sfințite de soboruri preoțești onorate de prezența Prea-Fericitului Patriarh Teoctist (securist) și prea vinovatei televiziuni române (fostă liberă!)

"NUMAI VREM NICI UN PIC PRESEDINTE BOLSEVIC"! - răsună clar, hotărât, pe deplin justificat, din piepturile a tot mai mulți Români care se trezesc și se conving de cruda realitate, de greșelile condamnabile ale alesului lor din nefasta Duminică a orbului. Oamenii s'au săturat de împilări și suferințe, de sărăcie și minciună, de promisiuni și vorbe goale, de cizma apăsătoare a colosului dela Răsărit, care n'a adus decât moarte, foamete și umilință. Vor o Românie a noastră, a Românilor, condusă de un om capabil și onest, care să vrea să facă ceva bun, durabil, pentru țară, nu pentru el!

27 Septembrie 1992 să fie marcată peste veacuri ca zi a luminii - anularea și interzicerea doctrinei comuniste pe pământul românesc, urmată de recăpătarea firească a ținuturilor noastre de dincolo de Prut, atestate și încărcate de istorie. Este unica șansă de a ne reface țara, de a o vedea întregită și prosperă, în marea familie a națiunilor libere și civilizate ale lumii.

EAST - WEST TRADING AMERICA
IMPORT / EXPORT ENTERPRISES
4208 IRISH HILLS DR. SOUTH BEND, IN 46614
PHONE (219) 299-0441 / FAX (219) 299-1311

UNIC IN U.S.A. • PRETURI IMBATABILE

PRODUSE ALIMENTARE LA ALEGERE
Cantitati nelimitate in orice variante
NOI REDUCERI DE PRETURI !

KENT 1 carton	7,75 $	MUSCHI PORC 1 kg	4,25 $
CAFEA 1 kg (pachete 1/4)	4,50 $	MUSCHI VITA 1 kg	4,25 $
NESS cut. 100 gr.	2,50 $	CARNE PUI 1 kg.	4,25 $
SALAM SIBIU 1 kg.	6,00 $	PULPE PUI 1 kg.	3,75 $
CIOCOLATA import 1 kg.	5,25 $	CARNE MIEL 1kg.	4,25 $
DROPSURI import 1 kg.	4,50 $	PASTRAMA PORC 1 kg.	5,75 $
GUMA (pachet 100 buc.)	4,50 $	CREMWURST 1 kg.	5,00 $
UNT/MARGARINA 1 kg.	3,75 $	CABANOS 1 kg.	5,00 $
ZAHAR 1 kg.	1,35 $	MUSCHI TIGANESC 1kg.	5,75 $
FAINA 1 kg.	0,85 $	COTLET HAIDUCESC 1 kg.	5,75 $
MALAI 1 kg.	0,50 $	SUNCA DANEZA (cut. 1 lb.)	2,50 $
PIPER 1 kg.	6,00 $	KETCHUP 1 kg.	3,50 $
CACAO 1 kg.	4,95 $	OUA (30 buc.)	2,45 $
OREZ 1kg.	0,90 $	SPAGHETE Ital.	3,75 $
TELEMEA/CASCAVAL 1 kg.	3,75 $	FRIGIDER + CONGELATOR "ZASS"	389 $
LAPTE PRAF 1 kg.	3,50 $	ASPIRATOARE/GRATARE ELECTRICE	
MASLINE 1 kg.	2,25 $	FRITEUSE/LUSTRE-VENTILATOR	113 $
ULEI import 1 l.	1,50 $	CUPTOARE ELECTRICE 15,20,24,32 l.	
VEGETA 1kg.	5,75 $	MASINA DE SPALAT 16 progr.	257 $
STAFIDE 1kg.	4,75 $	COVOARE PERSANE 2x3, 3x4, sau la m².	
BANANE 1 kg.	1,95 $		
CITROCE 1 kg.	1,95 $		

COSMETICE

Farduri, rujuri	1,00 $
Deodorant FA, Rexona	2,50 $
Pasta dinti	1,50 $
Sapun FA, Rexona	1,00 $
Sampon / Conditioner si altele, existente in stoc.	2,50 $

PRODUSE PENTRU COPII
Pampers / Diapers
Baby - Oil
Crema unguent
Sampon
Lotiune corp

Preturile includ taxele vamale si transportul in tara.
Asigurarea 3,00 $.Livrarea la domiciliu a coletelor cu produse alimentare, intre 3-5 zile.
Pachetele nelivrate peste 7 zile , sint GRATUITE !!!
TRANSPORTUL DIRECT LA DESTINATAR :
BUCURESTI 0,30 $/lb. • PROVINCIE 0,65 $/lb

BONUS * 10% REDUCERE, LA COMENZI ALIMENTARE PESTE 100 $.

APARATURA ELECTRONICA SI MARFURI ELECTROCASNICE LA 220 V, DIRECT DIN DEPOZITUL NOSTRU DIN ROMANIA.
T.V. COLOR / telecomanda ..... de la 287 $
Sharp, JVC, Oreon, Grundig, Samsung, Sonitec, Tensai
•diagonale 36,41,45,54,63,71 cm.
VIDEORECORDER ..... de la 210 $
Sony, Toshiba, Sharp, Akai, Panasonic.
VIDEOCAMERE ..... de la 760 $
Panasonic M-7, Akai, Sony TR 50,105,705
COMBINA STEREO "JVC" ..... 249 $
CONGELATOARE ..... 165 $
FRIGIDERE ..... 211 $

ABSOLUT CEL MAI RAPID SI EFICIENT TRANSFER DE LEI SI DOLARI, ORIUNDE IN ROMANIA
1$=400 - 500 LEI
IN 24 ORE
Sunati pentru rata maxima la zi

••• OFERTA UNICA •••
DIRECT DIN MAGAZINUL NOSTRU DIN BUCURESTI
CINTARE ELECTRONICE CU MEMORIE.
PROGRAMABILE. AFISAJ IN LIMBA ROMANA
ESP - 10 K ..... 276 $
ESP - 15 K (30 memorii) ..... 499 $
SISTEM COMPLET DE SATELIT ..... 419 $
Receiver + LNBF + Parabola (sau separat)
JUCARII MECANICE SI ELECTRONICE, import
BECURI FOSFORESCENTE, LAMPI NEON, BATERII, import Belgia

MASINI INDUSTRIALE SI DE UZ CASNIC
MASINI INCHETATA 10q, 20q, 20q/side 1-2-3 brate ..... de la 2145 $
MASINI DE FACUT CHEATA
MASINI DE FACUT SUCURI: 5,6 valve
MASINI DE TRICOTAT
ROTISOARE 12 pui/ax
APARATE EXPRESSO/CAPUCINO, 2, 10, 17, 5 l/ora ..... de la 439 $

AUTOTURISME ROMANESTI
DACIA ..... 2399 $
A.R.O. ..... 4399 $

AUTOTURISME IMPORT
Direct din tara, cu vama achitata,'85-'90
Din U.S.A., optiunea Dvs., la pret de licitatie !

TRANSPORT AUTOTURISME
EUROPA / sau direct in Romania

TRANSPORTAM COLETELE DUMNEAVOASTRA, PREDATE PERSONAL DESTINATARULUI, IN ORICE LOCALITATE DIN TARA.
Prezentarea inventarului obligatorie.
Asigurarea si manipularea 10 $.
Formalitatile vamale suportate de firma noastra.

PRET UNIC	BUCURESTI 1,15 $ / lb
TRANSPORT	PROVINCIE 1,70 $ / lb

DELIVERAREA LA DOMICILIU : EXTRA 12 ¢ / lb.
* REDUCERI PENTRU CANTITATI MARI *
Garantam livrarea intre 5-10 zile de la data sosirii in Romania !

SUNATI PENTRU DETALII !
SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT.
PROGRAM ZILNIC : 9 - 18

DOUĂ MOMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI SECOLULUI XX

——Adrian GRIGOROPOL——

Să fie secolul XX cu adevărat al funerariilor celor două ideologii antagoniste extremiste? Să fie o dovadă că există o roată a istoriei dela Fulton 1946 la Fulton 1992 şi dela Nürenberg 1946 la Moscova 1992?

Sunt întrebări care în ultimul deceniu împart omenirea între unii cu speranţă şi alţii măcinaţi de îndoieli şi temeri.

La 6 Martie 1946, în ziua în care şi în România se instaura dictatura comunistă, la Fulton, statul Missouri din Statele Unite, Churchill da un semnal de alarmă pe care presa şi radioul l-au răspândit imediat în toată lumea. "Dela Sttetin pe Baltica, la Trieste pe Adriatica, o adevărată cortină de fier s'a abătut asupra Europei despicată de acum în două. Nu aceasta este Europa pentru care noi am luptat. Să ne unim pentru a-i opri pe Ruşi!"

Artizan al nimicirii uriaşei maşini de război naziste, ex-premierul pierduse alegerile în favoarea laburiştilor care aveau să grăbească dezintegrarea Imperiului Britanic.

Churchill definise ceea ce pentru o jumătate de veac avea să fie "războiul rece", o breşă imensă în blocul Invingătorilor, prin care pe măsură ce pe cer se stingeau artificiile comemorării Victoriei, ieşea la iveală hidoasa faţă a comunismului inuman, lăsând să se resimtă şi înspăimântătoarea presiune a internaţionalizării lui.

Total invadată de cele patru puteri aliate, Germania nu mai avea mici o cârmurie, nici o administraţie, lipsită de resurse, fărâmată, îngenuncheată. Dela sfârşitul lui Noembrie 1945, în Nürenbergul, 90% distrus de aviaţia anglo-americană, în afara oraşului scăpat ca prin minune, Palatul Justiţiei era locul unde în faţa Tribunalului Militar Internaţional, se desfăşura în tempo de melc, cel mai mare proces al istoriei.

Acuzaţii erau: Nazismul, 21 de lideri prezenţi fizic şi unul în lipsă, Martin Borman despre care nu se ştia dacă mai este în viaţă sau nu. O listă surprinzător de mică, a celor capturaţi, dar ei fuseseră aleşi, rămânând ca mulţi alţii să fie judecaţi de tribunalele de denazificare.

Patru erau învinuirile ce li se aduceau. Nazismul acoperind ca o umbrelă pe celelalte trei, pentru conspiraţie criminală, urmat de crima de provocare şi purtare de război agresiv, crime de război şi crima contra umanităţii.

Prima şi ultima erau legate între ele, ca apărând pentru prima oară ca obiect de incriminare. Hitler, Goebbels şi Himmler se autojustificaseră, dar din ceea ce fusese conducerea Partidului Nazist, judecat nu era decât un mic segment şi până la finele procesului, care avea să mai dureze din Martie până în Octombrie, Dr. Robert Ley, şeful Frontului Muncii, adică al muncii forţate, s'a strangulat în celulă iar Goering, cu o oră înaintea execuţiei prin spânzurătoare, şi-a luat raţia de cianură. Martin Borman, condamnat şi el în lipsă, la pedeapsa capitală, şi care a stat ascuns 40 de ani într'o ţară sud-americană, şi-a pus capăt zilelor în apele Oceanului Atlantic, printr'un gest funest inutil, de a-şi spăla păcatele.

Semnalul de alarmă dela Fulton a căzut în momentul în care procurorul militar sovietic, Roman Rudenko îşi termina cutremurătorul său rechizitoriu. Tribunalul, apărarea, asistenţa şi acuzaţii erau realmente mai mult decât copleşiţi de cele înfăţişate de întreaga acuzare cu documente, filme şi martori, orori care îngheţau şi imaginaţia. Dar alarma dată de Churchill a adăugat un suflu rece prin sălile paşilor pierduţi, făcând să se audă voci că procesul ar trebui să fie suspendat...

Transpiraseră multe în culisele judecăţii, multe s'au dezvăluit treptat, multe au rămas obscure. Pentru toate acestea s'au scris stive de cărţi şi se vor mai scrie. Intemeiate, inventate, zvonite. Nu riscăm să ne pierdem în oceanul acestora. Ne vom trudi să urmărim firul pe care ni l-am propus, de a sesiza ce a fost crucial, ca eveniment, în procesul dela Nürenberg şi ce este crucial în cel dela Moscova.

Gestaţia procesului a trecut prin crampe chinuitoare şi n'a lipsit mult ca să avorteze. Dintre cele două curente care se confruntau iniţial, cel în care nu trebuia să aibă loc nici o judecată, ci să se procedeze la execuţii sumare şi imediate, era mai puternic. Stalin, la Teheran, cu ocazia unui toast, propusese împuşcarea fără judecată a 50 de mii de ofiţeri germani, dar sesizând efectul glacial, a virat-o pe aspect de glumă. Macabră bineînţeles. In anul 1943, când Aliaţii au hotărât capitualrea necondiţionată, ocuparea militară, dezarmarea, distrugerea potenţialului militar şi denazificarea Germaniei, victoria era încă o perspectivă şi prioritatea o avea câştigarea războiului.

In Statele Unite, în chestiunea denazificării, Ministrul de Finanţe Morgenthau, care dispunea de influenţă faţă de Preşedintele Roosevelt, era de părere că marii criminali nazişti, odată capturaţi şi identificaţi, să fie împuşcaţi imediat. In schimb baza de justiţie, deci liderii nazişti să fie investigaţi şi judecaţi ca şi instrumentele lor, organizaţiile precum Gestapo, SS etc. Pedepsele să fie prompte şi de severitate corespunzătoare, să provoace oroarea de un asemenea sistem terorist care necesită să fie extirpat pentru totdeauna şi să nu mai producă fructe. Judecata şi pedepsirea să aibă loc într'o manieră demnă civilizaţiei şi să aibă un profund efect educativ. Trasând principiile, Stimpson a deferit subalternilor detaliile şi la 15 Septembrie 1944 Colonelul Murray C. Bernays, modest avocat newyorchez în viaţa civilă, a elaborat schema procesului pe nu mai mult de şase pagini şi care avea să fie nucleul frământatelor discuţii ulterioare dela Londra care au dus la faimoasa Cartă pentru procesul ce urma să aibă loc la Tribunalul Militar Internaţional şi care a fost semnat de reprezentanţii puterilor cvadripartite la 8 August 1945.

Conspiraţia criminală a Partidului Nazist a fost tema care a comportat cele mai aprige discuţii şi care era susţinută cu fermitate până la ruperea acestora de către Americani, dacă nu era acceptată să figureze pe primul loc, deoarece din acesta decurgeau celelalte învinuiri. Reprezentantul sovietic, Nikitchenko, care urma, bineînţeles cu stricteţe, directivele dela Moscova, s'a opus până în ultimul moment, argumentând că obiect al procesului penal nu poate fi decât o persoană fizică.

Nu este greu de înţeles temeiul opoziţiei lui Nikitchenko, dacă era de gândit la esenţa partidului comunist. Există o distincţie între responsabilitatea Statului care este prevăzută de dreptul internaţional public cu care responsabilii individuali caută să se apere.

Potrivit reprezentantului american Jackson, la nivelul de atunci al dreptului internaţional, sancţiunile aplicabile Statului duc la război. Deşi responsabilitatea Statului este o realitate, aceasta este mai mult o ficţiune, de vreme ce nu poate fi judecat şi condamnat; atunci, cei care se înţeleg între ei sau îşi asumă individual, prin jurământ de fidelitate, să comită crime în numele acestuia sau al unui partid identificat cu Statul, ori al unor organizaţii , trebue să răspundă în numele fundamentului legii, care este moralitatea.

Acordul a fost realizat în art. 9 al Cartei unde se prevede că Tribunalul "poate" declara vinovăţia ori nevinovăţia organizaţiilor când sunt conexate cu acte individuale în numele acestora, evitând cuvântul "decide". In cadrul crimei contra umanităţii, care privea persecuţiile şi atrocităţile comise din raţiuni rasiale, religioase, politice, de exploatare nemiloasă prin muncă forţată a propriului popor şi a celor din teritoriile invadate, s'a întrebuinţat pentru prima dată cuvântul "genocid", definit ulterior în Convenţia ONU din 1948 şi care în prezent figurează în multe legislaţii penale. Nu s'a acceptat executarea ordinului superior ca o scuză de nevinovăţie, ci în aprecierea circumstanţelor de fapt numai ca o scuză atenuantă.

Carta instituirii unui Tribunal Militar Internaţional, temeiurilor şi procedurii judecăţii a beneficiat de un sprijin important din partea Preşedintelui american H. Truman care a urmat decesului lui F.D. Roosevelt indecis între Morganthau şi Stimpson. Sediul a fost apoi fixat la Nürenberg, acolo unde a fost plănuit

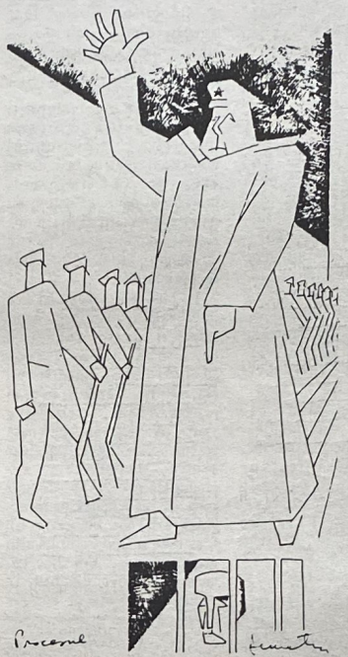

războiul şi soluţia finală de lichidare a Evreilor şi a altor rase socotite de nazism, inferioare.

Din momentul în care a fost decis, montarea unui asemenea proces a necesitat uriaşe pregătiri pe toate planurile acuzării, apărării, adunarea, examinarea, trierea şi selectarea munţilor de documente, trierea de martori şi organizare tehnică în ritmul pe care-l impunea expeditivitatea care totuşi până la urmă nu s'a prea realizat. Pentrucă nu putea fi un show de judecată de tip sovietic, cum voia Nicitchenko, în executarea instrucţiunilor; că, deoarece vinovăţia fusese stabilită prin declaraţiile politice dela Moscova şi Yalta, Tribunalului nu-i revenea decât să pronunţe pedepsele standard şi care să fie imediat executate. Jackson se opusese cu fermitate susţinând că declaraţiile dela Moscova şi Yalta erau cu intenţie pentru vinovăţie, nu de condamnare, care în lumea civilizată aparţine justiţiei; printr'o judecată reală, cu examinarea probelor care să stabilească evidenţa şi decizia să aibă independenţa juridică.

Tribunalul a avut, de altfel, din prima zi, 20 Noembrie 1945, de înfruntat moţiunea apărării, că judecata nu are temei legal, întrucât acţionează - ex post facto - încălcând principiul fundamental al neretroactivităţii în materie penală - nullum crimen sine lege - incident care a doua zi a fost respins pe temeiul art. 3 din Cartă, prevenitor s'a interzis orice contestatare a legalităţii. S'a lăsat ca obiecţiunea să fie expusă în timpul apărării, adică a fost unită cu fondul.

Problema legalităţii învinuirii de conspiraţie criminală care este controversată până astăzi, precum şi a războiului agresiv cu privire la care şi Nikitchenko făcuse obiecţiuni dinaintea aceluiaşi de înţeles motiv care-i deranja pe Sovietici, de data aceasta, că nu există definiţia agresiunii care ar reveni ulterior ONU-lui, generase discuţii tăioase în timpul redactării Cartei. Mai ales când nu s'a putut evita discutarea Pactului Ribbentrop-Molotov dinaintea declanşării războiului în 1939 şi a Protocolului său secret care a dus la împărţirea Poloniei şi anexarea de către Sovietici a importante teritorii româneşti, fără vreun drept şi prin agresiune armată.

La un moment dat Nikitchenko ceruse includerea în acuzare -ca singură dovadă un raport al guvernului sovietic- a 975 de ofiţeri prizonieri împuşcaţi la Katyn. Deşi ceilalţi trei reprezentanţi ştiau şi de altă versiune, ca fiind comisă de Sovietici, au acceptat-o până la urmă ca o picătură într'un ocean. Dar stupefacţia a fost când la 12 zile după semnarea Cartei, Sovieticii au insistat ca cifra ofiţerilor polonezi ucişi să fie modificată la 11.000! Nu s'a mai putut schimba nimic; ţinându-se însă secretă pretenţia în prezent, după ce Sovieticii s'au recunoscut de autori, se poate aprecia că asupra cifrei au fost ... sinceri.

Tribunalul a fost prezidat cu notabilă prestanţă, răbdare şi înalt spirit de împarţialitate şi omenie de Sir Geoffrey Lawrance (însă în uniformă militară erau numai Sovieticii), ca procuror Generalul Roman Rudenko înlocuindu-l pe Nikitchenko, iar judecător Volchov despre care nu se ştia mai nimic.

Starea de spirit pe parcursul celor 11 luni de judecată a suferit când evoluţii, când reculuri. Toţi participanţii la proces au fost şocaţi pe măsură ce dovezile afluiau, de proporţiile măcelului care avusese loc, pentrucă sistemul nazist învăluise cu abilitate în ceaţă faptele; restul lumii nu dispunea de informaţii suficiente şi putea crede că cele ce mai relatau, erau exagerări. Germanii se luptau să trăiască în ruine, cu raţii de hrană drămuite, fără lumină, combustibil, plângându-i pe cei care au căzut pe front fără sens, soarta prizonierilor de război, amărâţi de a fi pierdut războiul şi Tribunalul din Nürenberg avea să-i umilească mai mult, învinuindu-i că l-au sprijinit pe Hitler şi trebue să suporte o pată de neşters.

In această direcţie este de notat că preocuparea de căpetenie a procurorului american Jackson era de a convinge poporul german că cel trădat mai întâi a fost el însuşi şi să se împiedice a se crea o legendă falsă din care să poată reînvia în viitor alte ostilităţi. Trebuia sfărâmat scepticismul rezultat din injectarea anterioară a propagandei lui Goebbels.

Ideea de vinovăţie generală germană stă într'o balanţă foarte periculoasă, indiferent în ce parte s'ar fi aplecat. Era greu de acceptat că sutele de mii de soldaţi de rând nu erau la curent cu activităţile SS-ului, Einzatzkommando-urilor şi altele, cu lagărele de exterminare, că Germanii care mergeau zilnic la muncă nu cunoşteau situaţia muncii forţate de exterminare. Războiul era terminat. O lume întreagă avea nevoie de relaxare. Chiar şi poporul german. In "Ferma animalelor", zugrăvită mai târziu de Orwell, care era mijloacele animalelor de a-şi scutura jugul soartei? A spune că tot poporul german a fost părtaş, este prea mult, după cum a spune că sunt de balamat numai Hitler, Himmler, Goebbels, Borman, Goering, este prea puţin. De aceea procesul dela Nürenberg se limita la iniţiatorii, plănuitorii conspiraţiei criminale şi câţiva mari criminali de război, bineînţeles supravieţuitori. Aceasta nu însemna că un număr de procese subsecvente nu urmau să continue o denazificare limitată la un nivel cumpătat al rezonabilităţii.

Aşadar, la 1 Octombrie 1946 s'a pronunţat verdictul. Au fost condamnaţi la moarte prin spânzurare 12, dintre care unul în lipsă. La închisoare pe viaţă trei, pe termene limitate patru, iar trei au fost achitaţi. Pentru crima de conspiraţie au fost găsiţi vinovaţi Goering, Hess, Ribbentrop, feldmareşalul Keitel, Rosenberg, amiralul Raeder, feldmareşalul Jodl, Constantin v. Neurath. Au fost achitaţi von Papen, Hjalmar Schacht deşi învinuit ca şi predecesorul de conspiraţie criminală şi Fritcsche. Pe viaţă Hess, Funk şi Raeder. Cu drept de apel la Consiliul Aliat de Control, care le-a respins la 13 Octombrie, inclusiv cererea feldmareşalilor de comutare prin împuşcare pentru demnitatea lor militară. Execuţia a avut loc în noaptea de 16 Octombrie 1946, mai puţin a lui Goering care s'a sinucis cu o oră înainte.

Reprosul adus procesului dela Nürenberg, care planează şi acum asupra lui, a fost prezenţa în compunerea Tribunalului şi Acuzării, a Sovieticilor. Catalogul distrugerilor de vieţi şi bunuri săvârşite de armata nazistă Sovieticilor a fost înspăimântor, dar mulţi oficiali vestici le priveau cu rezerve, însă nu se poate spune că în mare parte nu erau reale. Totuşi, includerea ca distruse de naziştі a 1600 de biserici ortodoxe, 337 catolice şi 532 de sinagogi, când se ştia că doctrina comunistă era declarată atee, că nu tolera cultul religios, şi locaşurile de cult fuseseră după revoluţie transformate în grajduri, depozite sau distruse, se reitera situaţia celor 11.000 de ofiţeri polonezi prizonieri împuşcaţi, creau anumite rezerve care nu erau chiar deplasate.

Continuare în pag. 7

STATUL DICTATORIAL

—Ovidiu VASILESCU—

Inceputurile acestei retrograde forme de STAT le putem găsi ascunse în faldurile cele mai îndepărtate ale istoriei, când existența societății era doar o prefigurare firavă, în comparație cu teoriile solide și concrete din veacurile următoare, când conștiința muncii organizate, toleranța, adică, viața într'o colectivitate bazată pe îngăduință și respect reciproc, nu erau explicit înțelese, cu toate că încă de atunci, se făcea o corelație destul de corectă între mijloacele de producție și profit.

O emancipare civică pe mai toate planurile, era mai mult decât necesară. Aceasta era impusă păturilor largi, de către o mână de "inițiați" care, puneau bazele unei forme statale, "conformă" cu "realitățile zilei", adică, după propria lor voință. STATUL respectiv trebuia să reprezinte voința lor, și numai a lor. STATUL, trebuia să supraviețuiască și să se consolideze, cu mijloacele pe care ei le găseau potrivite.

Nodul gordian își găsise deja dezlegarea în tăișul unei săbii; Alexandru cel Mare trecuse în legendă: visul său căzuse dincolo de marginile lumii și amurgise peste superba sa expediție, când, primul exemplu al unui astfel de sistem despotic, Imperiul Mauryan, matricea după care se va naște o lungă și dureroasă epocă de regimuri despotice, se înjgheba în jurul anilor 325-185 înainte de Christos, pe fertilul teritoriu indian, dela confluența fluviilor SON și a legendarului GANGE.

Prin legislația adoptată, prin sistemul politic-social, ca și prin atitudinea cu care ataca problematica vieții, acel vechi și defunct imperiu, ne lasă să înțelegem, că dela el s'a inspirat Machiavelli, când pune bazele teoriei STATULUI din originala sa lucrare, PRINTUL.

O altă autocrație, CH'IN, va ieși ceva mai pregnant în evidență pe la anii 221-206, înainte de Christos în China, popor misterios, plin de imprevizibil, și parcă pietrificat în ideea despotică.

Desigur, exemple asemănătoare au fost multe în decursul timpului, și nu este cazul să le mai exemplificăm. O mențione însă, putem face. Dacă acele sisteme despotice erau cât de cât justificate într'o lume care își băjbâia drumul, ele nu s'au mai justificat - decât ca o nouă nebunie - în epoca modernă, și mai ales în zilele noastre.

Să ne explicăm însă, ce este un STAT DICTATORIAL, care sunt premisele dela care pornește, și care ar fi scopul pe care să-l îndeplinească. Teoretic, STATUL DICTATORIAL este forma degenerată a sistemelor statale, AUTORITAR și TOTALITAR. Aceasta ar fi ordinea lor "firească". Dela STATUL AUTORITAR, experiență sobră, dogmatică și nu tocmai flexibilă, în care pluralismul poate fi îngăduit, dar nu neapărat încurajat, unde drepturile și libertățile fundamentale ale individului sunt recunoscute prin lege și practic respectate, chiar dacă libertatea de conștiință este destul de sever supravegheată și canalizată către o gândire "colectivă", în cadrul sistemului, de aici spunem, a avut loc o cădere în sisteme, mod în care s'a ajuns la STATUL TOTALITAR. Sistem fixist și rigid, în care "vânătoarea de vrăjitoare" este cu mult mai accentuată decât în STATUL AUTORITAR, și în care prezența "ordinii", a disciplinei într'o singură direcție - STATUL - , sunt resimțite din greu. Religia este cea impusă de suprastructură, pluralismul politic dispare dela sine, ori prin intervenția sistematică a "organului "politic centralizat. Libertățile individului sunt cu mult mai puține. Viața socială mai precară și mai puțin sigură dacă individul nu este angajat, cel puțin formal,în direcția de unde i-au fost prescrise drepturile și mai ales, îndatoririle. Factorul legislativ, justiția cu toate rosturile ei, este controlată de către oamenii de "ordine" ai partidului guvernamental. Legea juridică, civilă și penală, lasă loc la puține interpretări, și deci, la o mai mică libertate de manevră a sistemului în sine, care, încet și sigur, denaturează în nimic altceva decât, în simple săli de condamnare apriorică, a celor ce nu se pot adapta sistemului. Din acest moment, se produce o prăbușire pe linia de sisteme, un nefericit salt în gol, care duce direct la formula STATULUI DICTATORIAL.

De-abia aici, în acest STAT demonic, individul, și în consecință societatea, vor simți ce înseamnă cu adevărat atacul la persoană și agresiunea în masă. STATUL DICTATORIAL nu îngăduie nici un fel de independență individuală. El încearcă prin orice mijloace, mai ales contondente - să subordoneze toate aspectele vieții individuale, autorității guvernamentale. Toate instituțiile politice existente vor fi desființate și înlocuite cu o singură ideologie, cea a partidului UNIC. Opoziția, în măsura în care nu s'a autodizolvat va fi exterminată! Religia și oricare alt cult care ar putea servi drept suport moral clasei dominate, vor fi declarate ilegale și înlocuite, cu dogma dictaturii respective. STATUL DICTATORIAL se respectă; își propune un anumit scop: fie industrializarea gigantică așa cum a fost cazul Partidului Comunist Român, fie orice alt obiectiv pe care dictatorul din vârful "piramidei" îl "sugerează". Totul, dar absolut totul, va fi subordonat acestui "deziderat". Tot ce ar putea împiedeca atingerea scopului propus, individ, familie, națiune, orice: trebue distrus! Este ușor să acționezi după dorință atunci când ai "suportul general" al populației! Așa pretind toate dictaturile. Așa a pretins și STATUL DICTATORIAL COMUNIST "corolarul" despotismului.

In STATUL DICTATORIAL, instituțiile tradiționale, societățile de caritate, de orice natură, sunt dizolvate, mod în care populația este obligată să se lase absorbită de o singură și unitară organizație, cea a dictaturii. La început această participare este aprobată de autoritate; apoi cerută cu brutalitate. Clasa individuală, ca și pluralismul politic dispărând prin forța împrejurărilor, populația, - ori o bună parte a ei - îmbrățișează ideologia STATULUI DICTATORIAL. Infinita diversitate individuală se estompează, devine confuză, fiind înlocuită cu o masă uniformă și conformă, al cărei comportament este aprobat și controlat cu strictețe de STATUL DICTATORIAL.

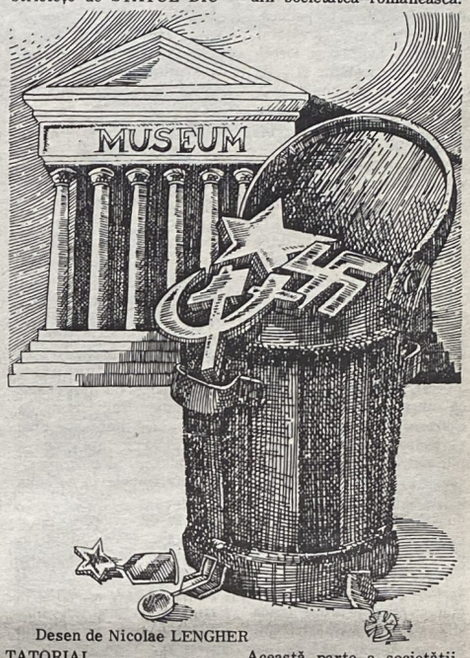

Desen de Nicolae LENGHER

Ordinea în STATUL DICTATORIAL este totală și înfricoșătoare! De fapt, nu este vorba de ordine, ci de o disciplină de fier, realizată printr'o totală supunere a individului, în urma unui program de teroare sistematică, executată asupra sa de către instituțiile de resort ca: serviciile secrete, poliția, jandarmeria, armate nevăzute de informatori, așa-zisele forțe speciale, și nu de puține ori armata. Toate aceste instituții, care, ar fi trebuit să apere, fie cetățeanul pașnic, fie hotarele în care trăiește națiunea pe umerii căreia s'a cocoțat STATUL DICTATORIAL, au trecut în masă la discreția DICTATURII, transformându-se în forțe de represiune internă. Burghezia, chiaburul, țăranul gospodar - opoziția deci, este vinovată de toate neajunsurile dictaturii proletariatului. Ea este în contact cu agenți din străinătate, "comite acte de spionaj", spre a destabiliza DICTATURA! Așa trebue pregătită opinia publică și ridicată împotriva dușmanului de clasă!! Așa făcea Dl. Brucan cu ani în urmă, din paginile "Scînteii", după care, soarta opozanților era ceva mai comod strânsă în mâna Securității, și a "justiției populare. In fond, tribunale muncitorești, din care, spre rușinea lor-au făcut parte și magistrați din vechile regimuri. Aceștia aplicau patrioților români pedepse cu moartea, ori pe viață, cu ușurința cu care altădată, ei, foști salonarzi, șopteau glume deocheate soțiilor prietenilor lor, la seratele care se prelungeau dela o noapte la alta. Trecerea timpului avea să confirme acest adevăr amar, că nu numai ANA PAUKER, GHE. GHEORGHIU - DEJ CEAUSESCU, și mai nou Dl. ION ILIESCU, au fost în spatele celei mai formidabile mașini dictatoriale, COMUNISMUL din ROMANIA. A fost împreună cu ei, o bună parte din societatea românească!

Această parte a societății, care și azi, acordă dreptatea celui mai puternic și nu celui mai corect. Justiția, instrumentul acesta atât de necesar și de important într'o societate, de multe ori cartea de vizită a Statului respectiv, există doar ca formă punitivă împotriva opozanților, și ca măsură de apărare și menținerea puterii obținută prin fraudă și intimidare, de către STATUL DICTATORIAL. Legile juridice făcute ad-hoc, sunt simple instrumente de intimidare a cetățeanului. Rigide și neîndurătoare, mânuite de un aparat birocratic greoi, corupt și inflexibil, fidel DICTATURII, ele, "legile", civile ori penale, devin calea prin care trebue să treacă toți năpăstuiții! Nimic nu se judecă; totul se condamă!

Violența organizată pe scară largă, nu este doar permisă; este o necesitate sub patronajul așa-zisului sistem justițiar. STATUL DICTATORIAL lasă impresia că s'ar sprijini pe o speță de constituție arbitrară, prin care încearcă să-și creeze un cadru "legal" așa cum a fost cazul ultimilor 45 de ani de DICTATURA COMUNISTA în țara românească. Constituția deci, în STATUL DICTATORIAL, înseamnă doar încercarea de legalizare a unui șir întreg de ilegalități și asasinate morale ori fizice. In relațiile internaționale, STATUL DICTATORIAL se ascunde după singurul principiu care îl favorizează. NEAMESTECUL IN TREBURILE INTERNE ALE UNUI STAT INDEPENDENT.

DOUĂ MOMENTE CRUCIALE

Urmare din pag. 6

In acest proces se învălmășeau fapte de neconceput pentru mintea omenească însă în talerul justiției atârna numai o greutate și nu două.

Acuzația de conspirație criminală brodată pe istoria Partidului Nazist, pe care Hitler l-a condus din 1921 până la căderea ultimei redute, (Berlinul), era evident principală, circumscria toate celelalte crime comise de liderii naziști, însă era impregnată de multă dificultate. Cu acestea a trebuit să se lupte procurorul american Jackson și nu se poate spune că a reușit de deplin. Nu va fi niciodată clar, în afară de faptul că prin aceasta se crea o crimă care nu există în majoritatea legislațiilor, de aceea a fost și rămâne atât de discutabilă.

Jackson, care n'a înțeles nici un moment că procedura judiciară era destinată exclusiv pentru acuzații din boxă, a subliniat tot timpul că acesta să fie un pas major în dezvoltarea ordinii legale internaționale, în purificarea morală, prevenirea războiului și controlul comportamentului uman. Pentru o asemenea contribuție și-a pus tot sufletul și mintea. Iată spicuirea a câtorva din cele rostite de Jackson și care trebuesc încrustate în memorialul omenirii: "răul pe care noi căutăm să-l încriminăm și să-l pedepsim a fost atât de calculat, atât de demonic, încât civilizația n'ar putea să supraviețuiască dacă ar fi să se mai repete", sau "Supunerea inamicilor capturați judecății legii, este unul din cele mai semnificative tributuri pe care Puterea l-a plătit vreodată Rațiunii", sau "Oamenii care ajung să posede o mare putere și în mod deliberat și concertat o folosesc diabolic, nu pot rămâne nevătămați. Crime au fost comise în numele Statului, de oameni ca cei din boxă, ajunși în ranguri care-i protejează de a-și mânji propriile mâini cu sânge, au fost inițiatorii, proiectanții ca lideri și recurgând la oameni de jos ca unelte, sunt responsabili pentru agoniile, fărădelegile și convulsiunile din acest teribil război."

Aplicată în favoarea învinșilor, dilema "Trebue învingătorii să-i judece pe învinși ori trebue să li se lase să se judece singuri", a dat roadele din nenorocire știute în al Doilea Război Mondial.

Procurorul american Jackson, exprimându-și regretul că nu s'a putut da o definiție adecvată agresiunii, a rămas cu convingerea că legea internațională va include necondiționat crimele dela Nürenberg.

Se poate spune despre acest proces: Vae victis?

In privința Sovieticilor, da. Pentrucă ei urmăreau o răzbunare de tip mafiot față de căutătorii și complicii lor în declanșarea celui de al Doilea Război Mondial, cu care împărțiseră primele prăzi și care repede i-au trădat întorcând armele contra lor. De asemenea, pentrucă prin împilarea nemiloasă a învinșilor vroiau să deturneze atenția omenirii dela ideologia comunistă, care era tot atât de aservită realizării fără scrupule a scopului și dela faptul că ororile acesteia nu erau mai prejos decât ale învinșilor.

Ceilalți trei aliați admiteau că nu exista război curat, dar că purtarea lui trebue să se facă în limite umanitare prescrise din vechime și convenite în timpurile moderne în convenții internaționale. In raportul procurorului Jackson către Președintele Truman, din 15 Octombrie 1946, consemnează că importanța judecății nu trebue măsurată în termenii soartei fiecărui acuzat, de altfel fiecare un scelerat, ci că odată războiul terminat, pacea să înceapă cu un act de legalitate, prin care omenirea să fie chemată să reexamineze ce a fost, cum este și cum să fie guvernată în viitor.

Recomandările judecătorului american Biddle au condus ca Națiunile Unite să aprobe în 1948 Convenția contra genocidului și în 1950 pe aceea a Drepturilor omului.

Sub toate aspectele procesul dela Nürenberg rămâne cel mai mare de până atunci al istoriei; dar nu putem fi opriți a gândi la circumstanțele internaționale actuale, dacă va fi altul, sau în situații identice va fi altul mai mare sau nu va mai fi deloc.

Ne întrebam la început dacă există o roată a istoriei, plecând dela Fulton 1946 a lui Churchill și procesul dela Nürenberg și dela Fulton 1992 a lui Gorbaciov și procesul Partidului Comunist Sovietic început în Iulie la Moscova. Viziunea lui Churchill că Rușii, dacă nu vor fi opriți vor săpa cel mai imens cimitir din istorie rămâne o spaimă pentru omenire.

Dar despre acestea în Partea a II-a.

Adrian GRIGOROPOL

SITUAȚIA POLITICĂ DIN ROMÂNIA

Gabi CONSTANTINESCU

Un capitol trist și îngrijorător. La ora actuală Convenția Democratică a devenit o formațiune politică dominată de elemente dubioase. Din dorința de a lărgi cât mai mult participarea la această alianță politică au fost primite sub umbrela Convenției, spre a se adăposti de ploaie, o serie de formațiuni politice care au prea puțin sau chiar deloc, ceva comun cu lupta efectivă împotriva comunismului și cu dorința de a edifica o Românie cu adevărat românească.

In fapt situația este următoarea:

-PNTDC, în afară de Corneliu Coposu, nu are nici o personalitate politică autentică. Echipa de conducere a acestui partid este o sinteză între decrepitudine biopsihică, consecință firească a vârstei înaintate, aviditatea feroce de putere, șiretenie și grija de interese meschine pentru ei și pentru neamurile lor. După dispariția lui Coposu de pe scena politică, din acest partid nu va rămâne nici piatră pe piatră. Cei care s'au înregimentat ulterior în PNTCD sunt zidiți după chipul și asemănarea celor bătrâni:

-PSD este un partid de cea mai autentică orientare socialistă. Președintele acestui partid, Domnul Cunescu este socialist din creștet până în tălpi. Cred că singura lui legătură cu Convenția este dorința de a participa la putere. Marea majoritate a membrilor acestui partid sunt vechi activiști de partid cu merite dobândite pe timpul dictaturii comuniste.. Intr'o discuție cu Domnul Cunescu, domnia sa a declarat textual: "Nu are nici o importanță dacă cineva a fost membru PCR. Să ne ferim să nu se strecoare printre noi legionari!" Orice comentariu este de prisos.

- Partidul Alianței Civice (Nicolae Manolescu) este o formație care a adunat în jurul acestei firme pe toți mondialiștii care vor să se afirme în actuala tulburare a apelor din România. Un amestec de intelectuali care în perioada anterioară evenimentelor din Decembrie '89 s'au bucurat de toleranța binevoitoare a regimului comunist și care acum își manifestă apetitul pentru democrația de tip socialist.

După ce a devenit evident faptul că Domnul Câmpeanu este cu trup și suflet în slujba Președintelui Iliescu, s'a format o alianță liberală condusă de un oarecare Vintilă Brătianu, venit dela Paris și Aripa Tânără, avându-l ca lider pe Domnul Dinu Patriciu. Figuri de afaceriști veroși pe care nu-i interesează puterea politică decât în măsura în care își pot rezolva complicatele combinații economice, nu întotdeauna de cele mai cinstite.

- Restul formațiunilor politice nominalizate în cadrul Convenției Democratice nu reprezintă mai nimic. Sunt nume ce vor să lase impresia unei participări masive a "Forțelor democratice" la lupta împotriva actualei Puteri.

O primă consecință a lipsei de omogenitate și unitate în orientarea luptei anticomuniste va fi componența noului Parlament, forul în care ar trebui să ne punem speranță că va reuși să elaboreze un sistem de legi care să șteargă toate urmele dictaturii comuniste. Ne îndoim că noul Parlament va fi înclinat să rezolve problemele esențiale ale țării. Reținem afirmația Doamnei Blandiana la temerea mea că oamenii pe care i-a propus Convenția Democratică să candideze pentru funcțiile de deputați și senatori nu sunt personale cele mai indicate: "Vom avea un Parlament mai rău decât Parlamentul actual, dar tragic este că acest Parlament rău va fi al nostru!"

Cu două zile înainte de definitivarea listelor de candidați (conducerea centrală a Convenției Democratice a impus județelor candidaturile pe care le-a voit) la sediul conducerii centrale a Convenției se găseau delegații din 36 de județe care protestau împotriva persoanelor ce le-au fost impuse pe listele județelor respective. Protestele lor nu au fost luate în considerare. Consecința: unele grupări și formațiuni politice și-au retras sprijinul acordat până acum Convenției. Printre acestea sunt multe filiale județene ale Asociației Foștilor Deținuți Politici. Ar fi păcat ca pe prestigiul acumulat cu sacrificii și suferință să se clădească o guvernare din tot ce are mai dubios societatea românească astăzi!

In tabăra Puterii activitatea se desfășoară normal. O activitate care ar trebui luată în serios. Societatea românească este încă o societate bolnavă. Cine a crezut că la 20 Mai 1990 populația României ar fi putut reacționa normal, ca și cei care își închipuie că la 27 Septembrie 1992 în fața urnelor se va prezenta un electorat matur, dau dovadă de o condamnabilă naivitate. Populismul deșănțat al FDSN-ului și al PDAR-ului îi atrage, prin promisiuni fără acoperire, pe mulți Români. Sărăcia și necazurile te împing să dai crezare celor care îți promit că bunăstarea se va instala imediat ce vor dobândi guvernarea. Un alt cântec de sirenă este fredonat de partidele pseudonaționaliste, Partidul România Mare al lui Vadim Tudor și PUNR-ul lui Funar. Repetând până la obsesie gogorița cu amenințarea maghiară, oamenii încep să creadă că mâine tancurile ungurești vor și trece granița. Că tancurile rusești au invadat cu adevărat Basarabia, nu are importanță!

Cel mai primejdios partid este însă FSN-ul lui Petre Roman. Sprijinit evident de socialiștii francezi, FSN-ul a reușit să devină o formațiune politică credibilă. Nimeni nu se uită însă la componența etnică a statului major al acestui partid. Toți sunt străini de ființa neamului! Fără rușine dau din coate să se impună pe prima scenă politică românească.

Obrăznicia și nerușinarea lor, nu ne poate lăsa indiferenți.

In concluzie, la 27 Septembrie nu se vor limpezi apele așa cum, cu toții, ne dorim. Va fi un moment în lupta pe care o ducem pentru afirmarea neamului românesc. Cred că voi, care de aproape două decenii participați activ la lupta pentru o adevărată Românie nu veți dispera dacă la 27 Septembrie nu se va întâmpla "schimbarea la față a României". Este bine că bătălia pentru mai bine a început și cei ce vor urma nu ne vor reproșa că nu neam găsit pe drumul cel drept.

BISERICA ORTODOXĂ SAU BISERICA UNITĂ GRECO-CATOLICĂ?

Gavril POPA

Printr'un anunț publicat în ziarul "Tribuna" din Sibiu din 23 Iulie a.c. se face un apel la fiii satului Scorei pentru a participa în ziua de 26 Iulie a.c. la "Sfințirea bisericii ortodoxe din localitate". Anunțul amintit conține un mare neadevăr. Biserica ortodoxă din Scorei a fost sfințită în urmă cu trei ani, iar biserica din anunțul cu pricina nu este biserică ortodoxă, ci așa cum știe întreaga suflare a satului, este Biserica unită, greco-catolică. Localul bisericii a fost construit de credincioșii greco-catolici în secolul trecut în locul bisericii de lemn, cu ajutor primit din partea Mitropoliei unite Române din Blaj și a Fondului grăniceresc - Scoreiul făcând parte din Regimentul I grăniceresc.

Recensământul din 1910 consemnează în Scorei existența a două confesiuni românești: greco-catolică cu 504 credincioși și ortodoxă cu 678 credincioși. O situație similară a existat până în anul 1948 în majoritatea localităților din Tara Oltului, iar două biserici există până în ziua de azi, una ortodoxă și una fostă greco-catolică.

Tăvălugul comunist adus din Răsărit de glorioasa armată roșie avea să deposedeze țăranul român de pământ, de uneltele de lucru și de vitele sale transformându-l prin colectivizare într'un soi de sclav al secolului XX. Cei peste 1,5 milioane de credincioși greco-catolici din Transilvania au primit însă o dublă lovitură; pe lângă cea de ordin material și una spirituală - desființarea prin decret a cultului greco-catolic la 1.12.1948, urmată de confiscarea bisericilor și a tuturor bunurilor, predate ulterior bisericii ortodoxe.

Sute și mii de credincioși greco-catolici și marea majoritate a preoților uniți care nu și-au părăsit credința, împreună cu toți episcopii bisericii în frunte cu mitropolitul Blajului au înfundat închisorile comuniste, înfruntând moartea și teroarea comunistă. Versetul: "Bate-voi păstorul și se va risipi turma" era bine cunoscut și aplicat de dictatura comunistă în dorința de a lichida Biserica unită. Mulți fii ai săi, la fel ca primii creștini martiri, și-au dat viața pentru apărarea credinței înfruntând comunismul ateu. Revoluția a adus și pentru credincioșii greco-catolici libertatea religioasă, slujbele putându-se desfășura de acum la lumina zilei, nu în clandestinitate, precum făceau primii creștini, în catacombe. Dar, cu toate că suntem în al treilea an după Revoluție, bisericile noastre confiscate-furate-de comuniști și dăruite Bisericii ortodoxe, încă nu ne-au parvenit; preoții greco-catolici săvârșind slujbele religioase în parcuri, piețe publice, case particulare, săli cu alte destinații - la Făgăraș, în Cetatea Făgărașului în fostă sală a Dietei.

In numele credincioșilor greco-catolici din Scorei și a tuturor celor cu judecată logică, adresez înaltelor fețe bisericești ortodoxe întrebarea: scrie undeva în Sfânta Scriptură că un lucru furat, sau de furat, să nu fie restituit păgubașului? In cele 1240 de pagini ale Bibliei ce o posed așa ceva nu stă scris. Dimpotrivă una din cele 10 porunci spune răspicat și clar: Să nu furi! In acest caz pe ce morală se bizuie refuzul de a restitui un lucru furat sau de furat, care nu-ți aparține,și nu furat de oricine ci, de o dictatură comunistă, atee?

Notă: Biserica unită din Scorei a fost pictată prin contribuția unor credincioși greco-catolici din America, de vestitul pictor sibian Dl. Căzilă.

ATENȚIE LA SECURISTOIZI

Astăzi e un lucru bine știut de orice om faptul că, în țările fost comuniste, la orice loc de muncă în orice colectiv, se afla un personaj (uneori nu singular) detestabil, care, pe lângă atribuțiile profesionale, îndeplinea și funcția de informator al Securității.

La Teatrul Național din Timișoara, unul din acești indivizi era regizorul (mai mult sau mai puțin) artistic - Ioan Ieremia.

După evenimentele din Decembrie 1989, a fost "măturat". A încercat să-și transfere caracterul pestriț la Craiova, apoi la Piatra-Neamț. A găsit în cele din urmă "azil" la... Chișinău. Nu știm ce a "regizat" pe acolo, nu știm ce "pune în scenă" acum, cert este că scuipă cu venin înspre Orașul Martir de pe malurile Begăi și calomniază tot ce nu e "emanație" cripto-comunistă.

N'ar merita să stricăm cerneală și hârtie pe acest homuncul dacă nu s'ar fi petrecut recent următoarele:

Pe data de 12.08.92, în jurul orei 10 a.m., a pătruns în sediul P.N.T.C.D. - filiala Timișoara și s'a dedat la provocări, insultând în dreapta și'n stânga. La un moment dat a început să agite o legitimație de membru al... Frontului Popular din Moldova.

A fost recunoscut de mai multe persoane și scos - e drept, fără multe menajamente - din sediu.

Ne întrebăm: are S.R.I. - ul (Securitatea... machiată) planuri de viitor, infiltrându-se în grupările necomuniste de dincolo de Prut? Profită ea de faptul că basarabenii n'au cum să știe prea bine ce hram au purtat (și poartă) unii "frați" din România?

Tot ce se poate.

De aceea: atenție la securistoizi! Atenție la "oameni" ca Ioan Ieremia.

Si-i povățuim pe basarabeni - sânge din sângele nostru, durere din durerea noastră - să nu se lase "înmuiați" de lacrimile crocodilești ale unor Adrian Păunescu, C.V. Tudor, Dinu Săraru et comp. Si nici chiar ale unor Vieru sau Aldea-Todorovici.

DESPRE UN "DOMN" PE NUME IOAN MARCU

Am ezitat din două motive a pune pe hârtie rândurile ce vor urma: am fost camarad cu Ioan Marcu în zilele și nopțile însângeratului Decembrie 1989; apoi, am crezut că toate strâchinile în care a călcat imediat după aceea reprezintă rodul ignoranței, al analfabetismului său politic.

Azi, însă, e totul altfel luminat și Ioan Marcu se dovedește a fi purtat de un suflet (poate) iremediabil buruienos.

Rândurile ce urmează vor fi, evident, sumare; fiindcă n'am nici o dorință de a mă adânci în descălcirea acestei ființe bipede.

Il cunoșteam din vedere de vreo câțiva ani, înainte de 1989. Există în Timișoara o grădină de vară (care funcționează și iarna), stabiliment numit "Cina", loc pe care îl frecventam uneori în compania unor prieteni de condei. Intotdeauna îl întâlneam acolo pe Ioan Marcu (el venea probabil zilnic), electrician la Intreprinderea Mecanică Timișoara și bișnițar de ocazie. Era mereu "dămfuit" și bun zicător de "bancuri politiste" (Azi știm, deși ar fi trebuit să știm dintotdeauna, că delatorii sunt și provocatori.)

Pe 20 Decembrie 1989 a apărut în fruntea unui mare grup de muncitori, înfășurat într'un cearceaf plin de lozinci anticeaușiste. Apoi a urcat și el în balconul Operei.

A făcut toate acestea - lucru evident azi pentru aproape orișicine - nu din "spirit revoluționar". Conștient, poate, de starea lui de mergător pe calea ratării, a fost călăuzit de principiul "ori... ori...".

De menționat că, în clădirea Operei, apărea și dispărea. Când apărea, mirosea a țuică. In timpul episodului cu "teroriștii ceaușiști" n'a mai apărut.

Când apele s'au limpezit (?), s'a ivit la Primărie, proaspătă slugă a Puterii neo-comuniste. Nu avea o funcție precisă, dar avea un birou și un telefon direct cu "Ilisecul".

Timișoara fiind pentru România ceea ce a fost Vendée pentru Franța, "musiu" I.M. a fost "izgonit" în cele din urmă.

Azi e curtat de toate mișcările nostalgic-comuniste și el le primește "curtea". N'a mai fost primit de foștii colegi de muncă. Ultima dată când a călcat pragul I.M.T.-ului era să fie linșat. A plecat scuipat din cap și până'n picioare. Nu se știe din ce trăiește, dar o duce bine și are un apartament confortabil pe Bulevardul C.D. Loga la Nr.10 (fost Victoriei), în cartierul fostei nomenclaturi ceaușiste.

A fost ales de curând "president" al F.D.S.N. - filiala Timișoara, partid a cărui platformă este Ion Iliescu.Uneori scrie în securistoida foaie "Renașterea bănățeană" articole pline de venin la adresa Convenției Democratice. De altfel, ne îndoim că el le scrie, deoarece este un constant agramat.

Cetățeanul Ioan Marcu este, alături de Lorin Fortuna, Stefan Ivan și Claudiu Iordache, unul din trădătorii Revoluției dela Timișoara.

Este așteptat și el de groapa în care istoria își aruncă gunoaiele.

Dan Emilian ROȘCA

MOMENTUL MAASTRICHT

Mihaela MOISIN

Intr'o atmosferă de zvârcolire a Europei, în care se renăştea spectrul viziunii lui W. H. Auden, în 1939: "In coşmarul nopţii/ Câinii Europei latră;/ Naţiuni în viaţă încă/ Pline de ură aşteaptă";

Când pe întregul continent european, stafiile din cimitire se ridicau ca un mesaj de pericol, că Europa bravă, cu oamenii ei emancipaţi, cu graniţe pe cale de dispariţie şi cu o democraţie în creştere, se îndreaptă spre o formă veche, crudă;

Când similarităţi cu decadele pline de convulsiuni în Europa dintre cele două războaie mondiale par să răsară la tot pasul: căderea Imperiului din Est, creşterea naţionalismului invidios, ridicarea economiei, mutări masive de oameni, ameninţând stabilitatea Europei;

Când Statele Unite ale Americii se retrag într'un fel de nouă izolare, Franţa începe să apară fracţionată, cum era şi înainte, iar oficialităţile europene, în faţa cenuşii Iugoslaviei încearcă să nu facă prea mult zgomot, aşa cum făcea Neville Chamberlaine în verdictul dat în 1938 a propos de ocuparea Cehoslovaciei de către Hitler: "O ceartă într'o ţară îndepărtată, între oameni despre care noi nu ştim nimic..."

Se naşte întrebarea:

Se repetă istoria?

Răspunsul este: nu chiar.

Este adevărat că sunt multe conflicte azi în Europa, oarecum asemănătoare cu acele dintre cele două războaie mondiale, dar fără aceeaşi intensitate.

In acest moment critic pentru Europa, Franţa a răspuns "Oui", în referendumul chemat de Preşedintele Mitterrand, pentru o Europă unită.

Marşul către o Europă unită şi solidară a început în 1946, când Winston Churchill a recomandat crearea "Statelor Unite ale Europei". A fost ca un şarpe care şi-a insinuat veninul dulceag în sângele popoarelor europene.

La numai 5 ani după aceasta, în 1951, şase ţări europene (Franţa, Germania, Italia, Belgia,

Luxemburg, Olanda) au format Comunitatea Europeană pentru Cărbune şi Oţel, cunoscută sub denumirea de ECSC.

In fine, în 1957, ţările componente ale acestei Comunităţi Europene pentru Cărbune şi Oţel semnează Tratatul dela Roma, creând astfel Comunitatea Europeană.

In anul 1963, Preşedintele Franţei, Charles de Gaulle, dă vot de veto Marei Britanii, care ceruse să devină membru al Comunităţii Europene.

In 1972, în Norvegia are loc un referendum pentru a se cere poporului să voteze cu "da" sau "nu" intrarea în Comunitatea Europeană. Norvegienii rejectă această intrare.

Marea Britanie intră în Comunitatea Europeană abia în 1973, împreună cu Irlanda şi Danemarca.

In 1975, Marea Britanie printr'un referendum, votează rămânerea în Comunitatea Europeană.

In 1979, se lansează ideea Sistemului Monetar European, cunoscut sub abreviaţia EMS. Incepând din acest moment, în ciuda fluctuaţiilor pieţii şi a crizelor economice, Europenii menţin vie ideea de a avea o monedă stabilă, chiar o monedă comună.

Apoi, în 1981 - Grecia, iar în 1986 - Spania şi Portugalia, se alătură celorlalte ţări componente ale Comunităţii Europene.

In zilele de 9-10 Decembrie 1991, liderii Comunităţii Europene se întâlnesc la Maastricht, Olanda, ca să semneze un tratat de creare a uniunii monetare şi politice.

In programul de perspectivă al acestui tratat, care de-acum se va numi "Tratatul Maastricht", se prevede formarea (instituirea) unei Bănci Centrale Europene şi a unei monede europene, care să înlocuiască monedele naţionale.

Pentru realizarea acestui scop, se prevăd două faze:
- In 1994 se va crea Institutul European Monetar, ca predecesor al Băncii Europene; - In 1997 sau 1999 - timpul depinzând de viteza cu care ţările europene vor ajunge la o convergenţă în inflaţie şi celelalte baremuri economice - se vor definitiva: moneda unică - ECU - şi banca Centrală Europeană cu sediul la Bruxelles.

La 2 Iunie a.c., Danezii au respins prin vot Tratatul Maastricht, lucru ce a creat o panică în rândul altor ţări europene.

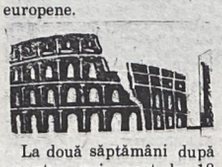

La două săptămâni după aceasta, mai exact la 18 Iunie 1992, Irlandezii prin votul lor afirmativ, revitalizează forţele europene, ratificând Tratatul dela Maastricht.

Criza monetară europeană face ca Marea Britanie şi Italia să-şi retragă monedele lor din EMS. Aceste două ţări vor trebui în viitor să negocieze o reîntoarcere la EMS. Suspendarea membriei lor, însă, le-a scutit pe cele două ţări de obligaţia de a-şi menţine rata de schimb între anumite limite prestabilite.

Preşedintele Franţei, Mitterrand, care în ultimul timp nu s'a bucurat de prea mare popularitate în ţara sa (alegerea lui s'a făcut cu numai 33 %), ia o iniţiativă foarte inteligentă şi cheamă şi în Franţa poporul să-şi spună părerea, printr'un referendum, al cărui punct cheie este moneda europeană comună, propusă.

Acest referendum din 20 Septembrie a.c. constituie momentul critic al căii spre o Europă solidară şi unită, spre o economie puternică.

PRESEDINTELE FRANCOIS MITTERRAND IN FATA URNEI DE VOT

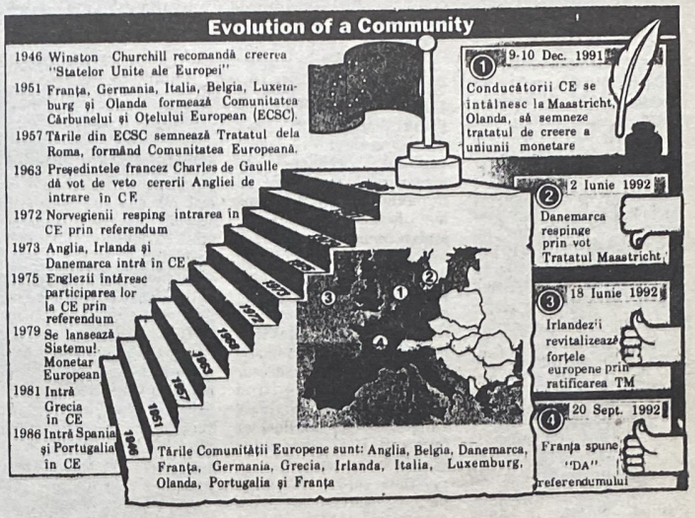

Mitterrand a chemat poporul la o judecată foarte serioasă a acestui referendum şi i-a implorat să nu facă din el o problemă personală. Un vot "nu" ar putea cauza Franţei o rămânere în urmă, "...un dezastru de proporţii istorice."

Argumentul de bază al lui Mitterrand este că abandonarea Tratatului Maastricht ar putea duce la o mişcare inversă a unităţii europene, care a fost piatra de temelie a Franţei dela sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial.

Francezii iau ca punct de sprijin şi au încredere în ideea lui Charles de Gaulle că "Este în natura lucrurilor ca noi să fim primii în Europa". Inşurubată încă din 1950 pe ideea că este partenera pe viaţă a Germaniei, în

ultimele săptămâni, Franţa a răsunat din nou - în ambele părţi ale dezbaterii - cu franchete cutremurătoare, de accente ascuţite de alarmă la adresa caracterului naţional german. Comentatorul cotidianului conservator "Le Figaro" - Alain Gérard Slama - a exprimat o tânguire generală: "Votând 'nu', noi vom spune de fapt un 'prezent' magnific, dacă nu lui Hitler, atunci lui Bismark".

Naţionalismele halucinante ale anilor '20 şi '30 nu sunt imitate azi, nefiind alimentate ca atunci, de politica de răzbunare, care atrăgea şomajul şi în cazul Germaniei - hiperinflaţia.

Acum este clar că o nouă arhitectură internaţională trebue clădită, cărămidă cu cărămidă, chiar dacă cu durere, pentru Comunitate, pentru ca ea să menţină ce a câştigat, şi pentru ca democraţia în Europa Centrală şi de Est să aibă o şansă de supravieţuire.

Paul Goble, unul dintre marii experţi americani în sovietologie, spunea că: "Lumea nu se va aşeza în noi state, stabile. Dacă veţi acţiona ca şi când ar fi aşa, veţi fi morţi."

Franţa vede această cooperare atât ca o cale spre prosperitate, cât şi ca un mod de neutralizare a puternicei vecine - Germania. Intr'adevăr, Mitterrand s'a referit în special la demonstraţiile neonaziste care au avut loc în Germania în ultimele zile; explicând că un "da" spus Tratatului Maastricht ar "gulliveriza" Germanii, legându-i de restul Europei. Dacă Tratatul Maastricht nu se va ratifica, un efect complet opus ar putea avea loc, cu animozităţile către care se îndreaptă Europa - distrugând munca celor 40 de ani pentru pace şi prosperitate.

Germanii, care sunt în favoarea tratatului, sunt şi ei îngrijoraţi. "Franţa şi Germania reprezintă 'motorul' Europei unite" - a declarat Ministrul Afacerilor Externe al Germaniei - Klaus Kinkel - unui ziar englezesc independent. Un tratat ratificat va face Europa o familie mare, fericită - cel puţin pe hârtie.

Pentru a face pasul spre o Europă unită, Tratatul Maastricht trebue ratificat de toate cele 12 ţări europene până la sfârşitul lunii Decembrie 1992. Cu toate părţile lui bune, pe măsură ce termenul final se apropie, acest tratat îşi pierde din popularitate în Europa.

De exemplu, Primarul Seguin al districtului Epinal din Estul Parisului argumentează că acest tratat este anti-democratic: decizii ce afectează viaţa de zi cu zi vor fi luate de "tehnocraţi şi birocraţi din Bruxelles", nealeşi de nimeni - arată el.

O altă figură marcantă care se pronunţă împotriva tratatului, este fostul Ministru al Apărării Franţei, Jean-Pierre Chevenement, care arată că atitudinea comună în relaţiile externe este foarte vagă. Impingerea către decizii comune poate fi un pericol, când membrii Comunităţii au diferite puncte de vedere; de exemplu, dacă să recunoască destrămarea republicilor Iugoslaviei, sau să se implice în Războiul din Golf.

Mulţi sunt împotriva modelului de economie germană de a lupta împotriva inflaţiei cu orice preţ, ca şi împotriva stilului birocratic pe care Comunitatea

Europeană l-a adoptat dela Francezi.

La 20 Septembrie, 1992, Francezii au spus "da". Cu toate voturile numărate, cu excepţia celor din teritoriile din afara Franţei, numai 50.95 % au aprobat planul guvernului de a ratifica Tratatul Maastricht.

Această victorie atât de marginală, înseamnă că:

- Planul de ratificare a tratatului poate să meargă înainte, deşi cu multe obstacole;

- Cursurile de circulaţie ale Europei, care au devenit foarte nervoase în preajma votului din Franţa nu pot fi anticipate, deoarece acest vot a fost atât de strâns;

- Poziţiile Preşedintelui Mitterrand şi a Preşedintelui Administrativ al Comunităţii Europene, Jacques Delors, sunt acum în siguranţă;

- Câmpul de bătălie pentru Maastricht se va muta imediat în Anglia, unde evenimentele se îndreaptă spre disputa dintre Primul Ministru John Major şi predecesorul lui - Margaret Thatcher.

Mitterrand şi şefii celorlalte state s'au simţit relaxaţi de acest rezultat, pentrucă respingerea tratatului de către Franţa ar fi distrus drumul spre o Europă unită.

Dl. Delors a afirmat că "La un referendum, numai rezultatul contează".

Pentru Franţa şi Germania, Tratatul Maastricht înseamnă puntea de legătură între o singură piaţă europeană pe care o va inaugura Comunitatea la 1 Ianuarie 1993 şi viitoarea "Statele Unite ale Europei", în care comunitatea se va transforma la începutul secolului 21.

Vasile Voiculescu

13 OCTOMBRIE 1884, PÂRSCOV, BUZĂU - 26-27 APRILIE 1963, BUCUREŞTI

"CINA CEA DE TAINĂ"

—Gheorghe RĂDULESCU—

După ce îşi ia bacalaureatul la Liceul "Gh. Lazăr" (1902) din Bucureşti, V. Voiculescu urmează doi ani Facultatea de litere, dar optează pentru medicină, luându-şi diploma de doctor la 6 Mai 1910. Este medic în jud. Ilfov (1910), Gorj (1911), Dâmboviţa (1912) la spitalul militar din Bârlad (1917), va lucra ca medic din 1920 la Administraţia domeniilor Coroanei, în 1932 va fi medic şi profesor de igienă la Institutul Pompilian (pentru devotamentul său profesional este decorat cu "Coroana României"), între 1933-1945 va fi referent literar, apoi director Cl. I la programele Radiodifuziunii, în anul 1941 i se acordă "Premiul naţional de poezie", la 1 Decembrie 1940 se pensionează din funcţia de medic.

Cariera publicistică o începe prin Poezii (1914), în "Convorbiri literare", editează mai multe cicluri de poezii dintre care: "Poezii" (1916), "Din ţara zimbrului" (1918), "Pârgă" (1921), excelând prin "Poeme cu îngeri" (1927), publică apoi ciclurile "Destin" (1933), "Urcuş" (1937), "Intrezăriri" (1939). La 22 Noembrie 1946 îi moare soţia.

In 1944 publică volumul "Poezii", ediţie definitivă şi alte cicluri între 1940 şi 1958 ca: "Veghe", "Inter arma", "Transilvania", "Inscripţii", "Evocări - Privelişti", "Oracole", "Alte amăgiri", "Meditaţii", "Clepsidra". In perioada anilor 1954 - 1958 scrie "Ultimele sonete închipuite ale lui W. Shakespeare, în traducerea imaginară de ...V.V.", editate postum în 1964. Tot postum va apare şi proza: "Povestiri" (1966 I Capul de zimbru; II Ultimul Berevoi, (apoi romanul "Zahei orbul" (1970), piesele de teatru însă - "Umbra" şi "Fata ursului" scrise în (1930) apar amândouă sub denumirea de "Duhul pământului" în 1943, în 1932 apare poemul dramatic "La pragul minunii" şi "Demiurgul" (1943), iar "Gimnastică sentimentală" apare postum în 1972, scrie şi piese radiofonice ca: "Două furtuni", "Darul domnişoarei Amalia" şi altele. Desigur că ar fi putut crea şi mai mult, dacă nu i-ar fi distrus bătrâneţea un şir de ani, între 1958 şi 1962 temniţele comuniste, ca să moară după un timp foarte scurt în noaptea de 26 spre 27 Aprilie 1963, fiind înmormântat la cimitirul Bellu. In volumul "Poezii" din 1983, în "Editura Minerva", I. Voiculescu (fiul scriitorului) şi Liviu Grăsoiu fac următoarea observaţie la perioada de detenţie a scriitorului:

"Ani de mari suferinţe fizice şi morale, V. Voiculescu nu mai poate scrie nimic. Victimă a unei erori judiciare, scriitorul este închis între 1958 şi 1962." "Victimă a unei ERORI JUDICIARE"... sau valorile neamului românesc trebuiau să fie exterminate?....Trebuiau să fie exterminate, pentrucă aşa dorea putregaiul instalat în fruntea statului, lovind în toate direcţiile cu ură şi neputinţă de a putea gândi şi înţelege ceva. Si mai departe se spune: "In noul spirit al legalităţii socialiste este rejudecat procesul V. Voiculescu, marele scriitor fiind reabilitat postum. Se face astfel dreptate omului, iar creatorului i se deschid porţile către cititori."

Există oare vreun spirit de legalitate în comunism?... Nici unul.

Comunismul nu cunoaşte o asemenea noţiune, decât numai minciuna, jaful şi crima, "marele scriitor fiind REABILITAT POSTUM." Pentru ce trebuia să fie arestat şi chinuit ca să fie apoi reabilitat postum?... Poate oare să aibă comunismul vreun drept de apel în faţa opiniei publice?... Poate cineva să-i acorde circumstanţe atenuante comunismului sau vreo justificare după atâtea tragedii pe care le-a provocat?... Suntem convinşi că nu. Această plagă politică şi socială care a înnegrit paginile istoriei trebue să dispară cu desăvârşire. Tradiţionalist, gândirist şi ortodoxist, Vasile Voiculescu îşi desfăşoară creaţia pe fundalul tradiţional creştin ortodox, dezlegând sensurile teologice ale religiei poporului român, el scrie o poezie de adâncime spirituală, din care izvorăşte forţa cristică, ramificată peste tot ca razele de lumină în întreaga lume.

Influenţele de început din Alecsandri, Eminescu, Vlahuţă, Macedonski ori Goga, n'au făcut din V. Voiculescu un tributar al trecutului poetic autohton, el păstrându-şi notele personale în ceea ce priveşte tematica, motivul inspirator, imagistica, modalitatea construcţiei, aşezând poezia pe postamentul clasic al tradiţiei cu linieri autentice de modernitate. Odată cu ciclul "Poeme cu îngeri"; (1927), V. Voiculescu deschide o pagină poetică cu totul nouă, atât sub raportul tematic cât şi sub cel prozodic-modern, abordând o semnificaţie a urcuşului spiritual, prin care ideea penetrează spaţiile siderale spre veşnicul divin. In viziunea sa, originalitatea componistică a elementelor în mişcare, introvertite şi introspecte creează o stare şi o acţiune a spiritului continuu nou şi creator. Poezia "Cina cea de taină" pare simplă, fără detalii şi ascunzişuri, la o analiză însă profundă de interior descoperim adevăratele sensuri creştine, care din starea lor latentă dezvoltă un întreg univers, o taină

V. VOICULESCU
Portret de Maria Pillat

a măreţiei, a forţei divine: "Băteai domol şi norii silnici cercau zadarnic să Te-ascundă/ Când Ti-am deschis, în noaptea aceea, cămara-mi sufletului scundă,/ De cum intraşi, târând lumina de lunga-Ti haină aninată,/ Chilerul mia părut mai muced, poiata mai întunecată." Credinţa îi dă posibilitatea poetului să-şi realizeze ce alţii nu reuşesc, să-şi apropie de optica sa o altă lume, un alt univers, să-şi deschidă şi să-şi lumineze spiritul prin prezenţa lui Cristos. Cristos nu este pentru el o închipuire, ci o prezenţă vie, adevărată, concretă prin însăşi înfăţişarea şi puterea divină, în genul lui Radu Gyr din "Iisus în celulă": "Si'n duhnitorul întuneric, pândind prin colţul înfoiat,/ Eu însumi n'aveam loc, bicisnic, ci stam pe brânci şi'ncovoiat./ Dar ridicaşi din tindă mâna uşor spre-a binecuvânta,/ Si iată: se bolti tavanul, 'nălţându-se deasupra Ta."

Pentru Vasile Voiculescu, Cristosul euharistic, al mântuirii este de fapt în fiinţa umană, El trebue numai descoperit. Omul creştin umblă pe urmele lui Cristos şi caută să-I afle tainele, să-I afle chemările, dorinţele Lui spre mântuire, dar pentru realizarea mântuirii, omul trebue să îndeplinească o adevărată spiritualizare în numele celor sfinte şi tulburătoare prin care a trecut Cristos: "Te-am cunoscut, deşi veniseşi un tainic oaspe nechemat,/ Si-am priceput că Ti-este sete şi încă, Doamne, n'ai cinat." Creştinul trebue să fie oricând gata atât pentru "Cina cea de taină" cât mai ales pentru suferinţa patimilor Pascale şi a luminii Invierii. "M'am abătut să fac la tine, de'ngădui, "Cina cea de taină..."/ Chiverniseşte pentru Paşte şi pune-ţi grabnic altă haină,/ Adună rudele şi soţii cu slugile, la sărbătoare,/ Si toarnă apă caldă'n vase, să-i spăl frăţeşte pe picioare."

Contradicţia dintre realitatea vieţii şi cea sufletească este evidentă. V. Voiculescu făcea parte dintr'o categorie de oameni pe care îi interesa în cea mai mare măsură creaţia, credinţa, căutările în necunoscut, viaţa interioară, în contradicţie cu viaţa materială, cu interesele meschine omeneşti, cu tot ce contrazice un ideal înalt, spiritual. Sincronizarea între spirit şi materie între cele două lumi, comparaţia între realitatea lumească şi elementul sacru deschid o paranteză de pătrundere în spiritualitate. Sugestiv, "Cina cea de taină" devine pentru poet un simbol, credinţă şi purificare, încât sărăcia vieţii materiale este respinsă de bogăţia spirituală, de creaţie şi creator. Poetul dialoghează cu Cristos asemănător cu un oarecare alt oaspete care l-a găsit nepregătit pentru Cină. Cina însă era de taină, pe care numai cu Cristos putea să o aibă, dialog pe care poeţii creştini şi credincioşi o au în dorinţa şi imaginaţia lor creatoare ca: Eminescu, Arghezi, Crainic, Gyr, Voiculescu şi alţii: "Stăpâne, Ti-am răspuns, şi glasul în gât mi se făcuse ghem,/ In tot pământul n'am pe nimeni să vieatuncea când îl chem./ Sărac şi fără de prieteni mă ocolesc de mult drumeţii,/ Căci n'am nici azimă, nici sare pe masa goală a vieţii./ Priveşte, ca'n pustietate-i: Doar eu în faţa Ta mă scol/ Si nu-i o dramură de pâne să-ţi pun 'naintepe pristol..." Creştinismul a cuprins lumea nu prin barbarie, prin ură şi răzbunare, nu prin jaf şi crimă, nu prin ipocrizie şi lăcomie, nu prin decădere morală, prin pără, prin egoism şi invidie, nu prin nemernicie, ci printr'o bunătate fără de margini, printr'o dragoste absolută, prin generozitate, prin modestie şi îndurare, prin ajutoare, prin adevăr, prin umanitarism şi printr'o credinţă adevărată. Ultimele versuri din "Cina cea de taină" dovedesc acest lucru. De fapt ce reprezintă "Cina cea de taină", decât încordarea psihică a apostolilor lui Cristos din timpul Cinei, când Iuda îşi va trăda învăţătorul. "Cina cea de taină" (1495-1497) a lui Leonardo da Vinci (1452-1519) din trapeza dela mânăstirea Santa Maria delle Grazie din Milano mărturiseşte cu prisosinţă acest fapt. La "Cina cea de taină" însă a poetului nostru, Cristos pătrunde în conştiinţa creatorului, descoperă în taină măreţia şi iubirea creştină, lăsând loc metaforei să-şi desfăşoare forţa sugestivă. "...Atunci spre inima-mi crescută purtându-Ti slobod braţul drept,/ Ca dintr'o lacră nencuiată mi-ai scos o repede din piept,/ Ai rupt-o, lesne ca pe-o roadă ce coaptă spânzură de ram,/ Si n'am simţit nici o durere, aşa de bucuros eram./ Apoi, frângând-o bucăţele, cum nu aveam la cină soţi,/ M'ai dus tăcut la o răscruce şi-am împărţit-o'n zori la toţi." V.Voiculescu are o stilistică şi o lexicologie originală, în creaţia sa întâlnim deseori cuvinte româneşti vechi, populare, prozodic-rima, măsura ori ritmul sunt uneori lăsate să-şi urmeze singure o aşezare firească, naturală fără ca poetul să intervină, aşa cum creatorul anonim, popular îşi aranjează versul şi cântecul. Poezia lui V. Voiculescu este în general o creaţie cu deschidere spre cer, dar şi terestră. Dumnezeirea poetului descoperă sacralitatea, sfinţenia, dar şi erotismul, un erotism divin, ca multe poezii din "Poemele cu îngeri" şi din "Ultimele sonete închipuite ale lui W. Shakespeare în traducerea imaginară de .....V.V." Că artificul îşi află loc în poezia sa, nu este de mirare, la orice poet îl vom întâlni, mai cu seamă în poezia modernă, aici însă acest procedeu poetic serveşte creaţiei lui V. Voiculescu, ca la mulţi poeţi de profunzime să-şi construiască formele, să-şi dezvolte ideile, să-şi multiplice sensurile de care are nevoie. Formula poetică a lui V. Voiculescu pare la unii desuetă, la alţii moderată, când în fond poezia sa are formula adevăratei creaţii poetice, care străbate timpul, o poezie a personalităţii, a identităţii unui mare poet în genul lui Blaga, Arghezi, Crainic ori Gyr. O poezie a destinului unui neam, a unei culturi şi a unei credinţe mereu nouă şi veşnice, o poezie a fiinţei naţionale.

SĂ UIT?

Cum o să uit,
căci n'a fost vis să uit uşor.
Cum pot să uit,
când eram treaz şi am văzut cu groază,
mâna ce s'a ridicat, ca să dispară totul.
Si-a dispărut!
Nu pot să uit!
Bunici, părinţi, copii şi case,
grădini cu flori şi pomi înmirezmaţi,
au dispărut, aşa, de-odat'
Cum o să uit?
Mi-a mai rămas albumul,
cu paginile vieţii,
Mi-a mai rămas amarul, pe care
pot să-l uit?
Mi-a mai rămas în minte,
O casă fericită şi caldă şi prosperă,
cu cântece şi jocuri la orice sărbătoare.
Aceasta, n'o să uit!
De ce să uit,
când aţi tăiat din firul tinereţii mele,
schimbându-mi anii fericiţi,
în searbede povere.
De ce să uit?
In suflet port tristeţea la tot ce mă'nconjoară
si nu-mi dă pace-o clipă să uit.
Să uit?
Există cineva, care să'ntoarcă ceasul
atâtor ani pierduţi?
Cui pot să-i spun eu oare,
la ce-ar mai folosi,
a fost prea crunt trecutul,
iar prezentu-i lipsit de bucurii.

O! Doamne, dă-mi uitarea de fiecare zi!

Caterina NICULESCU

NEVINOVĂȚIA COMUNISMULUI ȘI SURPRIZELE CAUZALITĂȚII DIABOLICE

-I-

Monica PAPAZU

1. Revista "22" din București a publicat un lung articol semnat de Norman Manea, intitulat "Culpa fericită, Mircea Eliade, fascismul și soarta nefericită a României", articol prin care se încearcă distrugerea valorilor culturii române și mistificarea istoriei trăite de poporul român în ultima jumătate de veac. Titlul exprimă în sine, în mod sintetic, o largă ecuație care consituie însăși esența articolului, și anume: spiritul culturii românești ideile criminale de dreapta, legionarism "fundamentalism creștin ortodox cu o structură teroristă" fascism = comunism.

Ultimul din acești termeni, comunismul, nici nu ar trebui, în opinia autorului, să mai fie folosit, întrucât, scrie el, "comunismul nu mai este o primejdie reală în România. Intr'un sens, într'adevăr, n'a fost niciodată, stalinismul lui Ceaușescu devenind treptat un fascism camuflat".

"Intr'adevăr, regimul lui Ceaușescu era orice altceva, numai de stânga nu". României nu i-a fost dat, indică autorul, scriind cuvintele în ghilimele, să cunoască "adevăratul socialism". Dacă România nu l-a cunoscut, atunci cine? Doar Uniunea Sovietică, doar Cehoslovacia, doar Germania de Răsărit?

Iată sub ce auspicii a debutat "procesul comunismului" în România. Acest proces nu trebue făcut deci împotriva acelei scheme de gândire, care falsifică realitatea umană, utopia marxist-leninistă, fundament al statului comunist, și nici împotriva călăilor, judecătorilor nedrepți, criminalilor, pe care supraviețuitorii închisorilor și nedreptăților sângeroase încă îi mai pot recunoaște. România apare astfel ca o enclavă în blocul țărilor comuniste, orice asemănare între colectivizarea din România și cea din Uniunea Sovietică, dintre arestările în masă în țara noastră și cele din Uniunea Sovietică, dintre distrugerea culturală în România lui Ceaușescu și cea din Cehoslovacia lui Husak, dintre Securitatea românească, KGB, și Stasi, între predarea marxismului în școlile din România și în cele din Uniunea Sovietică, între minciuna de fiecare zi din paginile Scînteii și cea din Pravda, cât și ciudata concordanță între liniile politicii ceaușiste și Manifestul Comunist al lui Marx și Engels (de ex. cap. II: "eliminarea contradicției diferenței dintre sat și oraș", care avea să dea naștere campaniei de distrugere a satelor; formarea de "armate" ale muncii, "în special în agricultură", pe care și-o mai amintesc încă cei care au fost elevi, studenți sau militari) fiind, desigur, pur întâmplătoare, o ironie a soartei! Căci România nu ar fi trăit comunismul, ci "un fascism camuflat."

Punându-se semnul identității între comunism și fascism, se operează eliminarea conceptului de comunism și se ambiguizează până la non-sens cel de fascism, provocându-se astfel o gravă confuzie de limbaj și în consecință de gândire. Aceasta împiedică și înțelegerea fenomenului fascismului (istoria europeană interbelică) cât și înțelegerea sensului nenorocirii din ultima jumătate de veac, pe care poporul român a trăit-o LAOLALTA CU CELELALTE POPOARE SI CENTRUL EUROPEI.

In loc ca reflecția noastră în cadrul procesului comunismului să fie îndreptată asupra marxismului și rădăcinilor lui, asupra utopiei raționalității infailibile, a acelei false gândiri care, crezându-se atotștiutoare, a pus MATERIA și URA (lupta de clasă) la baza societății, pervertind noțiunile de bine și rău, și ale cărei scheme s'au realizat cu preț de sânge în țările noastre, ceea ce aici este pus la stâlpul infamiei, drept cauză a "soartei nefericite a României" este cultura română și valorile sale principale:

"Dela poetul național Mihai Eminescu, prin B.P. Hașdeu, Nicolae Iorga, Octavian Goga și mai recent Eliade și prietenul său, strălucitul gânditor și scriitor Constantin Noica, faptul că nume importante ale culturii române au putut fi revendicate drept portdrapele ale mișcării extremiste de dreapta constituie o măsură adâncă și nefericită a opiniei publice românești și a opțiunilor politice românești. In mod evident scrierile politice ale acestor figuri nu au incitat direct cititorii la crimă (deși limbajul lor intolerant și încărcat de ură atinge cote de violență de nesuportat în câteva din textele lor naționaliste), dar ei au împins cu siguranță către direcțiile cele mai întunecate", scrie Norman Manea.

La valorile culturii române incriminate, autorul adaugă și "fundamentalismul creștin ortodox".

Iată deci că ceea ce este înfierat aici nu este un aspect secundar al culturii române, ci întreaga spiritualitate română, în fundamentul său creștin, prin figurile sale cele mai luminoase și prin valorile sale de semnificație nu numai națională cât și universală. Numai o mare ignoranță atât a esenței creștinismului în general cât și a esenței creștinismului oriental, considerat totalitar și terorist, poate explica o asemenea afirmație. E suficient, pentru a arăta caracterul prin esență antitotalitar al creștinismului răsăritean, a aminti Legenda Marelui Inchizitor a lui Dostoievski (libertatea conștiinței: dar dumnezeiesc), cât și faptul istoric că în cadrul ortodoxiei Inchiziția nu a existat vreodată.

Dacă, așa cum lasă să înțeleagă autorul, între creștinismul ortodox și comunismul din România ("fascism camuflat") a fost o înrudire profundă, este ciudat de ce bisericile au fost dărâmate în timpul lui Ceaușescu, de ce prigoana împotriva creștinismului și a Bisericii a fost constantă dela instaurarea regimului comunist în țară, și de ce găsim aceleași măsuri represive împotriva Bisericii în Uniunea Sovietică. Cuvintele lui Bukar din Pravda, 30 Martie 1934: "Iubirea creștină înseamnă a iubi pe toți oamenii... ea este cel mai mare dușman al comunismului" - trebue, desigur, privite ca însemnând cu totul altceva. De altfel, prigoana împotriva creștinismului și a Bisericii, îi pare autorului articolului foarte îndoielnică, dânsul punând ghilimele îndoielii cuvântului "ateistă" ("România ateistă").

Faptul că o întreagă cultură națională este considerată de dreapta și culpabilizată ne indică foarte clar schema mentală a autorului articolului. Incriminarea culturii și tradițiilor unui popor are loc în baza stereotipurilor mentale de "progresist" - "reacționar" și printr'o operație de demonizare a "dreptei". Dacă "dreapta" nu ar fi considerată demonică prin esența ei, atunci de ce găsește autorul drept semnificativ că piesa "Ifigenia" a lui Eliade a fost republicată "de către tipografia unui expatriat de dreapta"?

Savantul Leon Poliakov, autorul unor remarcabile studii despre antisemitism, arată în cartea sa "Cauzalitatea diabolică" ("La causalité diabolique", V.I, 1980) că rădăcinile anti-semitismului modern trebuiesc nu în ultimul rând căutate în ideologia progresului, rațiunii zeificate, reducționismului și scientismului, caracteristică Secolului Luminilor și Revoluției Franceze. In același timp, Léon Poliakov subliniază un fapt de extremă importanță: răsturnarea, începând cu această epocă, a semnificației universal valabile în toate societățile omenești a "dreptei" și "stângii", prin inversarea conținutului lor semantic, conținutul "dreptei" (bine, adevăr, dreptate, Dumnezeu) fiind proiectat asupra "stângii", al cărui conținut (rău, sinistrul, demonicul) este trecut asupra "dreptei".

Calificând cultura română drept o criminală cultură de dreapta, și adăugându-i creștinismul ortodox, pe care îl consideră și înapoiat și terorist, autorul articolului din "22" ne arată cât se poate mai clar cum funcționează schema "cauzalității diabolice", "diavolul", cauza majoră a răului fiind spiritualitatea multiseculară a poporului român. In felul acesta se continuă și acțiunea de distrugere a culturii române, practicată timp de 50 de ani prin schemele cauzalității diabolice de tip marxist.

Lui Mircea Eliade i se impută nu numai opiniile și erorile tinereții, întocmindu-i-se în cadrul articolului, lucru pe care autorul în recunoaște, dosarul pe care l-ar fi putut folosi "autoritățile comuniste", ci și o colaborare atât directă cât și indirectă cu regimul Ceaușescu, ideile lui Eliade fiind inculpate de a fi "condus la una dintre cele mai sinistre campanii... împotriva inteligheției". De aici nu se poate deduce decât necunoașterea textelor lui Eliade, care în totalitatea lor - istoria religiilor și ficțiunea - sunt scrise întru apărarea libertății spiritului, a valorilor culturii universale și naționale! Continuitatea fenomenului dela Gheorghiu-Dej la Ceaușescu, asemănarea cu modelul sovietic al campaniilor împotriva culturii, de cenzură a valorilor și pedepsire a scriitorilor (dela Mandelstam la Soljenițîn) fiind iarăși un simplu hazard, coincidență fără importanță.

Continuare în numărul viitor

DOLIU'N EXILUL "OVIDIAN"

Falnicului condeier, Vintilă HORIA, căzut, luptând,
în negru exil, pentru reînvierea ROMANIEI...
"DOINEI"... eminesciene!!!
"SIT TIBI TERRA LEVIS"...

DESCHID agenda...
abătut -
năpădit...
de flori de lut!...

Mai pun o cruce...
Când Neamu-i...
La răscruce!!?

Deschid agenda...

Românie iubită...
Românie răstignită...
de cameleoni și dihori...
de comuniștii, staliniști...
securiști, trădători!?!...

Deschid agenda...

Urmează altul...
plecând spre...
PREA INALTUL!!...

Când...
rând,
pe rând...
se sting frații...
Indoliind Carpații...
Cu ultima privire...
și oftat -
spre NISTRU, TISA...
DUNĂRE, PARÂNG...
PUTNA, RARĂU -
copleșiți de dorul ȚĂRII...
de pe culmea disperării!!!?

DESCHID agenda...
VINTILĂ HORIA!...

Visând opera ta...
icoana TA...
"Dumnezeu s'a născut în exil"...
urâtă de tiranii...
dejii, teoharii, ceaușii...
ce ne-au ucis...
în lupte grele...
printre dacicele...
legendare poteci -
PARAȘUTAȚII...
sumanele negre...
brazii,
camarazii...
moții,
vajnicii panduri...
soldații -
căzuți cu arma în mână...
apărând,
TAPIA - MUNTII...
Ceahlăul, OMUL -
eminesciana "DOINA"...
Crucificata PATRIE Română!...

Așa s'a scris și se scrie...
istoria -
prin jertfă lângă jertfă...
magule, poet, condeier...
suflet de fier...
Vintilă HORIA!!!
'nălțat spre cer...
precum,
ESENKOVA ENVER...
de pe BOSFOR...
sfârșit în al SILISTREI...
Dunării, DOR...
umăr la umăr...
cu exilații...
frații, mii...
ce jerfitu-s'au...
pentru dezrobirea...
Sfintei ROMÂNII...
din satanicele...
sovietice,
gheare...
profanatoare...
de ALTARE!?!

Când ca mâine...
cu ajutorul Atotputernicului
DUMNEZEU -
izbucni-va vulcan, de mânie...
milenara, strămoșească...
surghiunită, MONARHIE...
pentru fericirea TA...
ROMÂNIE!... ROMÂNIE!...

Ca mâine...
Vintilă HORIA!!!

Ca mâine...

Alexandru SILISTREANU

Sao PAULO-BRASIL

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil si din țară

NICOLAE CIACHIR

BASARABIA SUB STĂPÂNIRE ȚARISTĂ (1812–1917) *

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A., BUCUREȘTI

Poate că nu există o crimă mai oribilă asupra unui neam ca după ce i-ai furat pământul, l-ai pus în lanțuri și i-ai necinstit icoanele, să mergi cu nerușinarea și incredibila impertinență de a-i falsifica istoria. De fapt, specialitatea casei pentru comuniști era falsul. In toate domeniile.

Nicolae Ciachir a tipărit recent "Basarabia sub stăpânire țaristă" (1812-1917), primul volum din cele trei pe care autorul le-a proiectat. Scopul acestei lucrări este ideea de a scrie istoria așa cum a fost, așa cum vorbesc documentele și mărturiile adevărului.

Deocamdată nu avem un manual de istorie al Românilor în care să ne cercetăm rădăcinile și continuitatea istorică. Manualele dinainte de război sunt depășite, cele de după, sunt alterate întru încoronarea minciunii și a falsului. Deci, nu întâmplător cartea apare în "Editura Didactică și Pedagogică". Ea vine ca un îndreptar și punct de referință pentru profesor, elev sau student. Directorul editurii, Dr. Constantin Floricel, arată în cuvântul introductiv "Cum elaborarea unor noi manuale de istorie, atât de necesare învățământului nostru, în care să-și găsească loc, deplin și obiectiv, istoria tuturor Românilor, este o lucrare, de răspundere și de durată, editarea unor sinteze care să prezinte și parțial această istorie este binevenită."

Nicolae Ciachir, personalitate universitară recunoscută în domeniul istoriei ca profesor și cercetător, renumit în țară și peste hotare, este un prieten al "Cuvântului Românesc". Ne-a onorat și ne onorează paginile cu articole de înaltă ținută academică.

A spune că Basarabia este pământ românesc nu cere demonstrații. O dovedesc limba, credința, obiceiurile și în primul rând "Documentele" lui Stefan cel Mare, acele cetăți care piatră cu piatră strigă la cer nedreptatea făcută neamului nostru. Si totuși Basarabia a fost ruptă din comuniunea românească. Imperialismul rusesc, țarist sau comunist, au difuzat lumii "istoria" ei. De aici pornește profesorul universitar Dr. Nicolae Ciachir să facă o radiografie a ghilimelelor așa zisei "istorii', cum ne-au scris'o Rușii, pentru noi cei de dincolo de Prut, de o parte și de alta a Nistrului.

Cu o documentație irefutabilă autorul prezintă istoriografia noastră privind teritoriul dintre Prut și Nistru cu considerații istorice. Redă care era cadrul european în preajma războiului rusoturc din 1806-1812.

In următoarele trei capitole documentează soarta Basarabiei dela încorporarea în Imperiul rus până la retrocedarea Sudului (1812-1856), între Congresul dela Paris (1856) și Revoluția rusă din 1905, iar ultimul capitol prezentând Basarabia în cadrul Imperiului rus, dela începutuul veacului al XX-lea până la abolirea țarismului și instaurarea comunismului din 1917.

In final autorul remarcă faptul că "Românii basarabeni au supraviețuit și s'au călit în această luptă inegală, dusă pe viață și pe moarte. Cum a fost posibil? In primul rând, prin conservarea cu dăruire, mai ales în mediul rural, a datinelor, credinței și obiceiurilor strămoșești."

Felicitând pe autor pentru aceste obiective pagini de istorie românească, închei cu aceleași cuvinte pe care le adresează basarabenilor: "Dumnezeu să-i ajute și să-i binecuvânteze în aspirațiile lor." ♣

Orice doctrină care degradează ființa umană, afirma Berdyaev în "Slavery and Freedom", degradează pe Dumnezeu. Ca persoană omul tinde spre Dumnezeu. Insăși structura dialogică a persoanei este tocmai acest zbor spre valori mai înalte, spre valorile divinității.

Conform filosofiei lui Berdyaev, personalitatea nu poate să se realizeze, să se ridice, să urce, să ajungă la o deplinătate a vieții, dacă nu există valori suprapersonale, dacă nu există Dumnezeu, dacă nu există nu nivel divin spre care omul să aspire. Ideea unora că personalitatea și-ar putea fi scop în sine, prin negarea personalității divine, este o idee trivială, care nu-l înalță pe om, ci dimpotrivă îl dezbracă de demnitate și-l degradează. De fapt, nu este altceva decât un coșmar. (Nikolai Berdyaev, "Slavery and Freedom", "Charles Scribner's Sons", New York, Pag. 20-59).

Comunismul a văzut în creștinism cel mai mare dușman. De ce? Creștinismul pune accentul pe persoană, pe unicitatea ei ca fiind creație, iar mântuirea omului este realizarea persoanei ca omenie teandrică, ajungerea la transparența spirituală de "chip și asemănare" a persoanelor treimice.

Ca filosofie, marxismul este un fel de plagiere a Nirvanei, saltul în neființă. Folosesc eufemismul. De fapt, e vorba de un cult satanic cum a documentat cu detalii un teolog american, care a cunoscut pe propria sa piele "educația" comunistă.

Creștinismul personalizează omul prin iubire, comunismul depersonalizează omul prin ură (ură de clasă, ură de...). Primul oferă omului unicitate prin spiritul lui, al doilea prin materialitatea lui îl vede parte din massă, oferindu-i cântece de "masă".

Prin "Memorii optimiste" Andrei Ciurunga ne aduce o înălțătoare katavasie, prin evocări și versuri din închisorile comuniste, spre noțiunea de om, de persoană. El suferă toate chinurile și torturile tocmai pentrucă fiind persoană a fost prea... "personal".

Așa ajunge la închisoare. "La un moment dat, văd că dă buzna pe ușa tipografiei un colonel foarte grăbit. Fără să salute măcar, mi se adresează de sus:

- Domnul Vasiliu e aici, măi băiete?

- Nu, domnule plutonier!

- Nu sunt plutonier! a ripostat jignit colonelul.

- Nici eu nu sunt "măi băiete"! i-am replicat liniștit. A ieșit ca din pușcă".

Urmează închisorile. "Am spintecat Dobrogea cu lopata" e titlul unui capitol. Al doilea exemplu de "personalitate" (folosim ghilimelele neavând litera de accentuare). Era noaptea de Paște a anului 1952. Era de planton pe baracă. Si-a ales schimbul al doilea, dela orele 11 la 1 noaptea, ca să poată auzi clopotele vestind Invierea.

In întreaga lume se vor auzi, și dela bisericuța din Valea Neagră. Il cunosc personal pe Ciurunga. Un poet de o sensibilitate rară. Mi-l imaginez în acea noapte sfântă cu o lacrimă pe obraz. Nu o spune în carte, dar o deduc. E prea evidentă din felul comportării de martir pentru Hristos. "Câțiva prieteni m'au rugat să-i trezesc și pe ei în acel moment sfânt pentru a-și spune "Hristos a înviat" și a ciocni un ou...alb, păstrat din pachetul de acasă, de ouă roșii nici pomeneală, antichriștii le-ar fi strivit sub cizme, dacă le-ar fi descoperit undeva. Zis și făcut. Si-n timp ce noi, cei câțiva deținuți treji, ne făceam urările pascale, s'au auzit pași apăsați în antreul baracii. Era ofițerul de serviciu care, vigilent foc în această noapte, își făcea rondul conștiincios. Băieții au intrat iute sub pături și au început să sforăie demonstrativ. Eu, ca planton, trebuia să-i dau raportul. Acest raport suna cam așa: "Domnule (gradul), sunt planton schimbul doi în baraca E 4. In timpul schimbului meu nu s'a întâmplat nimic. Raportează deținutul Cutare".

Dar cum puteam raporta că în schimbul meu nu se întâmplase nimic?! Si-atunci, când a sosit momentul să rostesc această propoziție tocită, am spus: "In timpul schimbului meu a înviat Hristos!" Băieții de sub pături au înghețat la auzul raportului meu. Plutonierul m'a privit năucit, apoi a izbucnit mânios: (nu putem reproduce înjurăturile în legătură cu Hristos și mama deținutului)".

Cartea lui Ciurunga e unică în memorialistica închisorilor. Cei care au acuzat "Miorița" de fatalism întâlnesc în această carte păstorul-poet. El face haz de necaz. Moartea nu este sfârșitul vieții, ci o parte din viață. Este "nuntă" adică gradul cel mai înalt al cunoașterii prin iubire spre Iubire. Cer scuze amicului Ciurunga că nu i-am povestit cartea. E prea bună ca să fur cititorului aventura în iad prin..."Memorii optimiste".

"In această carte, grăiește poetul "vinovat pentru aceste cuvinte", am căutat să pun doar suportabilul din odiseea închisorilor mele. Insuportabilul l-am păstrat pentru mine. Așadar, memorialul de față nu și-a propus să fie un inventar de răni și morminte. Toate aceste fărădelegi vor striga, mai convingător, din poeziile mele...acele poezii scrise cu obidă și sânge în cei zece ani de Canal, Jilava sau Gherla, cât mi-a fost dat să petrec în gulagul românesc."

După lectura acestei cărți vom înțelege ce vrea să spună Berdyaev, în filosofia lui, că degradarea persoanei umane înseamnă cea mai mare blasfemie ce o aducem lui Dumnezeu ca Persoană. ♣

Dumitru ICHIM

andrei ciurunga

MEMORII OPTIMISTE

COLECȚIA BIBLIOTECA MEMORIEI

Editura Fundației Culturale Române
București, 1992

VOCILE PĂMÂNTULUI

Numai o clipă să plângă
cu sânge albia strămoșilor
și ajunge
și ajunge

Pământul înghite tăcerea
ce curge prin lacrimi
și ajunge
și ajunge

copiii ne strigă
sub lespezi pe nume
doar lavă ne curge
sub pleoape și'n inimi
și ajunge
și ajunge

țărâna romană îmbracă-și
strămoșii în bernă
și'n zodia ternă
Lumina să strige
"Ajunge!"

și pâinea în noi tot mai curge
spre Cer
la ospățul de taină
și ajunge
și ajunge...

Cezar STERPU

BISERICA CRESTINA

DESPRE CONŞTIINŢA MORALĂ

——Arhim. Cleopa NANU——

Deosebit de important, atât pentru viaţă cât şi pentru mântuirea omului, este conştiinţa morală. Atât direcţiile pozitive, iubirea şi milostenia pe care se desfăşoară drumul mântuirii, cât şi direcţiile negative, ura şi egoismul, pe care se desfăşoară drumul pierzaniei, pornesc dintr'un singur punct, care s'a socotit a fi inima omului sau centrul vieţii sufleteşti, dar acest centru al vieţii sufleteşti nu este altceva în fond decât conştiinţa morală a omului.

Conştiinţa, ca realitate deosebită şi specifică omului, a fost sesizată şi de diferiţi gânditori din antichitate. Astfel, Socrate a vorbit adeseori despre conştiinţă. El a declarat că ea este un glas dumnezeiesc pe care din tinereţe omul îl poartă cu sine şi ori îl înştiinţează ori îl învaţă. (Platon, Apologia 3).

De asemenea Aristotel a văzut în conştiinţă partea caracteristică a omului, spre deosebire de animale. "Căci aceasta este deosebirea particulară a omului de animale, că numai el poartă într'însul sentimentul de bine şi de rău, de drept şi nedrept şi de ce e asemenea acestora". (Polit. I 1,11)

Dintre gânditorii mai apropiaţi de noi avem pe Shakespeare, ale cărui tragedii oferă un material bogat pentru studiul conştinţei. El chiar poate fi numit analistul adânc al conştiinţei. Dar mai mult decât toţi gânditorii moderni, Kant vorbeşte despre conştiinţă cu adâncă gravitate şi-şi întemeiază pe ea întregul său sistem moral. "Două lucruri, spune el, îmi umplu totdeauna inima de o admiraţie şi un respect tot mai mare, cu cât mă gândesc la ele mai des şi mai îndelung: cerul înstelat de deasupra mea şi legea morală din mine". El numeşte strigătul conştiinţei imperativ categoric şi mai spune despre ea că "glasul ei răsună atât de limpede la urechea cea mai de rând, atât de mult impune ascultare, că numai speculaţiile ameţitoare de cap din şcoli sunt destul de îndrăzneţe pentru a se face surde de acel glas din cer".

Din pleiada scriitorilor bisericeşti, mai cu deosebire se referă la conştiinţă, Origen, Sf. Ioan Gură de Aur şi Fericitul Augustin. Origen numeşte conştiinţa: "o călăuză a sufletului şi un educator strâns legat de suflet, care-l opreşte dela rău şi-l călăuzeşte la bine". Sf. Ioan Gură de Aur spune: "Când Dumnezeu a făcut pe om, a sădit în fiecare judecată nemincinoasă a binelui şi răului, adică regula conştiinţei" (Expoziţiv în Psalmi 147,3). De asemenea şi Fericitul Augustin adaugă: "Poţi fugi de toate dacă vrei, numai de conştiinţa ta nu. Intră în casă, odihneşte-te în pat, retrage-te înlăuntrul tău, nimic nu vei găsi unde să te refugiezi, nici chiar aici, dacă păcatele te vor roade".

In Sf. Scriptură, vorbeşte despre conştiinţă Sf. Ap. Pavel prin cuvintele: "Păgânii arată că ceea ce e scris în lege, în inimile lor e scris, conştiinţa dându-le mărturie despre aceasta" (Romani 3, 15). Tot el: "Aceasta e lauda noastră: mărturia conştiinţei noastre" (II Cor. 1, 12). Si iarăşi: "Să ne apropiem de Dumnezeu... cu inima curăţită de petele unei conştiinţe rele". (Evrei 10, 22)

In funcţie de toate aceste referinţe, fără nici un fel de rezervă şi îndoială, se poate afirma că ea este o realitate indiscutabilă a sufletului omenesc. In ceea ce priveşte conturarea şi definirea ei, moraliştii moderni afirmă următoarele: Arhimandritul Scriban spune: "Organul prin care judecăm lucrurile şi faptele după calitatea lor morală, după categoria binelui şi a răului, se numeştre conştiinţa. După cum organul cu care ne orientăm în lume pentru a o înţelege şi a descoperi adevărul e raţiunea, aşa organul moralităţii e conştiinţa". Si tot Arhimandritul Scriban adaugă: "Conştiinţa este organul moral al omului, e o facultate specific omenească, e o funcţiune superioară a fiinţei superioare, prin care se aruncă asupra faptelor o lumină specială, ca să fie judecată după aceea... Definiţia clasică a conştiinţei este că ea este glasul lui Dumnezeu în om, judecătorul neadormit care nu se poate cumpăra cu nimic, şi care se pronunţă asupra fiecărei fapte, dacă e bună sau rea şi dacă trebue făcută sau nu. Fiind glasul lui Dumnezeu în om, îndeplineşte un oficiu dumnezeiesc în interiorul nostru, căci ţine deschisă înaitea minţii omului cartea principalelor porunci din legea dumnezeiască".

E. Voiutaschi, în cursul său de teologie morală afirmă: "E ceva în suflet, zice Mistica, ce nu s'a distrus prin păcat şi nu s'a alterat prin nici una din celelalte slăbiciuni ale facultăţilor sufleteşti. Aceasta e partea originală a sufletului, scânteia sufletului, scânteia de lumină ce a pus-o însuşi Dumnezeu în suflet, sau puterea conservatoare ţinătoare, partea indestructibilă a fiinţei sufletului". Si tot el adaugă: "Fiinţa nu e cuprinsă pe deplin în facultăţile raţiunii şi voinţei. Mai adânc decât facultăţile acestea este fundul sufeltului în care locuieşte Dumnezeu şi unde se retrage omul contemplativ spre a vedea acolo imediat pe Dumnezeu, aşadar în alt mod de cum este al cunoştinţei raţiunii speculative care este o cunoaştere per speculum creaturarum".

In jurul conştiinţei s'au dus discuţii vii şi înflăcărate începând cu diferiţi scriitori materialişti şi pozitivişti (Herbert Spencer), care au negat originea ei augustă susţinută de teişti, reducând-o la un simplu obicei trebuincios, şi terminând cu diferite schimbări şi replieri de poziţii ale celor ce au socotit-o însuşi "glasul lui Dumnezeu în om". In concluzie însă Arhim. I. Scriban afirmă că "trebue privită conştiinţa ca o putere pusă de Dumnezeu în om, ca toate darurile şi facultăţile puse în noi de Dumnezeu, supusă însă în dezvoltare şi aplicarea ei influenţelor omeneşti interne şi externe". In această privinţă Tertulian zice: "Conştiinţa poate fi acoperită de întuneric fiindcă nu e Dumnezeu; dar nu poate fi nimicită fiindcă e dela Dumnezeu!".

Dacă despre om s'a spus că este un mic univers, atunci despre conştiinţă se poate spune că este tocmai centrul acestui microcosmos omenesc. Fie că este "glasul lui Dumnezeu în om", fie că este o "putere", un "dar", o "facultate" pusă de Dumnezeu în om, ea însă este cea mai importantă realitate dintre toate realităţile componente ale sufletului omenesc. Din ea pornesc şi în ea se împlinesc celelalte daruri, puteri şi facultăţi. Ea le conduce pe toate şi sensul fiecăreia prin ea se luminează. Prin actul conştiinţei, omul îşi intuieşte şi prezenţa sa, poziţia sa în cosmos şi legătura sa indisolubilă cu Stăpânul şi izvorul vieţii sale, şi mai ales îşi intuieşte finalitatea vieţii sale pământeşti: Mântuirea!

Conştiinţa şi mântuirea sunt două noţiuni, două realităţi atât de strâns legate una de alta, încât una fără cealaltă nu se pot concepe; ele se condiţionează reciproc.

Dintre textele Sf. Scripturi referitoare la conştiinţă, cel care ne dă o idee mai cuprinzătoare şi mai caracteristică este următorul:

"Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină; iar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Deci dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebue să fie întunericul acela" (Matei, 6,22-23, Luca ll. 34-36). Inainte de orice altceva, conştiinţa este lumină, este "Luminătorul" vieţii şi al drumului mântuirii şi de aceea în această succintă prezentare ea va fi privită şi înţeleasă sub această formă.

Conştiinţa este lumină; după cum ochiul este luminătorul trupului, tot aşa conştiinţa este luminătorul sufletului. In mod normal, un trup perfect aşa precum a fost el creat de Creator, nu se poate concepe fără un organ văzător, fără ochi. Ochiul este cel ce călăuzeşte paşii omului pe drumul cel bun; ochiul este cel ce arată omului gropile de cădere, obstacolele şi primejdiile din calea sa; ochiul este cel ce face pe om să-şi dea seama de sine şi de întregul mediu în care îşi duce existenţa sa. Dacă ochiul acesta este rău, este bolnav, tot trupul lui va fi întunecat şi orice mişcare a trupului său va fi neîndemânatică şi în nesiguranţă, asemenea mişcărilor pe care le face noaptea sau într'un loc întunecos. Priviţi un orb şi veţi înţelege totul! Nu numai ochiul lui, ci şi trupul lui şi întreaga lui viaţă fizică este o zguduitoare tragedie. Deci dacă ochiul, care este lumina trupului, este întunecat, cât de nesigure şi stânjenite vor fi mişcările trupului în întuneric ...

Dar tot în mod normal, un suflet perfect aşa cum a ieşit el din inima Creatorului, nu se poate concepe fără lumină, fără conştiinţă. Conştiinţa este luminătorul sufletului omenesc, este ochiul luminos care călăuzeşte paşii omului pe drumul spiritual şi moral al vieţii spre Dumnezeu, spre mânturie. Cine nu are această lumină în el, "acela este în întuneric, umblă în întuneric, şi nu ştie încotro merge, pentrucă i-a orbit ochii". (Ioan 1, 11.)

Continuare în pag. 14

EVANGHELIA EXILULUI (Octombrie 1992)

SĂMÂNȚA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Sergiu GROSSU

Evanghelia Duminicii a 21-a după Rusalii ne prezintă, în Pilda semănătorului (LUCA 8.5-15), tripla înfățișare negativă a așa zișilor creștini din zilele noastre, din care fac parte nu puțini din Românii diasporei.

IN PRIMA CATEGORIE găsim pe cei care se află încă sub influența dominantă a diavolului, câtă vreme Mântuitorul spune despre ei că, deși aud Cuvântul lui Dumnezeu (îl aud măcar odată pe săptămână, la biserică, în timpul Sfintei Liturghii sau la adunările neoprotestante), nu simt nevoia pocăinței și-a lacrimilor, n'au rupt-o "cu păgânătatea și cu poftele lumești" - cum îi cere Ap. Pavel ucenicului Tit - și, ca atare, nu cunosc slobozenia lui Hristos, deoarece "vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți" (LUCA, 8.12). Străini de starea de veghe duhovnicească și de împotrivire prin tăria credinței, ei nu-și pot veni în fire ca "să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia" (2 TIMOTEI, 2.26). Crezându-se înțelepți și tari în trăirea lor vanitoasă, nu-și dau seama cât de mult se amestecă Necuratul în scăpărările minții lor, ca să-i determine să trăiască după rânduielile firii pământești, preacurvind, bălăcindu-se în bețiii și îmbuibări nepermise, dezbinați și învrăjbiți cu semenii lor de amară bâjenie, închinându-se la "idolii" cu meșteșugire tăinuiți de Cel Rău în adâncurile putregăite ale sufletului îndepărtat de Dumnezeu.

Iată de ce Ap. Iacov, atrăgându-ne atenția că "prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu", adaugă" "Credți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. (...) Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Impotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi" (IACOV, 4. 4-5,7). După cum, supunându-ne lui Dumnezeu, ne putem împotrivi diavolului, la fel îndepărtându-ne de El, devenim pe nesimțite robii inconștienți ai diavolului, făcându-i voia. Cu atât mai mult, cu cât el are liberă trecere în inima noastră, în care intră când vrea și cum vrea, luând Cuvântul lui Dumnezeu, "ca nu cumva" să credem și să fim mântuiți.

Celei de a DOUA CATEGORII aparțin creștinii pe care Domnul îi numește "fără rădăcină", adică aceia ce "cred", dar numai "până la o vreme". Ei "Aud" Cuvântul și, pe deasupra, îl primesc "cu bucurie". Cred, dar numai "până la o vreme", căci în fața ispitelor, care-i asaltează zilnic, sau - în perioada dictaturii comuniste - scuturați de vreun agent al Securității, "cad", lipsindu-le soliditatea credinței autentice. Toate faptele lor bune sunt făcute "până la o vreme". Chiar și când își iubesc aproapele, conform îndemnului Evangheliei, îl iubesc, din nefericire, "până la o vreme", incapabili să priceapă ceea ce scrie Ap. Ioan despre Iisus: "Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt" (IOAN, 13.1).

Creștinii aceștia fără "rădăcină" sunt asemuiți de Domnul semânței "căzută pe stâncă". De unde să răsară în ei rădăcinile dragostei desăvârșite, ale compasiunii frățești, ale dăruirii și jertfei care înnobilează sufletul și mintea? Cum poate o inimă stâncoasă să vibreze la nevoile **CELUILALT, când nu** cunoaște mila?

Oscar Wilde povestește, în unul din poemele sale în proză, că un bogătaș englez, rămas chior în urma unui accident de vânătoare, **și-a** pus un ochi de sticlă, perfect asemănător cu ochiul cel viu. Ca să se încredințeze de măiestria lucrării oftalmologice, întrebă pe cel mai intim dintre prieteni:

- Ce zici de ochiul meu de sticlă, nu strălucește'n el viața? Ia uită-te și spune-mi care este cel artificial?

- Acesta e!

- Si cum l-ai putut deosebi?

- Este ochiul cel mai frumos, i-a răspuns amicul, zâmbind.

- Ti-a fost ușor, deoarece îmi cunoști pățania. Dar hai să întrebăm pe cerșetorul de lângă pod!

S'au apropiat de un sărman în zdrențe, cerșind mila și ajutorul oamenilor. Băgătașul i s'a adresat:

- Ei, prietene, îți dau un ban de argint. Fii atent. Nu văd cu un ochi. Poți să-mi spui care-i ochiul de sticlă?

- Acesta-i!

Bogătașul rămase complet dezamăgit.

- E de necrezut! Si cum l-ai ghicit?

- Foarte simplu, conașule. E singurul, din cei doi ochi, în care am putut să văd un pic de milă.....

***

Să ne oprim, în sfârșit, și la a TREIA CATEGORIE negativă de creștini, despre care Mântuitorul spune că, după ce au auzit Cuvântul, "își văd de drum", indiferenți la mesajul Evangheliei lui Hristos. Deși au citit sau li s'a predicat că "prin sângele lui Iisus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El" (EVREI, 10.19-20), deși știu că în Impărăția lui Dumnezeu se intră pe o cale îngustă și pe o **poartă** strâmtă (MATEI, 7.13-14), ei "își văd de drum", în mod egoist, abandonând calea cea vie, care duce la viață, și lăsându-se înăbușiți de "grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia", fără ca "rodul" existenței lor nechibzuite "să ajungă la coacere". Își văd de drum, atrași nu de perspectiva riguroasă a Cuvântului, ci de "tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții" (1 IOAN, 2.16).

Desigur, toate aceste categorii blamabile de creștini-cu numele se văd, în general, neprihăniți "prin faptele Legii" (GALATENI, 2.16), pentrucă nu sunt rupți de activitatea bisericii lor parohiale, participând, cu o oarecare regularitate, fie la înfrumusețarea Casei lui Dumnezeu, fie dând pomeni și plătind acatiste pentru iertarea păcatelor acumulate "pe drum," Ba unii, abătându-se "din drumul lor", se spovedesc și se împărtășesc în cele patru posturi ale anului, zicând, cu o falsă smerenie: "Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!", întocmai celor ce se hrănesc "cu nădejdi înșelătoare", denunțați în cartea proorocului Ieremia (capitolul 7, versetul 4), dar care o iau din nou razna "pe același drum al lor", furând, mințind, desfrânând...

Evanghelia nu poate fi de acord cu tine, cititorule, dacă trăiești sub dictatul unei astfel de legi, făurită de rătăcirea minții tale înstrăinată de Dumnezeu.

"Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu", se destăinuie sfântul din Tars (GALATENI, 2.19) Pentru el "a trăi și a muri" înseamnă Hristos. Si tot el ne învață că trebue să ne socotim "morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu" (ROMANI, 6.11-13), oferindu-I "mădulările" noastre, ca pe niște "unelte ale neprihănirii".

In luna care ne stă înainte, să nu neglijăm, noi, desțărații, adevărul acesta paulinic: "El (adică Iisus) a murit pentru toți..." - deci, nu numai pentru o elită religioasă,nu numai pentru privilegiații credinței, nu numai pentru oamenii excepționali, ci pentru toți păcătoșii, pentru toate sufletele "fără rădăcină" pentru toate inimile stâncoase, pentru toți cei căzuți în cursa diavolului - în vederea izbăvirii lor veșnice, încât "cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei" (2 CORINTENI, 5.15).

Tara noastră, ca să renască din țărâna mormântului actual, are nevoie de oameni noi, de o cârmuire nouă și de o ierarhie bisericească născută din nou. Are nevoie de "sământe" căzute pe pământ bun, cum subliniază Evanghelia, care "după ce au auzit Cuvântul, îl țin într'o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare".

PSALMUL 1
AL PREASFINTEI TREIMI

1. Doamne, coboară-Ti Duhul Sfânt pe-al nostru suflet,
   Tu Dragostea și Voia și Viața cea din veci.
2. Doamne, Atoateziditorule, Preabunule Părinte,
   ce'n Fiul bucuria-Ti în taină Ti-o petreci.
3. Doamne, domnește peste noi și peste țară,
   din dragostea de Tine, Tu fă-ne pân'la os.
4. Doamne, cu îngerii-Ti cântăm de trei ori:
   Sfinte! cutremurați de-adâncul, eternul Tău Logos.
5. Doamne, din Adevăr, Credință, Virtute și Frumos,
   deschide-ne o Cale prin harurile-Ti sfinte.
6. Doamne dă-ne lumina slavei, când îți cântăm:
   Aghios! Isop este destinul, ce ni l-ai scris pe frunte.
7. Doamne, cu ucenicii jertfei și fiii Tăi,
   Părinte, noi rătăciții iarăși la Tine ne-am întors.
8. Doamne, veșmântu'nțelepciunii Tu ni l-ai pus în minte
   și'n degete inelul părintelui duios.
9. Doamne, toți spinii cununii ce o purtăm pe frunte,
   cu degete ca mirul, cu milă, Tu ne-ai scos.
10. Doamne, ca să-Ti urmăm și crucea să ne-o purtăm cuminte,
    din trupul ars de patimi, Tu lacrima ne-ai stors.

Emil ALEXANDRESCU

DESPRE CONȘTIINȚA MORALĂ

Urmare din pag. 13

Conștiința este termometrul vieții morale a omului care însă se măsoară nu cu numărul gradelor, ci cu însemnarea de bine și rău. Conștiința este forul de judecată, este acel tribunal suprem interior în care se deliberează și se promulgă hotărârile de viață ale omului, în care prind consistență și se încheagă în forme faptele omului, care îl vor înălța spre viață, sau îl vor coborî spre moarte. Conștiința povățuiește, conștiința cârmuiește, iar faptele urmează comanda ei.

In această lumină interioară se oglindește și binele și răul. In ea și prin ea se descifrează rostul și sensul trecătoarei vieți omenești. Drumul vieții cât și sfârșitul acestui drum sunt cuprinse în conștiință.

Conștiința este lumină, ea face să răsară faptele mântuitoare care încununâ în veșnicie viața omului. Fără lumina și fără căldura conștiinței aceste fapte nu pot rodi. Precum soarele nu piere, așa conștiința nu poate pieri din sufletul omenesc. Soarele se poate întuneca, acoperindu-se cu nori mai mult sau mai puțin groși și întunecoși, dar nu poate pieri din centrul universului său. Tot așa și conștiința poate fi întunecată mai mult sau mai puțin, poate fi chiar în întregime învăluită în întuneric, dar ea niciodată nu poate dispare din sufletul omenesc. Omul o poate învălui în întuneric, dar nu o poate stinge; o poate adormi, dar nu o poate ucide; o poate face inexistentă, dar nu-i poate răpi existența, pentrucă conștiința ca "putere" - așa cum spune Arhim. Scriban - nu este dela om, ci dela Dumnezeu, dar mediul în care se dezvoltă, educația și cultura care pot contribui la formarea ei,acestea sunt omenești și o pot influența pozitiv sau negativ.

Cele două coordonate morale ale omului, iubirea și milostenia, care împletite între ele trasează drumul mântuirii, izvorăsc și depind de conștiința omului. De aceea și stările de conștiință sunt diferite dela om la om și chiar pentru același om în cursul evoluției sale sufletești. Se poate spune că împlinirea omului înseamnă împlinirea conștiinței sale. Superioritatea sau înălțimea unui om stă în înălțimea conștiinței sale; valoarea lui este dată de valoarea conștiinței sale. Intunecarea și adormirea conștiinței coboară pașii omului pe drumul transformării sale din om în neom, pe drumul nimicniciei, al osândei și al pierzaniei sale.

Conștiința curată e cea mai frumoasă răsplată pentru toată osteneala și încordarea cheltuită la săvârșirea unei fapte bune și despăgubește cu belșug de toate judecățile strâmbe ale oamenilor. Pe ea Fericitul Augustin o numește foarte nimerit "un Paradis". Tot pe ea Apostolul Pavel o declară ca adevărată mărire a cuiva prin cuvintele: "Aceasta este lauda noastră, mărturisirea conștiinței noastre". (II. Cor. 1, 12) Si Psalmistul arată conștiința bună drept cea mai frumoasă dorință a omului când zice: "Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele". (Psalm 50).

In legătură cu conștiința bună, se mai vorbește și despre o conștiință liniștită, curată, nepătată, când cel ce posedă o astfel de conștiință nu se simte apăsat de nici o vină morală.

Când judecata conștiinței se prezintă defavorabilă, atunci conștiința este rea. Aceasta este cunoscută și sub numele de "viermele neadormit" și e una din cele mai grele pedepse ale păcatului.

Aceasta e conștiința a cărei putere se arată lămurit în cazul lui Cain, al lui David, al lui Iuda.

Dacă să poate spune că cel mai important lucru din om este conștiința, cu tot atâta siguranță se poate afirma că cel mai tare, mai puternic lucru din om este tot conștiința. "Istoria milioanelor de martiri adeveresc că, mai tare decât chinul și moartea este conștiința omului drept".

Dar tăria aceasta a conștiinței nu este altceva decât tăria care rezultă din prezența lui Dumnezeu în om.

Problema conștiinței este o problemă capitală și în același timp crucială pentru sufletul omenesc. Prezența lui Dumnezeu în om este necesitate vitală. La Dumnezeu nu se poate merge fără Dumnezeu. Conștiința, ca lumină, reprezintă tocmai această lumină divină care îl ridică pe om la adevărata treaptă de cunoaștere și înțelepciune și care îi este călăuză fidelă spre Dumnezeu.

Orbii lumii acesteia nu-l simt și nu-l văd pe Dumnezeu pentrucă lumina din ei au învăluit-o în întuneric. In zadar strigă glasul divin: "Ia seama, deci, ca lumina din tine să nu fie întuneric" (Lc. 11, 35). Căci dacă lumina care este în tine s'a făcut întuneric cât de mare este întunericul acelei vieți și cât de adâncă este bezna în care ți-ai învăluit întreaga existență!..."

Dumnezeu face și începutul mântuirii și ne și însoțește pe drumul ei. Calea mântuirii este, așadar, mergerea împreună cu Dumnezeu spre Dumnezeu.

Arhim. Cleopa NANU

FARA ARMÂNEASCĂ

UN ATENTAT LA FIINȚA ETNICĂ A NEAMULUI ROMÂNESC

——Ionel ZEANA——

In "România liberă" de Miercuri, 15 Iulie a.c. s'a reprodus, pe ultima pagină, între ştirile externe, o amplă relatare a ziarului elen "Makedonia", din 30 Iunie a.c., despre "Intâlnirea Vlahilor" la Serres, un oraş din Macedonia grecească, situat nu departe de frontiera cu Macedonia bulgărească şi cea iugoslavă, declarată actualmente independentă. Manifestările culturalartistice ale celei de a IX-a întâlniri a Vlahilor din Elada, ni se spune că au fost organizate de Uniunea Panelenă a Asociaţiilor Vlahilor şi de către Asociaţia Vlahilor din Serres, "Gheorgakis Olympiotul", cel care, în revoluţia dela 1821, a jucat un rol nefast în prinderea şi uciderea lui Tudor Vladimirescu de către eteriştii fanariotului Alexandru Ipsilanti. Manifestările au început Vineri, 26 Iunie şi s'au încheiat Duminică. Ele au fost onorate nu numai de prezenţa autorităţilor locale (prefect, primar, deputaţii respectivi, cler, în frunte cu mitropolitul ortodox), dar şi de prezenţa a trei miniştri şi a consilierului Primului ministru elen, Glyrakis, care, în cuvântarea sa, a afirmat, cu tupeu incalificabil că "nu toţi Grecii sunt Vlahi, însă toţi Vlahii sunt Greci. De unde această gogomănie grosolană şi fără pereche? Ca să nu mai vorbim de exigenţa morală a unui elementar bun simţ care trebue să prezideze declaraţiile publice ale oricărui om politic responsabil, oricât de fanatic sau incult ar fi! In calitate de Vlah autentic, născut într'o comună pur vlahă de lângă străvechiul oraş macedonean, Varia, azi din Macedonia grecească, ţin să răspund acestui domn, ca şi altora "eiusdem farinae", că din cea mai fragedă copilărie am avut conştiinţa că nu sunt nici Turc, nici Grec, deşi m'am născut când Macedonia se afla sub jug turcesc şi mi-am trăit copilăria şi adolescenţa când ea a trecut sub ocupaţie grecească.

Ca toţi Vlahii neturciţi şi negreciţi de bună voie sau cu forţa, aşa cum se procedează în Balcani de o jumătate de secol, îndeosebi în Grecia, unde şovinismul îmbracă forme exacerbate inadmisibile, în flagrantă contradicţie cu spiritul vremii, am avut din născare conştiinţa şi mândria implicită, firească şi legitimă, că sunt Român sau Aromân, cum ne numesc între ei Vlahii, chiar şi cei care urmau la şcoli greceşti! Căci este bine să ştie Dl. Glyrakis, dacă este de bună credinţă, că denumirea de Vlah, Valah, Cuţo-vlah. Olah etc., este dată de străini tuturor Românilor de pretutindeni, a tât din Nordul cât şi din Sudul Dunării, din Carpaţii României de ani şi până în munţii Pindului, Tesaliei, Epirului şi Macedoniei, unde locuiesc de veacuri, ca singurii autohtoni veritabili peste care s'au aşezat târziu de tot Slavii balcanici, Grecii fiind, încă din cea mai îndepărtată antichitate, insulari şi locuitori ai litoralului egeic. In pofida realităţilor istorice şi demografice, Grecia a ocupat Tesalia şi Epirul după războiul ruso-româno-turc din 1877-78, iar o parte din Macedonia, locuită până atunci de ocupanţii turci şi în imensă majoritate de Aromâni sau Vlahi, de Albanezi şi de Slavi, abia după războiul balcanic din 1912, după pacea încheiată în Iulie 1913 la Bucureşti, capitala României. Cu această ocazie, amintim D-lui consilier Glyrakis cât şi conaţionalilor săi, că prin tratatul de pace dela Bucureşti, Primul ministru şi Ministrul de Externe al Greciei, Eleftherios Venizelos, au semnat un document cu caracter internaţional, prin care se angajau că vor respecta funcţionarea liberă şi nestingherită a tuturor şcolilor şi bisericilor româneşti din Macedonia grecească, drepturi culturale şi naţionale ale minorităţii vlahe acordate încă din secolul trecut, de fosta stăpânire otomană. Aceste drepturi au fost respectate de Grecia până în 1945, când profitând de instaurarea regimului totalitar comunist din România şi-a permis să le calce în picioare, desfiinţând toate şcolile şi bisericile româneşti şi , sub imperiul unor legi draconice, ducând făţiş o politică şovinistă de deznaţionalizare forţată, pe toate căile.

Cât priveşte Macedonia antică, se ştie sigur că ea nu era un stat grecesc şi nu făcea parte din Confederaţia Panelenă. Dimpotrivă. Grecii vechi o socoteau barbară. Ca rasă, civilizaţie şi cultură, moravuri şi tradiţii, ea aparţinea populaţiei arhaice pelasgice, din care au descins ulterior Traco-Ilirii. După cucerirea Macedoniei de către Latini la 169 a.Chr. şi transformarea ei în provincie romană, populaţia autohtonă macedoneană, încrucişată cu cuceritorii latini, a dat naştere la poporul valah sau aromân, frate bun cu poporul român din Nordul Dunării, rezultat şi el din încrucişarea aceloraşi două elemente esenţiale: trac (carpato-daco-geţii) şi latin.

A pretinde azi, "urbi et orbi", ca renegatul Ministru al Agriculturii, Hadjigakis, că "Vlahii constituie una din componentele cele mai alese ale elenismului...", sau că "toţi Vlahii sunt Greci", este o afirmaţie nu numai ridicolă şi demenţială, ci un atentat criminal la însăşi fiinţa naţională şi istoria poporului român. Căci până la jumătatea secolului trecut, Principatul Munteniei se numea Valahia, exact ca Vlahia Mare din Tesalia şi Macedonia; biserica ortodoxă a Românilor din Transilvania purta denumirea oficială de Biserica Ungro-Vlahiei şi toate documentele istorice străine îi înregistrează pe Români ca Vlahi, atât pe cei din Nordul Dunării, cât şi pe fraţii lor din Peninsula Balcanică. După această stranie teorie pseudo - ştiinţifică a şcolii istorice greceşti, adoptată de unii factori politici inconştienţi, megalomani iresponsabili, ne putem trezi, într'o bună zi, cu ideea năstrusnică a vreunui megalo-eleno-vlah, că şi poporul român din spaţiul carpatic-pontdunărean este de origină elenă, limba doar fiind vlahofonă, adică neo-latină.

Această năstrusnică idee poate oricând încolţi în căpăţâna vreunui şovinist megalo-elen, ameţit şi orbit de fumuri imperialiste, paneleniste, şi că răsfoind fugitiv filele istoriei, ar afla că, după cucerirea Daciei, Latinii au adus aici o legiune compusă din elemente macedonene, denumită legiunea a V-a macedonica. Pe baza ei şi în virtutea teoriei "vlahofone", nu este exclusă deloc posibilitatea etichetării şi revendicării Vlahilor nord-dunăreni, ca urmaşi direcţi "vlahofoni", ai pretinşilor Eleni ai acestei legiuni romane.

In loc să-şi dospească creierul cu asemenea halucinaţii şi aiureli, şovinii Greci ar face bine, dacă le lipseşte complet simţul ridicolului, să se străduiască a cultiva măcar bunul simţ, dând dovadă de onestitate şi realism politic, pentru a nu-şi pierde definitiv capul şi prestigiul, de care se bucură graţie, mai ales, a strămoşilor lor. A sosit timpul istoric să pună capăt politicii şovine de până acum, să recunoască existenţa minorităţii etnice macedoromâne, valahe, care nu suportă în nici un chip prefixul denaturat, fals şi falsificator de elen, şi să o reintegreze în toate drepturile culturale de care a fost deposedată din 1945 încoace.

Mascarada pseudoculturală a "Vlahilor dela Serres, nu poate înşela pe nimeni, chiar dacă momentan Grecia a obţinut o decizie favorabilă la Conferinţa dela Lisabona, împotriva Macedoniei iugoslave.

Culmea obrăzniciei şi a denaturării istoriei noastre naţionale o constituie însă apelul adresat de ministrul Agriculturii elene "fraţilor noştri eleno-vlahi din diversele regiuni ale Albaniei şi din regiunea Skoplijie şi care i-a chemat pe toţi Vlahii să stea alături şi să facă tot ce se cuvine sub aspect naţional pentru aceştia", adică pentru Vlahii eleni din Grecia. Renegatul Valah, ministru al Agriculturii elene, depăşeşte orice limită a îngăduinţei şi a bunului simţ, instigând public, ca organ oficial, pe Vlahii existenţi în celelalte state balcanice, cărora înţeleg să le rămână cetăţeni sinceri şi loiali.

In calitate Vlah autentic, ţin să-i amintesc acestui mizerabil renegat că, Vlahii din Albania, din Iugoslavia şi Bulgaria, ca şi Vlahii (Aromânii) din România, nu vor da niciodată ascultare apelurilor sale desucheate, conştienţi că ei nu au nimic comun cu statul elen, care se serveşte de populaţia valahă, terorizată şi deznaţionalizată forţat, pentru ca, la ananghie, să scoată castanele din foc cu mâinile ei.

Vlahii, adică Aromânii sau Macedo-Românii din toate statele balcanice, inclusiv Grecia, unde sunt aproape un milion, dacă nu peste, cu cei deja deznaţionalizaţi, nu au nici un fel de pretenţii teritoriale. Ei cer un singur lucru: să li se recunoască identitatea naţională şi culturală română, ca cetăţeni leali ai statelor respective.

Să ia aminte bine guvernul elen că, Vlahii din celelalte state balcanice nu s'au considerat niciodată ca aparţinând naţiunii elene, ci ca minoritate etnică românească, ce a beneficiat de acest statut juridic până la încheierea celui de al Doilea Război Mondial, când regimul comunist din România, trădător de neam şi de ţară, i-a abandonat, sacrificându-i pe altarul celui mai sălbatic, mai cinic şi mai neobrăzat şovinism balcanic. Nu. Niciodată Vlahii adevăraţi din statele balcanice, inclusiv cei din Grecia, nu vor accepta să fie folosiţi ca masă de manevră în eventualele conflicte survenite între vreunul şi altul dintre aceste state în care trăiesc - singurii autohtoni adevăraţi din negura istoriei - şi în care nu au altă aspiraţie, decât aceea, unică şi legitimă, de a fi cetăţeni onesti, sinceri, şi loiali ai statului balcanic respectiv, dar de naţionalitate română, aşa cum s'au născut şi la care nu li se poate pretinde, sub nici o formă, să renunţe din cauza unor presiuni şi constrângeri exterioare, ci numai şi numai de bună voie, cum se întâmplă de obicei în cazul unor asimilări sporadice care au loc în sânul oricărei naţiuni. Nu ne opunem asimilării benevole. Combatem şi înfierăm cu toată energia acţiunea de deznaţionalizare forţată.

Si vom denunţa fără cruţare ori de câte ori vom constata că este practicată de vreunul din statele balcanice unde i-a aruncat soarta.

Vlahii sunt şi vor să rămână Vlahi, adică Români! Acesta este adevărul istoric, care nu suportă măsluiri grosolane. Aceasta este şi astăzi, după cincizeci de ani de întuneric şi asuprire, conştiinţa reală a Vlahilor din toate statele balcanice, inclusiv Grecia, cu excepţia celor renegaţi sau deznaţionalizaţi prin teroare, cu încălcarea flagrantă a prevederilor legale ale tuturor tratatelor internaţionale referitoare la drepturile omului şi la minorităţile etnice.

Albania, după prăbuşirea regimului comunist şi trecerea ei la democraţie, a recunoscut existenţa minorităţii etnice vlahe şi dreptul ei de a se cultiva în limba maternă prin şcoală, biserică şi diverse asociaţii cu caracter cultural şi naţional românesc. La fel Macedonia iugoslavă.

Numai Grecia, veche patrie a democraţiei, continuă să dea dovadă de un şovinism orb şi anacronic şi încearcă, zadarnic, să înşele o lume întreagă.

Până când?

Noi Reglementări Privind Retribuţia Minimă

Următoarele tarife generale de remunerare minimă (exceptând muncitorii folosiţi la recoltare) intră în vigoare la începutul săptămânii de lucru, în care se află ziua de **1 Noembrie, 1992.**

DISPOZITII cu Caracter General inclusiv pentru personalul de serviciu casnic)	Tarif Nou	Tarif Vechi
servicii necalificate în general (pe oră)	**$6,35**	(6,00)
Studenţi sub 18 ani (pe oră)	**5,90**	(5,55)
Personal servind băuturi alcoolice (per oră)	**5,50**	(5,50)
Ghizi de vânătoare/pescuit (per zi de peste 5 ore)	**63,50**	(60,00)
Ghizi de vânătoare/pescuit (sub 5 ore)	**31,75**	(30,00)

Următoarele tarife noi de remunerare minimă pentru culegătorii de fructe, zarzavaturi şi tutun vor intră în vigoare la data de **1 Ianuarie, 1993;**

Adulţi	**$6,35**	(6,00)
Studenţi sub 18 ani	**5,90**	(5,55)

Alocaţiile minime pentru cameră şi mâncare admise în calculul remunerării (aplicabile muncitorilor necalificaţi cu începutul săptămânii de lucru, în care se află ziua de **1 Noembrie, 1992**, şi respectiv, dela **1 Ianuarie, 1993**):

Cameră - separată (săptămânal)	**$29,40**	(27,80)
- comună (săptămânal)	**14,70**	(13,90)
Mâncare - (fiecare în parte)	**2,35**	(2,20)
- (săptămânal)	**49,35**	(46,20)
Cameră şi mâncare (săptămânal)		
- cu cameră separată	**78,75**	74,00
- cu cameră în comun	**64,05**	(60,10)
Dormitoare (săptămânal)		
numai pentru muncitorii angajaţi la recoltare		
- cu apă şi curent electric	**92,10**	(87,00)
- fără apă şi curent electric	**67.95**	(64,20)

Pentru informaţii suplimentare contactaţi Ministerul Muncii din zona unde locuiţi.

Ontario

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

ŞTIRI DIN BASARABIA

"ACORDUL DE PACE" SEMNAT DE SNEGUR ŞI ELŢÎN

La 21 Iulie 1992, Preşedintele Mircea Snegur a acceptat condiţiile impuse de Boris Elţîn semnând cu preşedintele rus un "acord de pace", prin introducerea în zonă a 10 batalioane cu 4000 de militari.

In acest fel s'a recunoscut oficial că a existat un război între Rusia şi Moldova. Nu teritoriile din stânga Nistrului au fost motivaţia conflictului, ci întreaga Basarabie trebuia să revină sub controlul Moscovei.

SE REINSTAUREAZĂ COMUNISMUL

Dl. Mircea Snegur a făcut unele modificări în componenţa guvernului, destituind din funcţie pe unii miniştri şi înlocuindu-i cu "oameni de încredere". In locul lor, Dl. Snegur a preferat demnitari ruşi, ucraineni, bulgari, printre ei fiind persoane ce nu cunosc nici măcar limba română.

Preşedintele Mircea Snegur - fost secretar şi membru al biroului C.C. - şi-a adus "întărituri". Printre alţii, pe actualul Prim-ministru Andrei Sangheli, Petru Lucinschi - ambasador al Moldovei la Moscova, fost prim secretar al partidului comunist din Republica Moldova, Grigori Erimei, şi el prim-secretar al C.C. din Moldova.

In acest fel, se reinstaurează comunismul.

REPRESALII

Procuratura oraşului Tighina a intrat sub jurisdicţia "Nistrenilor".

In oraşul Bălţi, populaţia îşi manifestă "dragostea" puternică faţă de Lenin. O stradă şi un bulevard îi mai păstrează, încă, numele marelui învăţat. Tot aici, numele străzilor şi firmele magazinelor sunt scrise în limba rusă.

Greviştii dela statuia lui Stefan cel Mare sunt bătuţi de poliţişti şi ameninţaţi cu moartea. De altfel nu sunt scutiţi nici de rusofoni şi mancurţi.

O JIGNIRE ADUSĂ REPUBLICII MOLDOVA

Intr'un interviu transmis de televiziunea rusă, Luni, 14 Septembrie a.c., Comandantul Armatei a 14-a Ruse din Basarabia, Generalul Alexandr Lebed, a insultat drapelul României, afirmând că este "steagul fasciştilor români".

Ministrul de Externe al Republicii Moldova a declarat că Generalul Lebed "a insultat poporul Moldovei" şi cu alte ocazii.

Ministrul de Externe Adrian Năstase a cerut ambasadorului Felix Bogdanov ca Rusia să-l sancţioneze pe general pentru jignirile aduse şi să împiedice intervenţiile acestuia în treburile interne ale Republicii Moldova.

ÎN MOLDOVA FLUTURĂ, AZI, STEAGUL RUSESC

In urmă cu un an la Moscova, pe timpul puciului comunist, în faţa Casei Albe flutura tricolorul moldovenesc.

Astăzi, în Moldova din stânga Nistrului, fluturâ steagul rusesc şi cel "nistrean".

10 AUGUST -ZI DE DOLIU- PE TERITORIUL REPUBLICII MOLDOVA

Situaţia din Basarabia este foarte grea. Economia este la pământ, datorită embargoului instituit de liderii nistreni şi de Moscova până la semnarea "Convenţiei" dintre Snegur şi Elţîn. Agricultura este în pragul dezastrului, iar exporturile au scăzut îngrijorător. Populaţia a fost adusă într'o stare de sărăcie lamentabilă, iar problema refugiaţilor este departe de a fi rezolvată.

Preşedintele Snegur, a declarat că întreaga vină pentru situaţia dezastruoasă din Republica Moldova, o poartă vechiul guvern; ca atare a decis să-l "împrospăteze".

Pentru a schimba sentimentul de crescândă revoltă a Moldovenilor, Dl. Snegur a decretat ziua de 10 August - zi de doliu pe tot teritoriul Republicii - în memoria celor morţi "pentru apărarea integrităţii teritoriale, a independenţei etc., etc.

RELAŢIILE OFICIALE BUCUREŞTI ŞI CHIŞINĂU SUNT ÎN CONTINUĂ EVOLUŢIE

In cadrul relaţiilor de întrajutorare tovărăşească, Chişinăul a trimis o delegaţie numeroasă, în vederea sprijinirii puterii actuale dela Bucureşti - aflată în plină campanie electorală.

Guvernul dela Bucureşti susţine şi el toate acţiunile tovarăşilor moldoveni.

Este limpede că nostalgicii prokremlinişti, de pe ambele maluri ale Prutului, urmăresc perpetuarea actualei stări de fant.

ABOLIREA LA CHIŞINĂU A STĂRII EXCEPŢIONALE. ÎNFRÂNGEREA TOTALĂ A ROMÂNILOR

Nici una din cauzele care au împins instituirea stării excepţionale nu a fost înlăturată. Integritatea teritorială a Republicii Moldova este în continuare violată. Românii sunt umiliţi, maltrataţi şi persecutaţi într'un mod mai bestial decât înainte. Separatiştii au devenit mai obraznici şi mai agresivi. Prezenţa militară rusească este mult mai mare. Autorităţile dela Chişinău acceptă, astăzi, problema statutului Transnistriei, punând la îndoială suveranitatea Republicii Moldova.

VIAŢA MOLDOVENILOR DIN PARTEA STÂNGĂ A NISTRULUI ÎN PERICOL

Mihai şi Vasile Ghizi, plus alţi trei voluntari care au participat la apărarea satului Cocieri au fost arestaţi în oraşul Dubăsari, de către forţele de miliţie ale gardiştilor.

Ion Orza - voluntar care a luptat la Cocieri - a fost nevoit să fugă din sat, împreună cu familia sa, fiind ameninţat cu moartea de doi indivizi care făceau parte din aşa zisele "forţe de pace".

Există puternice presiuni din partea forţelor smirnoviste, asupra tuturor luptătorilor din satul Cocieri.

ÎMPOTRIVA LIMBII ROMÂNE

Forţele retrograde dela Tiraspol, încurajate de "convenţia" semnată de Preşedinţii Mircea Snegur şi Boris Elţîn, acţionează cu hotărâre în vederea înlocuirii alfabetului latin cu cel cirilic.

Profesorii de limbă română sunt daţi afară şi obligaţi să părăsească zona nistreană.

Intreg materialul didactic, ce ar putea aminti cât de cât de limba română, dispare din clase şi laboratoare de specialitate.

Această nouă ticăloşie, s'a votat în sesiunea "Sovietului Suprem" a aşazisei Republici Nistrene, din 8 Septembrie a.c.

ÎNFIINŢAREA UNUI "DEPARTAMENT MILITAR AL AVIAŢIEI"

Tot la 8 Septembrie s'a hotărât înfiinţarea unui "Departament militar al aviaţiei" format din avioane şi elicoptere aflate pe teritoriul nistrean (adică aparţinând Armatei a 14-a).

"Republica Nistreană" a avertizat că detectarea oricărui aparat de zbor al Republicii Moldova, peste zona nistreană, care n'a avut, în prealabil, permisiunea conducerii militare nistrene, va fi considerat drept un atac militar.

Scrisoare deschisă

adresată D-lui Mircea Snegur, Preşedintele Republicii Moldova

Cel care vă scrie aceste rânduri este un Român basarabean, moldovean, născut în satul Horjeşti, comuna Mingir, judeţul Cahul (în prezent aparţine de raionul Hâncesti).

Tatăl meu, Grigore Scorochirjă, a fost deportat de către Ruşi în 1940 şi n'am mai auzit de el; fratele meu, Nicolae Scorochirjă, care la acea dată era pretor la Cetatea Albă, a fost arestat, şi pentru noi a fost dispărut pentru totdeauna. La sfârşitul războiului am aflat că ar fi murit într'un spital de nebuni din Odessa, mama a murit în refugiu la Bucureşti.

Eu am fost învăţător în satele Călmăţui, Orac, Ceadâr, Beştema, şi în ultimul timp la Horjeşti, satul natal.

In 1940, la ocuparea Basarabiei, eram în armată, ofiţer de rezervă, cu unitatea la Chişinău. La retragere am fost scuipat în obraz, bătut şi dezbrăcat de armata sovietică. Prin ultimatumul sovietic din 26 Iunie 1940, Rusia a dat României un termen de trei zile pentru evacuare, dar în prima zi, armata rusă de ocupaţie a ajuns deja la Prut. Noi am primit ordin să nu ripostăm, şi aşa am fost nevoit să-mi încep pribegia, lăsând în Moldova părinţii, fraţii, rudele şi tot ce am mai avut.

La începuul războiului, în 1941 în fruntea plutonului pe care-l comandam, am trecut Prutul şi l-am urmărit pe duşman îndeaproape tot timpul. In acest război eu mi-am făcut datoria pe deplin. Pentru acte de vitejie am primit decoraţiile Coroana României şi Steaua României, amândouă cu Panglica de Virtute Militară. Am fost apoi propus şi pentru cea mai înaltă distincţie ce-o acorda armata română, decoraţia Mihai Viteazul, dar evenimentele care s'au succedat au împiedicat conferirea ei. Am fost rănit de două ori şi am fost declarat invalid de război. In prezent, din cauza acestei invalidităţi am ajuns să-mi pierd vederea.

La sfârşitul războiului, împreună cu armata germană m'am retras spre Vest. Am stat în Germania 13 ani, şi din 1957 sunt în Statele Unite. In tot acest timp nu am uitat o singură clipă că sunt Român, şi când mi s'a oferit ocazia, am denunţat nedreptatea ce s'a făcut României, cât şi ticăloşiile suferite de către Moldoveni din partea cotropitorilor.

Stiu că vi s'a spus, la început, că Moldovenii n'ar fi Români şi că sub "ocupaţia" românească Moldova ar fi avut de suferit mult. Dar Domnule Preşedinte Mircea Snegur, chiar dacă ar fi să admitem că administraţia românească n'a fost la înălţimea aşteptărilor, putem noi oare, poate cineva, puteţi Dvs. s'o comparaţi cu ocupaţia rusească care numai în curs de un an dela invazie a deportat din Basarabia 330.000 de Moldoveni, apoi v'a luat limba din viaţa publică şi oficială, v'a luat credinţa şi au secătuit biata Moldovă pe cât au putut?

Domnule Mircea Snegur, hotarele României au fost mereu, secole de-a rândul, pe Nistru, în afară de perioadele de ocupaţie rusească. Dovadă ne sunt cetăţile de apărare a graniţiei de-a lungul Nistrului, ca cea din Hotin, dela Soroca, dela Tighina şi dela Cetatea Albă. Vedeţi Domnule Mircea Snegur că această Moldovă pe care Dvs. vreţi s'o creaţi ca Stat aparte, este parte integrantă din acea Moldovă a lui Stefan cel Mare care, împreună cu Muntenia şi cu Ardealul constituie România Mare, care este a noastră a tuturor, oriunde ne-am găsi.

Domnule Mircea Snegur, lasă să-ţi scape şi dumitale odată acel magic cuvânt UNIRE ca să vadă atât Moldovenii cât şi Transnistrenii că şi dumneata eşti omul care vrea să împlinească ADEVARUL neamului, unitatea noastră naţională.

Considerând că hotarul României este Nistrul, Moldovenii din stânga lui, care vor să trăiască într'o Românie Unită, să treacă în dreapta Nistrului, după cum şi Ruşii şi Ucrainenii care se găsesc în Moldova, să se întoarcă de unde au venit, dacă nu acceptă o convieţuire paşnică cu autohonii moldoveni. Ei n'au fost poftiţi de către băştinaşi să vină acolo, dar dacă vor dori să rămână, atunci să le înveţe limba şi să preia obiceiurile pământului.

Domnule Mircea Snegur, până acum avem sute de morţi pe Nistru. Oare dumneata nu simţi durerea ce-o suferă neamul prin aceste sângerări ucigătoare? Dumneata, conducătorul lor, ar trebui doar să simţi aceste dureri, iar dacă totuşi se întâmplă să nu le simţi, atunci locul dumnitale nu este acolo. Nu poţi să fi conducătorul unui popor ale cărui dureri şi necazuri nu sunt şi ale dumitale, cu alte cuvinte adică, dacă nu eşti unul de-al lor. Pentrucă dacă asta ar fi să fie adevărat, atunci cred că pot să-mi permit să-ţi reamintesc (dacă eventual nu le ştii) versurile ce stau strâns ghemuite în inima fiecărui Român, şi care sună aşa:

Cine-a îndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Si neamul nemernicia!

In speranţa că n'am aruncat aceste vorbe în pustiu, că, adică, temerile mele nu sunt îndreptăţite, rămân al Dvs. doritor de bine,

Grigore SCOROCHIRJĂ

DECLARAŢIA

"PROBASARABIEI ŞI BUCOVINEI"

Multe gafe ale liberalilor ne-au trecut pe dinainte, dela 1989 încoace. Ultima însă, prin enormitatea ei, întrece orice măsură a bunului simţ. Pentrucă se atentează la sfânta sfintelor românesti, Monarhia. Căci, din istoria noastră de peste două milenii, doar dela '47 încoace suntem o pretinsă republică. O republică neconstituţională în fond, ca una ce ne-a fost impusă de o putere străină prin forţa armelor. S'o fi cutremurat în mormânt şi I.C.Brătianu, protagonistul regalităţii noastre.

Incontestabil, de-a lungul secolelor civilizaţia umană a cunoscut regi buni şi mai puţin buni. Monarhia însă, ca factor stabilizator al vieţii politice şi sociale, a fost şi rămâne superioară oricăror republici. In acest sens, o dovadă elocventă poate fi şi Spania post-franchistă.

Noi Românii, nu putem fi decât mândri de aşa predecesori ca Burebista, Traian, Decebal, Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, Grigore Ghica, Alexandru Ioan Cuza, Carol I, Ferdinand şi atâţia alţii.

Ori, după această aureolă românească de domnitori şi regi a propune Nepotului unuia dintre cei mai iluştri întregitori de eră să devină din Rege constituţional un posibil Preşedinte, să zicem, ca Iliescu sau oricare altul, nu înseamnă nimic altceva decât un sacrilegiu impardonabil.

Este adevărat că "Pro Basarabia şi Bucovina" l-a propus pentru această funcţie pe Dl. Mircea Druc. Am fost însă ferm convinşi că sub legislatura dumnealui ţara ar reveni la formă monarhică de guvernământ. Lucru pe care i l-am comunicat M.S. Regelui Mihai în cadrul audienţei pe care mi-a acordat-o la Paris în Mai anul curent.

O O **revenire la ce ar putea fi deja**, în puterea electoratului şi a aleşilor săi, dela 27 Septembrie.

Nicolae LUPAN

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

- BUCOVINA ÎNTRE DOUĂ RĂPIRI (1775 ŞI 1940) -

CAPITOLUL II - PARTEA A DOUA

—Prof. Nicolae CIACHIR—

Continuare

In 1910 populaţia totală a Bucovinei era de 794.942 din care:
305.101 Ucraineni
273.254 Români
216.474 restul.

Austriecii au făcut statistici şi pe confesiuni în cele 20 de judeţe ale Bucovinei: 1. Cernăuţi (urb); 2. Boian; 3. Cernăuţi (rural); 4. Sadagura; 5. Cotmani; 6. Zastavna; 7. Vâşcăuţi; 8. Vijniţa; 9. Stăneşti; 10. Cura Putilei; 11. Storojineţ; 12. Siret; 13. Rădăuţi; 14. Seletin; 15. Solca; 16. Suceava; 17. Gura Humorului; 18. Stulpicani; 19. Câmpulung; 20. Vatra Dornei. Astfel judeţul Cernăuţi (urban), la un total de populaţie de 8 7.128 de locuitori, pe primul loc, confesional sunt Israeliţii - 28.673 urmaţi de Romano-catolici - 23.474 şi apoi de Ortodocşi - 20.615.

La cifra totală de Ortodocşi ai Bucovinei de 547.603 (Români şi Ucraineni) avem 102.919 Israeliţi, deci pe locul doi, urmaţi de Romano-catolici: 98.565.

In 1869 a intrat în vigoare noua lege a invăţământului pentru ţările de coroană ale Austriei. Legea prevedea obligativitatea învăţământului primar pentru copiii între 7-13 ani, dar scotea şcoala de sub controlul bisericii şi o supunea controlului statului. Cadrele de conducere din şcoli erau majoritatea Germani şi urmăreau germanizarea populaţiei. In sate mixte româno-ucrainene, elementul ucrainean era favorizat. Pe parcurs vom explica şi de ce. Dar ca idee: Bucovina era smulsă Moldovei, iar prin favorizarea elementului rutean sau ucrainean se stopa penetraţia Imperiului ţarist adică rus.

Invăţământul secundar se preda într'o serie de licee: Cernăuţi, Suceava, Rădăuţi, limba de predare fiind germana. Religia ortodoxă şi limba română. iniţial s'au predat facultativ şi numai pentru elevii ortodocşi români. Dar obiectivitatea trebue să predomine, şcolile care funcţionau în Bucovina, indiferent dacă erau de stat, sau particulare, erau accesibile tuturor elevilor fără deosebire de origine etnică, socială sau confesională.

In toamna anului 1875, prin decret imperial, lua fiinţă Universitatea din Cernăuţi. Iniţial a funcţionat cu trei facultăţi: 1. Teologie greco-orientală (deci pentru Ortodocşi); 2. Drept; 3. Filosofie. Maniera noii universităţi era să constituie un centru puternic cultural şi ştiinţific german, ca avanpost în Răsărit şi care să contracareze universităţile din Cracovia (1870) şi Lwow (1871), unde se preda în polonă şi cea din Cluj (1871) cu limbă de predare maghiară.

Un ziar vienez făcea remarca "Neue Freie Presse", că menirea Universităţii din Cernăuţi este "de-a desăvârşi germanizarea Bucovinei şi de a arunca raze civilizatoare asupra Moldovei şi Basarabiei". Incă în secolul al XVIII-lea un cronicar român făcea remarca, când Habsburgii ocupaseră Oltenia "că Neamţul se lăţea şi Dunărea hotar voia". In timpul războiului Crimeii (din 1854), intraseră ca trupe de ocupaţie în Principatele Române, cu avizul celorlalte mari puteri şi numai protestul energic al Europei i-a scos în 1857. Dacă nu reuşiseră pe cale militară, acum încercau pe cale economică şi culturală. Dar în special Rusia şi Franţa, erau atente la mişcările Vienei. Dacă Rusia urmărea să-şi întindă hotarele până la Dunăre, Franţa urmărea un stat tampon între cele două imperii, la sora mai mică de origine latină la gurile Dunării, mulţumindu-se cu poziţii economice şi politice.

Desigur deschiderea universităţii bucovinene, a avut un puternic rol pozitiv şi asupra Românilor, chiar dacă cursurile se predau în germană. Unii tineri numai luau drumul Vienei, ori a altor universităţi europene, ci rămâneau acasă, în Bucovina natală. In plus au început să vină să studieze, tineri din Moldova, Basarabia, din Vechiul Regat. La facultatea de Teologie, veneau ca studenţi tineri ce proveneau din cele trei mitropolii ortodoxe, a Bucovinei şi Dalmaţiei, a Transilvaniei şi a Carlovăţului, ca şi ţările vecine ortodoxe: România, Serbia, Bulgaria, Rusia. Numărul studenţilor în primul an de funcţionare al Universităţii din Cernăuţi era de 208, din care 53 Români, 51 Evrei, 41 Ruteni, 31 Germani, 28 Poloni, 4 Cehi. Dintre cei 53 de Români, 34 studiau teologia, 11 dreptul şi 8 filosofia. Funcţiona o catedră de istoria limbii şi literaturii române, la facultatea de Filosofie, al cărei titular era Ioan Gh. Sbiera şi se predau unele cursuri şi în română la Teologie.

Românii bucovineni încep să facă opoziţie politicii de deznaţionalizare a guvernului central dela Viena. Una din acţiuni a fost manifestaţia studenţească dela Putna din 1871, din al cărei comitet de iniţiativă a făcut parte şi Mihail Eminescu, legat atât de mult de această provincie; a fost boicotată serbarea centenarului anexării (1875) şi comemoraţi cu pietate 100 de ani dela decapitarea domnitorului Grigore Ghica (1877), care s'a opus cu îndârjire acestui furt teritorial de care era frustrată Moldova.

La Putna în 1871 au participat printre personalităţi: Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, viitorul mare istoric, A.D. Xenopol, care a evocat figura lui Stefan cel Mare, ca simbol al Românilor de pretutindeni, iar Ciprian Proumbescu a pus mâna pe vioară şi după spusele sale"...a cântat întregii Dacii".

Românii bucovineni au salutat proclamarea independenţei României, dela 10 Mai 1877, au participat ce voluntari la război, iar prima jertfă căzută la Calafat, a fost chiar unul din aceşti tineri entuziaşti, Constantin Popescu. Autorităţile austriece alarmate, au dizolvat societatea culturală "Arboroasa", l-au arestat pe Ciprian Porumbescu, iar un raport al acestora, din Decembrie 1877 semnala "...că în judeţul Storojineţ spun pe faţă că s'au înţeles cu preoţii şi boierii români, ca să smulgă Bucovina dela Austria şi s'o alipească la România" (citat după Ion Nistor, Istoria Bucovinei, Bucureşti 1991, pag. 253).

Recunoaşterea independenţei României de către areopagul european întrunit la Berlin în vara anului 1878 şi revenirea străvechii provincii Dobrogea la patria mamă, cu o largă ieşire la Marea Neagră, a umplut de speranţă inimile fraţilor din Bucovina. Toate acestea se reflectă în activitatea societăţii politice "Concordia", înfiinţată la Cernăuţi în 1885, în periodicul "Revista politică", ce apărea la Suceava din 1886, devenită din 1892 "Gazeta Bucovinei", ce şi în întregul avânt naţional şi cultural patronat de patriotul mitropolit Silvestru Morariu Andreievici, care a păstorit în perioada 1880-1895 (Vezi şi "Cuvântul Românesc" din Decembrie 1991, Hamilton, Ontario, Canada).

In Parlamentul dela Viena, bucovineanul Gheorghe Popovici a ridicat în 1900 chestiunea persecuţiei Românilor din Transilvania de către guvernul maghiar, De altfel juristul Gheorghe Popovici, a fost şi unul din întemeietorii, tot în 1900, al Partidului Popular Naţional, apoi şefia a fost preluată de Iancu Flondor.

Invăţământul în limba română după 1900, ia proporţii, ca şi cel de limbă ucraineană. Pe parcurs numeroase şcoli din Bucovina, încep să funcţioneze cu trei secţii: germană, română şi ucraineană. In 1908 funcţionau în Bucovina 492 de şcoli primare din care 169 româneşti, 18 mixte româno-germane, 2 mixte româno-ucrainene şi 4 mixte româno-germano-ucrainene, deci Românii implicaţi în 193 de şcoli. Incă din 1895 ia fiinţă la Câmpulung o şcoală pentru prelucrarea lemnului cu limba de predare română, un liceu românesc tot la Câmpulung din 1907, iar din 1910 clase paralele româneşti pe lângă liceul clasic din Rădăuţi. Revista "Scoala", editată în perioada 1905-1914 a susţinut revendicările învăţătorilor şi profesorilor români.

Un merit în dezvoltarea în învăţământului liceal l-a avut profesorul Gheorghe Tofan dela Scoala normală din Cernăuţi.

In cel universitar, Sextil Puşcariu, la catedra de limbă şi literatură română, iar Ion Nistor, deja afirmat ca istoric cunoscut, preda din 1912, istoria Românilor de pretutindeni, în cadrul Catedrei de istorie sud-europeană.

Pe plan politic se unesc forţele, constituind în 1905 Partidul Naţional Român, iar din 1906 reapare "Gazeta Bucovinei" (sistată din 1897). Din 1907 se introduce în teritoriile controlate direct de Austrieci, inclusiv Bucovina, sufragiul universal, direct şi secret, dreptul de vot fiind exercitat de către toţi bărbaţii, care împliniseră vârsta de 24 de ani. Astfel Românii Bucovinei se afirmă în Parlamentul dela Viena, iar din 1909, împreună cu colegii italieni, formează clubul parlamentar Uniunea Latină.

Creşterea prestigiului României, în 1913 prin încheierea păcii dela Bucureşti, care punea capăt celui de-al doilea Război Balcanic, s'a repercutat şi asupra Românilor bucovineni. Contactele pe plan politic, cultural şi ştiinţific se întetesc între Bucovina şi celelalte provincii româneşti. Dar prin atacarea de către Austro-Ungaria a Serbiei în 1914, se declanşează Primul Război Mondial, care aduce speranţe în procesul de desăvârşire a unităţii naţionale româneşti.

Continuare în numărul viitor

O ZI CE A ÎNDOLIAT UN NEAM

—Ion CREŢU—

La 1 Aprilie 1941, la marginea pădurii Varniţa, de lângă comuna lipovenească Fântâna Albă din fostul judeţ Rădăuţi, a avut loc o tragedie zguduitoare. Mitralierele călăilor sovietici au curmat viaţa a câtorva sute de Români care, porniţi într'o coloană paşnică, cu prapore şi steaguri tricolore în frunte, s'au frontieră, exprimându-şi în felul acesta dorinţa de a se uni cu fraţii de sânge din Patria-mumă. Cei scăpaţi cu viaţă au fost adunaţi ca nişte animale şi duşi în Siberia, de unde nu li s'a mai întors nici numele.

Timp de jumătate de secol, regimul bolşevic a făcut totul ca să ascundă adevărul despre această crimă barbară. Au fost smulse din pământ crucile ridicate de rude, mormintele tăvălugite, călăii prezentaţi drept eroi, iar victimele - criminali.

Sub puternica presiune a maselor şi la insistenţa Societăţii "Golgota", organele locale s'au văzut obligate să permită, anul trecut, la 50 de ani dela masacru, omagierea publică a jertfelor staliniste. Si iată că la 29 Martie a.c., în pădurea ţa, lumea s'a adunat din nou la un miting, recviem, dela care propunem atenţiei cititorilor rândurile ce urmează.

In această zi de Duminică, din frumoasa vatră suceveană, după oficierea serviciului divin, femei, bărbaţi şi copii au pornit spre Golgota suferinţelor noastre. Cu Preotul Ion Amari şi cu un cor bisericesc, în frunte cu prapore şi steaguri tricolore, ca şi acum 51 de ani. Numai că în inimile celor porniţi la drum, acum nu sălăşluiau frica şi sentimentul fatalităţii. Trecuţi prin Siberia, fără de sfârşit, prin chinurile foametei şi crudei înjosiri naţionale, persecutaţi în permanenţă de hidosul şi inumanul regim comunist, oamenii n'au fost îngenuncheaţi şi au păstrat vie memoria. Martorii oculari ai masacrului bolşevic ne-au lăst o moştenire de preţ - amintirile lor. Odată cu scurgerea timpului, ele se imprimă tot mai dureros în inimile noastre.

Profesorul Ion Sucevea-nu, preşedintele filialei din Suceava a Societăţii "Golgota", s'a adresat consătenilor îndemnându-i să vină mai des în acest loc, să se îngrijească de cruci. Consătenii dumnealui sunt creştini vrednici. In curtea bisericii din sat, de unde a pornit drumul martirilor, e pe terminate ridicarea unui paraclis, unde în viitor vor arde lumânări şi vor fi înălţate rugăciuni pentru odihna sufletelor lor.

Preotul Gheorghe Covalciuc a ţinut o emoţionantă predică, rugându-se la Dumnezeu să ne ferească de cumpene şi moarte păgână.

In aceste zile, când pe alocuri începe să se repete istoria de acum jumătate de veac, când asupra fraţilor noştri din Basarabia şi Transnistria dă năvală o nouă "eliberare", pomenindu-ne jertfele regimului stalinist - comunist, ne rugăm şi pentru pacea căminelor lor, pentru tot ce respiră şi zâmbeşte paşnic pe pământ. Rugăm pe Românii de pretutindeni să facă acelaşi lucru, căci toţi suntem dintr'un neam ce a pătimit.

Foto: V. BĂCU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DE ZIUA EROILOR LA SOULTZMATT

Sâmbătă, 6 Iunie 1992, a fost comemorată Ziua Eroilor Români, în cimitirul Militar Român din Soultzmatt, Alsacia (Franţa), unde dorm 687 fraţi ai noştri, căzuţi în Primul Război Mondial, ca aliaţi ai Franţei.

Au oficiat preoţii: Gheorghe Surdu (fost deţinut politic) dela Biserica Catolică Română din Paris; Valentin Brătan dela Biserica Ortodoxă Română din Paris; Mircea Zmeu dela Biserica Ortodoxă Română din Bruxelles şi preotul ortodox Urda, refugiat. Serviciul religios a fost filmat de televiziunea franceză (Antenne 2). Au participat peste 200 de Români domiciliaţi în Franţa, Germania, Elveţia, Italia şi România.

Poposim iarăşi, frate Ioane, la căpătâiul tău din "neagra străinătate", unde nu vreo poftă de turism te-a adus, de care n'ai avut tu niciodată vreme, ci ai venit legat, prins în groaznicele lupte din Carpaţii tăi, când încercai să dai o mână de ajutor fraţilor robiţi, ca împreună să faceţi România Mare.

Veşti bune, frate Ioane, n'avem nici azi să îţi aducem. Afară de Dumnezeu, de Papa dela Roma şi de nobila Americă, în sfârşit trezită, nimeni nu ţine, din inimă, cu tine. Dar Dumnezeu te-ajută numai dacă tu singur te ajuţi; Papa, cum remarcase şi Stalin, nu are oşti; iar Preşedintele Americii, nu face nici el chiar ce vrea, pe când stihiile gheenei lucrează harnic, pe cât de subteran pe atât de tenace, la surparea destinului creştin al omenirii.

Noi însă căutăm să ţinem, cu dârzenie, ce-am apucat. Dela tine, frate Ioane. Căci dacă mai există, azi, o viţă românească, ţie ţi-o datorăm, Ioane. Tu nu ai trecut Dunărea, în faţa Goţilor, ca boierimea lui Aurelian, ci ai rămas să-ţi aperi singur moşia, înfruntând bărbăteşte, vreme de un mileniu, toate hoardele aduşilor de vânturi de prin străfundurile Asiei. Iar când potopul a trecut, şi iarăşi s'a făcut lumină, pe toată zarea vechii Dacii, dela Pocuţia la munţii Pindului şi dela Bug la Tisa, ba chiar până la ţărmurile Adriaticei s'a arătat un popor nou şi creştin, ce grăia aidoma ca pe malurile Tibrului! Era opera ta, Ioane, căci iarna năvălirilor barbare tu n'o pierduseşi în zadar, ci îţi cioplişeşi, pe îndelete, fiinţa şi legea românească.

Odată ieşit la lumină, piatră de hotar al Europei în hotarele strămoşilor daco-romani, îţi rămânea acum să-ţi aperi, cu moşia şi cu fiinţa, civilizaţia creştină de pofte hrăpăreţe. Si ai făcut-o, Ioane, cu toată vrednicia. Călăuzit de voievozi şi de boieri din rândurile tale, ai înfrânt trufia ungurească la Posada, la Baia şi la Selimbăr, pe "păgâni" la Rovine, Călugăreni, Rahova şi Plevna, pe Tătari la vadurile Nistrului şi-ai pus în jug, la Dumbrava Roşie, aroganţa Leşilor. De Mărăşti, Oituz ori Mărăşeşti, nu-ţi mai aduc aminte, căci acolo ai fost chiar tu, cel de sub aceste cruci, mânuind patul puştii ca pe-o măciucă haiducească. Atâta timp cât voievozii nu şi-au uitat rădăcinile, şi misiunea, ţara a rămas ţară, iar tu domn pe sărăcia,pe ogorul şi pe ogeacurile tale.

Înţelegi acum,frate Ioane, de ce,azi, ţara s'a golit de toţi câţi au putut să scape; şi venim aici,frate Ioane,să ne spovedim an de an, la începătura neamului nostru. Ne-ai dăruit o ţară, frate Ioane. Ne-ai făurit un neam. Ne-ai produs tot ce e nobil în cultură. Avem cel mai frumos folclor din lume. Dalta ta ne-a încrustat porţi şi fântâni, troiţe păzitoare la răscruci, şi pe la locurile de popas. Meşterii tăi au dat viaţă smalţului din străchini, din oale şi ulcioare, care chiar acuma, de Rusalii, se dăruiesc, cu fragi, cu flori şi cu cireşe din ţarinile tale, de sufletele celor duşi. Splendoarea zugrăvelii bisericilor tale s'a vestit în toată omenirea. Vrednica-ţi femeie ţi-a împodobit căminul cu scoarţe, chilimuri şi ştergare de-o frumuseţe unică, precum ţi-a îmbrăcat şi plozii cu bunde înflorite, răuri la ii cu fluturi, neîntrecute fote şi marame. Horele tale, în mişcarea domoală de culori a costumelor, par grădini umblătoare. Necazul potolit în doină, strâmbătatea răzbunată de haiduci, sublimarea morţii din Miorita, balada cu jertfa lui Manole pentru ce e menit duratei, - iată atâtea şi atâtea minunate lucruri, cu care mintea şi dragostea ta de sâbaş şi glie ne-au împodobit Tara şi Neamul!

Si... ce-ai avut în schimb, frate Ioane? Gloanţele dela 1907, uciderea lui Tudor, roata lui Horia, ţreangul dela Tăncăbeşti, măcelul din Septembrie, ororile dela Piteşti, Aiud, Gherla, Canal, prelungite până dincolo de Siberia, în gheţurile Polului Nord! Basarab Bătrânul, os din osul tău, nu mai era acum, ca să te apere. Nici Mircea, nici Vlad Tepeş, nici Stefan, şi nici Ion Vodă, cel Cumplit cu Turcii, şi cu toţi vânduţii. Terminată, în şipote de sânge, domnia pământeană, pe moşia ta şi-au făcut de cap fanarioţii şi alte viituri cu apucături de pasăre de pradă, dela Mavrocordat la Marele Destrăbălat, care a fost Carol Wolf, şi până la ultima invazie a Asiei.

Tu, la vremea ta, ţi-ai făcut întotdeauna datoria, frate Ioane. Noi am căutat să te urmăm, dar huima pustiirii a fost, deocamdată, mai tare ca forţele noastre. Venim astăzi la tine, să sorbim puteri noi; să ne amintim că din osul tău a ieşit geniul lui Eminescu, versul lui Ciprian Porumbescu, fierbintea dragoste de ţară şi de neam a lui Bălcescu, a lui Pârvan, Kogălniceanu, Haşdeu ori Vodă Cuza, măiastra pană a lui Creangă, simţirea lui Coşbuc şi Goga, Vasile Alecsandri, Crainic şi Radu Gyr, tenacitatea, română şi creştină, a unui Iuliu Maniu, dârza mândrie pământeană, pe drum de evanghelie şi cronici, a lui Corneliu Codreanu. Neamul care a dat din rărunchii săi astfel de oameni, nu poate să piară! Incleştarea de azi e doar o groaznică încercare, de Dumnezeu îngăduită, pentru selectarea florilor demne să orneze grădina pământului de mâine. Neamul românesc, care în lupta contra Răului s'a arătat capabil de luminoasa jertfă dela Majadahonda, n'are a se teme de viitor. Atunci vei putea şi tu, frate Ioane, să dormi liniştit în ţărâna Franţei, iar pelerinajul nostru va urma an de an, la vremea înălţării Domnului, din ţara cu adevărat eliberată. Roagă-te şi tu, frate Ioane, cu smerenia din schiturile ţării de departe, ca vremea mântuirii să nu mai întârzie! Roagă-te lui Dumnezeu, ca să-ţi mântuie neamul tău! - te îmbie şi Eminescu. Să se risipească toate iudele, îndrăgi-le-ar ciorile, şi spânzurătorile!!!

SOULTZMATT

Fraţi Români,

Prezenţa noastră aici, la căpătâiul părinţilor căzuţi, plecaţi din munţii şi câmpiile Tării ca să elibereze, cu arma'n mâini, străvechea vatră a Transilvaniei, arată lămurit voinţa noastră de a nu lăsa moşia românească pradă aduşilor de vânturi de prin toate coclaurile Asiei.

Fraţi Români,

Sorocul biblic, străbaterea pustiei spre limanul Canaananului visat, a trecut de scadenţă. Sunt peste 40 de ani de când poporul românesc, cel mai omenos din toate seminţiile pământului, pe ale cărui plaiuri şi Dumnezeu se preumbla la sfat cu Sfântul Petre, suferă cele mai grozave încercări din partea uneltelor satanei. Galvanizat de elite contra primejdiei de moarte, Românul n'a aşteptat să-i vină urâciunea'n vatră, ci a purces s'o'nfrunte bărbăteşte, cu ce-avea mai ales, acolo unde se dărâmau altarele. Astăzi, în Tara de departe, bisericile sunt mai pline decât oricând. Călcarea'ntr'o cadenţă a celor mai mari forţe morale şi materiale ale lumii, America şi Roma, Vaticanul şi Casa Albă, creşte speranţa în realizarea scadenţei biblice. Si vom fi iarăşi liberi, se va reface totul, Tara va fi "mai mult de cum a fost", cum spunea Petru Rareş. Cine n'are nădejde, flămândă de izbândă, moare de teama de moarte... Ochiul nostru îndrăzneşte - şi priveşte - vultureşte - sus şi departe... Căci -continuă Cotruş, cu gândul la Patria eliberată: Cine ne va opri - atunci- să clădim- peste asprul ţintirim, şi uriaşul gând româno-dac într'un an, cât într'un veac? Cine ne va opri - să încercăm voinicește să fim, ce vrem să fim? Si ce ne va împiedica oare - lumii să-i dăm aur şi pâine - şi să'nălţăm peste noi - noi, strănepoţi de păcurari nomazi - în faţa Romei, Parisului, New Yorkului dragi - biruitoare - sub crivăţ şi soare - titanicele noastre Sarmisegetuze, de mâine?... Vom fi astfel atunci, şi ziua nu-i departe, în "viscolul de soare", visat de Radu Gyr.

La uriaşa opintire, locul înaintaş, pe baricada românească, va reveni tot spuţei lui Ion de sub această glie. Noi, ca risipiţi în patru vânturi, de-om reuşi să rezistăm, în vânturarea lumii, aşa cum ne-a vrut el, ne onorăm în primul rând pe noi, arătând că n'am rămas nesimţitori la sângerarea Mumei, la tâlhăria ce se încearcă astăzi împotriva brazdei şi sufletului românesc. Prezenţa noastră aici, veniţi unii din depărtări, la căpătâiul înaintaşilor cari au dat totul pentru ţară, chezăşuieşte însă voinţa de a rămâne neclintiţi pe linia, naţională şi creştină, ce-şi are capătul la Roma, şi făclieri de drum de prima mână, în cap cu Eminescu.

Inchei cu nişte versuri ale fratelui basarabean Vasile Romanciuc: Plaiul meu iubindu-l, chem alese ploi. Cât ni-i sfânt pământul, noi rămânem noi./ Ce-i şopteşte vântul, frunzei din zăvoi? Cât ni-i sfânt cuvântul, noi rămânem noi./ Gând curat coboară peste albe foi. Cât ni-i dor de Tară, noi rămânem noi/...

Trăiască România liberă, creştină şi sincer democrată!...

Petre VALIMAREANU

VOTAŢI

PE PROF. LIVIUS FIŞTEAG

CANDIDATUL REPUBLICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ ÎN FUNCŢIA DE

GUVERNATOR

AL STATULUI NEW HAMPSHIRE - USA.

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

Premiul pentru Literatură
ROMFEST, CANADA 1992

RADIOGRAFII PENTRU IUBIRE

de Silvia Cinca

Ediţia a II-a

"Spontaneitate, firesc, sinceritate şi căldură..."
Gabriel Dimisianu - Critic literar - România

"Vervă narativă - Iubirea disecată cu o acuitate de scaner."
Georges Astalos - scriitor - Franţa

O carte ce poate revoluţiona felul nostru de a trăi.
Lumea Liberă, New York

Autoarea refuză să-şi comercializeze conştiinţa.
Cuvântul Românesc, Canada

Un univers adevărat, aşa cum ar trebui să fie.
Micro-Magazin, New York

O carte unică în literatura românească modernă.
Observator, Munchen

Silvia Cinca, un maestru al cuvintelor şi al expresiei.
Epoca - New York

MOONFALL PRESS
A Division of Silco International
7845 Glenister Dr. Springfield, VA 22152
Tel:(703) 912.9774 Fax: (703) 866.9207
$ 9.99 plus poşta

CĂRŢI DE VÂNZARE

Cărţi româneşti apărute sau în curs de apariţie la Editura "Humanitas" (Bucureşti), pot fi comandate prin Nicolae Stoian - Bernsteinstr. 18 7000 Stuttgart 75 Germany.
TEL: 0711 - 4472 - 71
FAX: 0711 - 4414 - 762

Ofertă de muncă

A&A ROOFING

A&A Roofing and Contracting Corp.

Angajăm persoane pentru lucrări în construcţii - cu sau fără experienţă.
Contactaţi pe Adam Alb (908) 271-1344 sau scrieţi pe adresa: A & A Roofing Contracting Corp., P.O.Box 538, Martinsville, N 08836. Necesară aprobarea de muncă.

ALL DENTAL PLANS ACCEPTED

ACCEPTĂM URGENŢE

DR. MIHNEA E. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON
745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ
469-1968

STAŢIA DE METROU PAPE

DANFORTH
PAPE

LUNI - VINERI (10 a.m. - 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9. a.m. - 2 p.m.)

RESTAURANTUL "DUNĂREA"

Vă aşteaptă în fiecare Sâmbătă, la ora 6.00, să petreceţi o seară românească de neuitat, cu muzică populară şi specialităţi culinare româneşti.

THE GRAND
6 Bridge St. W. Kitchener, ON.
Tel: (519) 744-6367

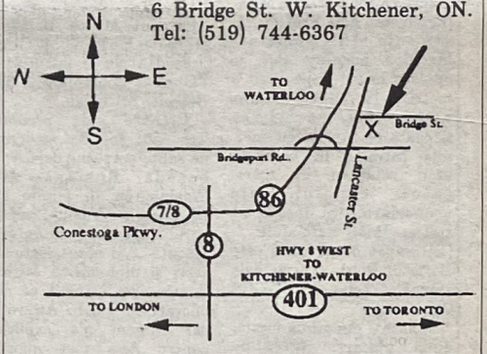

GÂNDIŢI-VĂ LA ZIUA DE MÂINE

OBLIGAŢIUNILE DE ECONOMII ALE CANADEI

De 46 de ani, milioane de Canadieni contează pe Obligaţiunile de Economii ale Canadei, pentru a-şi construi un viitor. Din nou, în acest an, acestea reprezintă cea mai bună investiţie pe care o puteţi face. Si nu trebue să fiţi cetăţeni canadieni . Orice persoană care locuieşte în Canada poate să cumpere Obligaţiunile de Economii ale Canadei. ele se vând la toate băncile, începând de Luni 19 Octombrie până Luni, 2 Noembrie. Puteţi să dataţi plata lor pe 2 Noembrie, aşa ca să nu plătiţi pentru ele înainte ca acestea să înceapă să producă dobândă pe 1 Noembrie.

Sigure şi asigurate. Obligaţiunile de Economii ale Canadei sunt complet garantate de guvernul Canadei. Ele sunt investiţii sigure, care niciodată nu scad în valoare.

Schimbate oricând. Obligaţiunile de Economii ale Canadei pot fi încasate oricând, aşa că banii Dvs. nu sunt blocaţi.

Câştig cu rată concurentă. Obligaţiunile de Economii ale Canadei oferă o rată de concurenţă în special dacă consideraţi că ele pot fi încasate oricând. Limita de ratei de cumpărare şi dobândă din acest an va fi anunţată la mijlocul lunii Octombrie. Detalii puteţi obţine oriunde se vând Obligaţiunile de Economii ale Canadei.

Nu întârziaţi! Amintiţi-vă că 2 Noembrie este ultima zi în care puteţi să cumpăraţi noile Dvs. obligaţiuni la valoarea lor. Dar obligaţiile pot fi retrase dela vânzare în orice moment.

Canada Savings Bonds — Les Obligations d'épargne du Canada

CUMPĂRAŢI-LE ÎNTRE 19 OCTOMBRIE ŞI 2 NOEMBRIE

Canada

TEC — THE EUROPEAN CONNECTION

LEGATURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREŞTI	$ 725
MONTRÉAL – BUCUREŞTI	$ 725
HALIFAX – BUCUREŞTI	$1039
VANCOUVER – BUCUREŞTI	$1300
EDMONTON – BUCUREŞTI	$1238

TEC SPECIAL – Toronto-Viena $599

TORONTO – FRANKFURT	$590
TORONTO – LONDRA	$390
TORONTO – AMSTERDAM	$490
TORONTO – LOS ANGELES	$350
TORONTO – NEW YORK	$199

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb = $57.33peste 25lb = $2.80Kg. SAU PACHETE CU ALIMENTE TIP TEC
LIVRAREA LA DOMICILIU ÎN BUCUREŞTI ŞI MARILE ORAŞE

ÎNCHIRIERI DE MAŞINI PE TERMEN LUNG VANZARI DE MAŞINI NOI TAX FREE
CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC.)

TRIMITERI DE BANI ÎN ROMÂNIA ÎN 48 DE ORE ŞI DE PRODUSE ALIMENTARE

SERVICIILE NOASTRE SUNT DISPONIBILE ŞI CU PLATA ÎN RATE (PLĂŢI PESTE $1000)

TORONTO
TEL: (416) 463-6000
FAX: (416) 463-7990

VACANŢE ÎN CUBA, MEXIC, FLORIDA

DANFORTH AV. 1808, TORONTO, ONT., M4C 1H8

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DESPRE ANIMALE ȘI NE-ANIMALE

Dl. inginer de apă dela Moscova, Ion Iliescu, a făcut o descoperire ce-l așează alături de Darwin:

Referitor la evoluția Românului, Dl. Președinte ne împarte Neamul în două specii: A) Animale și B) Homo Sapiens, cărora li se mai spune și nomenclaturiști.

Animale sunt cei care nu știu ce înseamnă comunismul, așa cum ne-a informat Dl. Iliescu la New York, iar Homo Sapiens e cel care strigă URA! și Trăiască Democrația "Originală"!

Rezultatul cercetărilor antropologice a fost dezvăluit cu ocazia participării D-lui Iliescu la serbările Zilei Marinei ce-au avut loc la Constanța. Cu acest prilej d-sa a vizitat și Prefectura poliției pentru a organiza numărătoarea voturilor FDSN-iste la alegerile din 27 Septembrie.

La plecare, în fața Prefecturii, se strânseseră două grupuri de cetățeni: unii strigând URA! și "Să ne trăiască!", iar alții, HUO! "Jos comuniștii!"

Iată ce spun martorii: Dl. Iliescu iese dela Prefectură, se suie în limuzină, limuzina pornește dar se oprește brusc după vreo 5 metri. Dl. Iliescu sare pușcă din ea și se năpustește furios, cu mâinile întinse, în beregata unui cetățean, îi zgârie gâtul cu unghiile manichiurate și începe să strige: "Măi, animalule..." Cel scăpat de gâtuială este ziaristul Paul Pârvu dela ziarul "Telegraful" din Constanța.

Ienicerii din garda locală, după plecarea președintelui, au civilizat cu bâta animalele care strigaseră "HUO", dar n'au gâtuit nici unul.

Vor urma procese, acuzări, dezmințiri etc. dar cei mai îngrijorați rămân minerii:

Dacă Dl. Iliescu a început să gâtuie opoziția atunci noi pe cine mai ciomăgim?

PĂRERI PERSONALE

Cred că M.S. Regele Mihai trebue să fie recunoscător guvernului din București pentrucă i-a refuzat viza de intrare în țară.

S'a confirmat că Regele ar putea influența alegerile și, în același timp, a ocrotit pe monarhiști de surâsul prezidențial. Era foarte ușor ca minerii să fi infiltrat rândurile celor care doreau să-l vadă pe fostul Monarh și în "culmea entuziasmului" s'ar fi dat foc la mașini ce aparțineau autorităților, s'ar fi atacat unele clădiri guvernamentale etc. Se repeta scenariul cu "Revoluția din Piața Universității".

Exact ce dorea Dl. Iliescu: să compromită pe monarhiști.

Nu știm cât de mult ar fi influențat M.S. Regele alegerile (ultimul apel ca poporul să voteze contra Constituției n'a avut succes), în schimb actul nelegal de a-l opri să viziteze țara i-a mărit popularitatea și a salvat pe cei care-l suportă de a fi acuzați de vandalism, terorism etc.

Majestate, trimiteți urgent o telegramă de mulțumire Primului ministru Theodor Stolojan.

COOPERARE DEPLINĂ

Convoaiele cu hrană și medicamente nu ajung la populația civilă din Bosnia și Herțegovina, dar de un an armele și gloanțele ajung până'n vârful munților pentru a menține măcelul.

Un exemplu de colaborare între Est și Vest: eu vând, tu vinzi, ei mor!

MITICĂ ȘI IAR MITICĂ, DAR CINE-I MITICĂ?

"The Rolling Romanians", sub președinția D-lui Stefan Florescu, a decernat "Premiul Mitică Banciu" D-lui Eugen Raica, președintele societății "Unirea Românilor", din Detroit, Michigan.

Printre cei prezenți (cca. 50) se afla un grup de șapte persoane dela Ambasada Română din Washington, în frunte cu Dl. Consilier Vasile Pușcaș.

A fost o atmosferă plăcută. Am văzut farfurii, cești și diplome cu Mitică Banciu, am întâlnit pe cei onorați cu "M.B. Award", dar nimeni n'a explicat pentru ce-a fost onorat Mitică Banciu.

Incercăm să luminăm eclipsa: Mitică Banciu a venit în Statele Unite din Canada, el și-a plecat urechea la durerile celor subjugați din țară și, cu'n fricel de talent, și-a spus amarul în versuri. Primele strofe au fost publicate, înainte de 1950, în ziarul "America" din Cleveland.

Asta-i istoria, în capsulă, a "Poetului popular Mitică Banciu".

(Notă: întrebându-l pe Dl. Vasile Pușcaș, care a fost prima impresie a vieții americane, mi-a răspuns: "Viteza". Aici totul se face într'un tempo foarte accelerat).

E GREU DE ALES

Valeții răposatului Ceaușescu își depun candidaturile pentru postul de președinți, senatori etc. N'am fi surprinși să-l vedem pe Nicu Ceaușescu reintrând în viața politică. Singura lui dificultate e că nu va ști cu ce prieteni să colaboreze: Iliescu, Verdeț, Roman, Tudor Vadim, Păunescu etc.

LUMEA CÂNTECULUI POPULAR

VIRTUOȘI ÎNTRE VIRTUOȘI

Dumitru Fărcaș

Dumitru Fărcaș ocupă un loc de frunte în pleiada de virtuoși ai muzicii populare.

S'a născut în 1938 în satul Groși, jud. Maramureș. Fecior de țăran fiind a copilărit și s'a format într'un mediu bogat în tradiții și artă populară. De mic copil, Dumitru Fărcaș a fost atras de fluier, instrument atât de drag păstorilor noștri. Dovedind un talent ieșit din comun, participă la câteva concursuri regionale de artiști amatori, unde obține de trei ori premiul întâi.

La vârsta de 14 ani, devine elevul școlii de muzică din Cluj, unde studiază flautul, iar mai târziu contrabasul și oboiul.

In perioada 1962-1967, urmează cursurile Conservatorului de muzică "Gheorghe Dima" din Cluj perfecționându-se în oboi. Dar cu toate acestea, pasiunea sa rămâne muzica populară, iar taragotul îl atrage în mod deosebit. Paralel cu cursurile Conservatorului, Dumitru Fărcaș învață singur să cânte la taragot, ajungând la un real profesionalism.

Interesul deosebit pentru folclor îl determină să înființeze, încă din anii studenției, o orchestră de muzică populară, "Mărțișorul", orchestră cu care a obținut numeroase succese atât în țară cât și dincolo de hotare.

Talentul său de excepție este răsplătit cu numeroase distincții: Premiul întâi și titlul de Laureat al Concursului din cadrul celei de a VIII-a ediții a Festivalului internațional al tineretului și studenților dela Helsinki (1962), Premiul întâi și Premiul special al juriului la Festivalul național al studenților (1964), "Le Collier d'or" - marele trofeu al Festivalului internațional dela Dijon (Franța), "Le Disque d'or", decernat de Academia Charles Cros din Paris (1972). In 1978 Dumitru Fărcaș câștigă din nou Marele premiu al Festivalului Mondial dela Dijon.

DUMITRU FARCAS SI AUREL TAMAS LA ROMFEST'92

A participat la prestigioase turnee artistice, în numeroase localități din Elveția, împreună cu Orchestra "Doina Argeșului" din Pitești (1969) și în cadrul extraordinarei formații "Les virtuoses Roumains" (1973-1975). Impreună cu renumita formație a lui Radu Simion a concertat în multe țări ale Europei în perioada 1973-1976. A cântat în nenumărate emisiuni de radio și televiziune, a înregistrat discuri atât în țară cât și în străinătate,- în Franța (Déesse), Elveția (Cellier).

Dumitru Fărcaș, acest fiu adevărat al neamului românesc, de trei decenii străbate lumea în lung și în lat (Franța, Elveția, Spania, Portugalia, Tările Scandinave, China, Japonia, Coreea, Statele Unite etc.), purtând cu sine unicitatea muzicii românești, culegând succese după succese.

La acest măreț palmares se adaugă un nou turneu făcut pe continentul nord-american. Invitat ca oaspete de seamă la a treia ediție a Romfest care s'a ținut anul acesta la Hamilton, acest Român neaoș, maestru neîntrecut al cântecului popular ne-a fermecat cu variatul său repertoriu instrumental, alcătuit din balade, doine și dansuri, culese atât din Maramureșul natal cât și din alte zone ale Transilvaniei și Banatului.

Calitatea deosebită a sunetului, modelat cu finețe și muzicalitate unică, a reușit să răscolească până la lacrimi în sufletele noastre dorul după plaiurile natale.

Turneul a fost continuat la Montréal, Toronto, Kitchener, London, unde maestrul Dumitru Fărcaș a fost așteptat cu căldură de săli pline.

In călătoria sa pe continentul american, Dumitru Fărcaș a fost însoțit și acompaniat la acordeon de tânărul Aurel Tămaș. Eminent student al Conservatorului de muzică din Cluj și discipol al maestrului, Aurel Tămaș va completa, cu siguranță, pleiada de instrumentiști desăvârșiți ai muzicii populare românești.

Lăsând o amintire de neuitat, maestrul Dumitru Fărcaș, însoțit de Aurel Tămaș va continua turneul în Statele Unite, unde îl așteaptă cu nerăbdare alte sute de Români.

In țară ca și în afara hotarelor ei, Dumitru Fărcaș rămâne mesagerul sufletului românesc, al melosului plaiurilor noastre care ne farmecă și sub vraja cântecului lui, trăim tradiția din spațiul mioritic carpatin.

Ii urăm multă sănătate și drum bun!

Roxana EFANOV

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D. BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI, culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN, poezii de Zahu PANA	18.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	15.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de N.NOVAC	7.00
JURNALUL FERICIRII de monahul N.STEINHARDT	22.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) SI Se comandă împreună	22.00
CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA	
FORTUL NR. 13, de Marcel PETRISOR	10.00
CINE ATACA MISCAREA LEGIONARA, de T.GOLEA	15.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	20.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	8.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	22.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
DIALOG DE ABJECTIE, de Radu N. CISMASEANU	5.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	6.00
AMINTIRI DIN COPILARIE, de P.NAMOLOASA	$ 5.00
RASPUNSURILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA-MADGEARU. de Ghe. COSTE	5.00
O VIATA INCHINATA UNUI SAT, de Nicolae GOLEA	7.00
PADUREA DELA TANCABESTI, poezii de Ion TOLESCU	5.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRI, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEANU	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
POEMS FROM COMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D.BACU	20.00

★ **La fiecare comandă se adaugă $ 2.00 pentru expediție**

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

DOLARUL ŞI-A SCHIMBAT ALBIA

Pe timpul "războiului rece" dacă spuneai că nu-ţi place vodca deveneai democrat şi Unchiul Sam îţi îngrăşa buzunarele şi-ţi garanta împrumuturile.

Aşa a procedat Tito. A părăsit ţarcul comunist declarându-se "neutru"; iar ca neutru, după ce încasa dolarii din Washington, vota la şedinţele ONU pentru Ivanul din Moscova.

După Tito a urmat "indipindentul" Ceauşescu, răsplătit cu Statutul de Naţiune Favorizată, plimbat în caleaşca regală, a jucat hora cu Nixon şi în vizită la Washington a fost cocoloşit ca să nu-l tragă curentul şi să capete guturai la inteligenţă.

Pentru Israel, aliat fidel cu plasament strategic în Orientul Apropiat şi legături intime cu lumea capitalistă, problema era alta: Israelul se temea să spună de câţi bănuţi are nevoie de teamă că va cere mai puţin decât i se ofereau.

Dar cu Moscova destrămată şi bombele atomice parcate în garaj, albia dolarilor şi-a schimbat cursul: Israelul capătă împrumuturi, cu condiţii, iar izvorul de valută pentru cel care preferă un "lunch" cu trei măsline în locul borşului, a secat. Dolarul a devenit "capitalist". Acum nu mai capeţi bursă pentrucă faci la nas Moscovei şi nici pe bază de relaţii personale ci pe realităţi, iar realitatea este amară: lipsesc drumurile, telefoanele, spaţiul locatar, mulţi tehnicieni şi intelectuali au părăsit ţara, muncitorii au fost "politicianizaţi" (năvălirea minerilor etc.) agitaţiile contra minorităţilor provocate de comunişti, puzderie de partide etc.

Suntem obligaţi s'o luăm încet şi dela capăt. Singura speranţă ne rămâne tineretul care ne-a dat revoluţia şi singura grijă rămâne năravul bătrân al unor politicieni care văd un pericol în renaşterea unei generaţii cu idealuri de bunătate şi cinste. In contra acestor tineri se îndreaptă săgeţile oportuniştilor.

Conducătorului de mâine, fie Rege, fie Preşedinte, care doreşte să ridice nivelul de viaţă al robitului popor îi reamintim, parafrazând pe Napoleon: "Apără-mă Doamne de linguşitori".

ROMÂNIA N'A DEVENIT BOSNIA ŞI HERŢEGOVINA

Intrunirea la Budapesta a Congresului Mondial al Maghiarilor cu scopul de a vărsa lacrimi pentru fratele Janosh din Transilvania, n'a dat rezultatul dorit.

Marea majoritate a cetăţenilor români de origină maghiară n'au aderat la visurile unei noi împărăţii austro-ungare care să cuprindă vechile teritorii şi nici la ideea de a se adopta o declaraţie de autodeterminare a Maghiarilor din Transilvania.

Preşedintele UDMR, Dl. Domokos Geza, n'a cântat în cor cu cei dela Budapesta şi ca o sănătoasă reacţie contra celor care doreau să aprindă neînţelegerile dintre cetăţenii unguri şi români, s'a decis ca partidul UDMR să voteze în alegeri cu Dl. Emil Constantinescu.

AN ŞCOLAR, DAR FĂRĂ CĂRŢI

Din cauza lipsei de hârtie şi a banilor, numărul cărţilor tipărite pentru anul şcolar 1992-93 a fost şi mai mic decât în anul trecut.

UN TRACTOR... CÂT PATRU BOI!

Vă aduceţi aminte ce s'a promis ţăranilor? O să aveţi tractoare, combine şi benzină ca să nu mai aveţi nevoie să hrăniţi caii şi boii. Dar acum nu mai sunt nici tractoare, nici combine şi nu se găseşte nici benzină. Preţul unei perechi de boi (rasa "avis") se apropie de un milion de lei. Dacă aduni costul a patru boi îţi dă suma cu care poţi să cumperi un tractor.

UNDE-S PRIZIONERII?

Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război, formată din 370 de mii de membri, a cerut autorităţilor ruseşti să explice soarta celor câteva mii de prizonieri despre care nu se ştie nimic. După aproape doi ani, Moscova n'a dat nici un răspuns.

Veteranii care au trecut Prutul sunt de asemenea sabotaţi de Bucureşti. Când unii dintre ei îşi cer drepturile, li se răspunde că documentele din "Arhiva de Război" dela Piteşti au "dispărut".

OTRAVĂ ÎN LOC DE AJUTOR

Firma Montana din Sibiu, condusă de doi foşti securişti, a importat ilegal sute de tone de resturi chimice otrăvitoare pentru a fi distruse. Li se plătea $1000 de tonă.

A MURIT DAR N'AU ŞTIUT

Alături de literatura post revoluţionară ce dezvăluie crimele comuniştilor a apărut şi o cărticică ieftină, 45 lei, cu 70 de pagini, "Inchisoarea din Sighet acuză 1950-1955":

"Aci au fost masacrate mari personalităţi ale vieţii spirituale româneşti". (pag.7).

Se descrie traiul din închisoare şi aflăm că locotenentul de Securitate, comandantul închisorii, azi "Domnul Vasile Cioplan", avea o educaţie de trei clase primare.

Prizonierii n'aveau nume, ci doar numere şi când murea unul, se raporta la centru: "Becul" din camera nr.....s'a stins.

Volumul publică câteva biografii elogioase ale celor întemniţaţi, dar nu menţionează că unii din ei au colaborat şi au ajutat regimul comunist: Tătărăscu şi alţii. Această omitere o înţelegem: să nu sperie pe actualii politicieni care colaborează cu FDSN-ul.

Autorul dă şi o explicaţie de ce şi cum a luat fiinţă "Inchisoarea miniştrilor din Sighetul Marmaţiei":

"...aici totul se făcea în taină, pe întuneric, fără zgomot, în mare secret, şi fără judecată, după metode tipic staliniste".

Se repetă placa răguşită cu "Teroarea stalinistă" pe care o întrebuinţau scribii "epocii de aur".

Inchisoarea din Sighet s'a desfiinţat în Iunie 1955.

Stalin a murit în ziua de 6 Martie 1953.

Deci au trecut 27 de luni până s'a aflat la Sighet c'a murit Stalin.

ELEMENTELE SE ADUNĂ

In judeţul Dolj comuniştii şi-au reluat posturile şi terorizează populaţia care nu gândeşte la fel cu ei.

"Mi-e teamă să cumpăr ziarele din Bucureşti direct dela chioşc, pentrucă dacă iei, de exemplu 'România Liberă' rişti să fii înjurat în stradă" relatează corespondentul lui A.M. PRESS.

Aceleaşi intimidări se întâmplă şi în alte judeţe.

MECIUL LADO-ADO

Ceauşescu, indignat că n'a primit Premiul Nobel de Pace, şi-a creat o organizaţie proprie care i-a conferit Premiul de Pace.

Dl. Iliescu, indignat că Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului (LADO) nu-i dă notă de trecere, şi-a format "Asociaţia Drepturilor Omului" (ADA) care îi va asigura nota 10 la purtare.

LADO a dat în judecată pe ADO (creaţia FDSN) ca fiind un surogat care vrea să compromită organizaţia internaţională LADO.

Tribunalul Municipiului Bucureşti a anulat înregistrarea ca persoană civilă a organizaţiei ADO.

CE NE SPUN VIZITATORII

La Sibiu se pot vedea şi acum geamurile sparte şi urmele de gloanţe, moştenire dela Revoluţie... Păziţi-vă buzunarele când vedeţi copii de ţigani... Poţi să te plimbi prin fata tuturor palatelor şi ministerelor... Hotel Bulevard, Sibiu: o cameră cu un pat , pentru străini 10.500 lei (cca $28) pentru un băştinaş 1500 lei. In preţ e cuprins un îmbelşugat mic dejun cu ceai (pentru cafea plăteşti extra). Cearceafurile se schimbă în fiecare zi dar sunt găurite, chiuveta e înfundată, dar ai în odaie un frigider. Nu se găseşte aţă de cusut, dar cosmetice peste tot... în prăvăliile particulare găseşti cea mai variată marfă: izmene, oale, pantofi, brânză etc.

Dacă dai unui hamal un bacşiş în dolari, el îţi aranjează la ce inspector vamal să mergi şi ce să-i oferi (un cartuş de ţigări etc)... Cel mai bun ajutor pentru cei din ţară este ajutorul direct. Trimiteţi-le pachete... O pâine, 2 kg făcută în casă, 250 lei (Făgăraş)... In unele localităţi pâinea la preţul oficial se vinde numai locuitorilor din localitate... Unele mânăstiri şi-au trimis călugăriţele să colecteze bani pentru repararea lăcaşului. Pe străzi murdărie, gropi, nu se strâng gunoaiele...

Dl. Iliescu a înnobilat SRI-ul cu patru noi generali printre care şi Dumitru Cristea, specialist în ştiinţele sociale şi prietenul tovului Virgil Măgureanu.

••

Pâinea e de două feluri: cea subvenţionată sau nesubvenţionată; una costa 15 lei şi se fabrică în cantitate mică şi cealaltă atinge şi preţul de 50 de lei.

••

Dl. Boicu, directorul Administraţiei Naţionale a Drumurilor a declarat că mai bine de 50 % din reţeaua de drumuri nu corespunde standardelor cerute de traficul care se desfăşoară în momentul de faţă şi care este în continuă creştere.

••

România a aderat la Convenţia Internaţională Aviatică dela Chicago prin care se prevede că un pasager poate fi controlat când se suie în avion, dar nu când coboară. Securiştii percheziţionează la Otopeni şi pe călătorii care se dau jos din avion.

••

Gospodinele nu mai au grijă că vor face prăjiturile prea dulci, ori mâncarea prea sărată: nu se găseşte nici zahăr şi nici sare.

••

La Oradea se construieşte o fabrică de Coca-Cola, ce va alimenta întreaga Transilvanie. Cei setoşi să aştepte până 'n anul 1993.

••

La Bucureşti a apărut un nou cotidian, "Vremea", editat de fostul poet de casă al răposatei dinastii Ceauşescu - A. Păunescu care mai editează şi revista "Totuşi iubirea".

••

Partidul Umanist Român a început să strângă 500.000 de semnături pentru a cere Parlamentului garantarea constituţională a proprietăţii private în România.

••

Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare a împrumutat $27 milioane companiei PETROM pentru a-şi putea îmbunătăţi mijloacele de extragere a petrolului.

••

La rubrica "Scurt şi cuprinzător" ziarul "Curierul Naţional" publică pe două coloane: "In Canada ROMFEST '92", subliniind că "Barchetul de închidere a avut loc în Sala Centrului Cu tural "Nae Ionescu".

••

Din totalul de 46.496 de cetăţeni care au cerut azil politic în Germania în luna Iulie, 13.743 au fost Români.

••

La Oneşti (Bacău) s'a introdus cartela de pâine. Fiecare îşi poate cumpăra zilnic o pâine la preţul oficial.

••

Din cauza secetei, Regia Autonomă "Apele Române" face apel la consumatori să facă economie. Cursurile râurilor interioare şi cel al Dunării sunt sub nivelul mediu.

••

Costul electricităţii a fost mărit:10,50 lei/kwh pentru consumul casnic şi 24 lei/kwh pentru agenţii economici.

••

La Buzău se va instala un post de televiziune prin cablu, cu 12 canale. Instalarea costă 16.000 de lei şi abonamentul lunar 300 de lei.

••

Rata inflaţiei - spune Dl. Stolojan - e în scădere: pe luna Iulie a fost de 3,2 %, în comparaţie cu cea din Ianuarie 1992 - de 19,5 %.

••

Eleva Anamaria Ursu, 12 ani Liceul "Gheorghe Coşbuc" (Năsăud) a obţinut premiul doi la Concursul Internaţional de eseuri "Lupta împotriva antisemitismului" organizat de Ministerul Educaţiei şi Stiinţei din Israel.

••

In România se găsesc 40.000 de clădiri afectate de seism, dintre care 20.000 sunt în Bucureşti.

••

Oficiul pentru protecţia consumatorilor avertizează că în 70 % din hoteluri (din 19 judeţe) au găsit infiltraţii de apă şi existenţa unor culturi de mucegai. (A.M. PRESS).

••

Romii au devenit milionari, dar cucoanele milionărese nu şi-au schimbat costumul: aceleaşi fuste creţe, lungi, cu culori vii şi aceleaşi bluze largi, la care predomină culoarea roşie.

••

O cursă cu TAROM-ul Bucureşti - Sibiu: $27 şi 30¢ pentru fiecare kg de bagaj ce trece peste limita permisă de 20 de kg.

••

Intr'o vitrină din Bucureşti un lăcat este, 1793 lei; o pereche de ochelari de soare, extra-lux, importaţi din Italia, 34.000 lei.

••

La oficial 1000 kg lemne de foc şi 1500 kg de cărbune, costă 7703 lei. La "privatizat", 1000 kg lemne 8.308,50 şi cărbunele 8.489.

Un torţionar descoperit la Cluj

Eduard Bogdan publică în "Tribuna Ardealului" din Cluj cazul unui torţionar, Ion Bogdănescu, care a făcut parte din grupul criminalului Turcanu, unealta Securităţii în "experimentul" generalizat dela Piteşti. După cum informează autorul articolului, Ion Bogdănescu este răspunzător de moartea doctorului Simionescu în colonia dela Peninsulă în anul 1951 : "Dorind să-l transforme în turnător, Ion Bogdănescu îl bătea în fiecare noapte în ritmul muzicii cântate de doi gardieni. Nemairezistând, ajuns la 36 kg, dr. Simionescu s'a aruncat în gardul cu sârmă ghimpată şi a fost împuşcat. Altă variantă spune că el ar fi fost împuşcat chiar de Bogdănescu. Indiferent care dintre cele două ipoteze este reală, ucigaşul nu poate fi decât unul: şeful brigăzii de reeducare de pe Peninsulă, Ion Bogdănescu".

Cu ce credeţi că s'a ocupat Ion Bogdănescu după eliberarea din puşcărie? S'a făcut medic şi a tămăduit oameni. Cum şi în ce fel, nu ştim. Stim doar, din aceeaşi sursă, că a devenit între timp unul dintre liderii Societăţii patriotice "Avram Iancu" din Cluj, iar prin A.F.D.P. şi Direcţia muncii a obţinut o îndemnizaţie lunară de 2.100 lei. Doar şi el a fost deţinut politic, nu? Suntem curioşi cum vor acţiona când află aceste veşti fostele lui victime "reeducate" în colonia de muncă amintită. Adresa lui? Cluj, str. Ghica nr. 11.

Virgil Lazăr
(România Liberă)

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

KURILELE AU ÎNDEPĂRTAT NORMALIZAREA RELAȚIILOR RUSO-JAPONEZE

Insulele Kurile s'au interpus din nou în normalizarea relațiilor ruso-japoneze, Președintele Elțîn a anunțat, numai cu patru zile înainte, amânarea vizitei, programată să aibă loc în Japonia între 13 și 18 Septembrie, motivând situația internațională și probleme interne.

După cum se știe, Japonia pretinde retrocedarea acestor insule, ocupate de trupele sovietice în 1945, în urma unui acord secret semnat de Stalin la Yalta (din nou Yalta...), pentru normalizarea relațiilor cu Rusia și semnarea unui tratat de pace.

Insulele în discuție, Etorfu, Kunashiri, Shikotan și Habomai (o grupare de insulițe) fac parte împreună cu marea insulă japoneză Hokkaido din lanțul insulelor Kurile. Încă din 1855 Rusia recunoștea prin tratat aparținența acestora la Japonia.

In 1956 Uniunea Sovietică a semnat un acord preliminar cu Japonia, prin care aceasta urma să primească insulele Shikotan și Habomai, după ce se va încheia un tratat de pace.

Ingrijorat de faptul că Moscova putea să încerce o îndepărtare a Japoniei de Statele Unite, Washingtonul a intervenit făcând presiuni asupra Japonezilor, să nu facă compromisul acesta.

In 1960, când Japonia și-a extins tratatul său de securitate cu Statele Unite, Uniunea Sovietică și-a retras oferta de cedare a celor două insule.

Normalizarea relațiilor cu Japonia este foarte importantă pentru Rusia, care are nevoie de credite și investiții japoneze, dar nici după vizita din Aprilie 1991 a lui Mihail Gorbaciov la Tokio, nici după recentele convorbiri purtate la Moscova de Ministrul de Externe japonez Watanabe, nu s'a putut ajunge la un acord.

Insulele nu au valoare economică, iar din punct de vedere strategic importanța lor este neglijabilă, pentru tehnica militară modernă de detecție, dar pentru Japonezi este o problemă de onoare națională. Oamenii de afaceri japonezi critică poziția rigidă a guvernului lor, care nu vrea să facă nici un compromis, împiedicând astfel efectuarea de importante investiții în Rusia. De asemenea unii experți consideră că Japonia se va afla în situația de a fi dezaprobată de aliații vestici pentru lipsa ei de participare la efortul lor de a ajuta Rusia să-și refacă economia.

Amânarea neașteptată a călătoriei lui Elțîn în Japonia a fost dictată de presiunile și manifestările ostile naționaliste organizate de extremiști, ca și de apropiatul congres al Deputaților Poporului, care va avea loc în Octombrie, și unde Elțîn va avea de înfruntat din nou linia conservatoare a foștilor deputați comuniști.

FRANȚA A APROBAT TRATATUL DE UNIFICARE A EUROPEI

Referendumul francez, asupra aprobării sau respingerii tratatului pentru unificarea Europei, a fost așteptat cu îngrijorare de întreaga lume occidentală și în special de cele 12 țări care fac parte din Comunitatea Europeană. Francezii, însă, au aprobat tratatul cu 51,05% pentru și 48,95% contra.

Posibilitatea ca Franța să voteze negativ a făcut ca în zilele premergătoare referendumului, să se agraveze agitația existentă în urma creșterii valorii mărcii germane și scăderii celorlalte valute occidentale, Marea Britanie și Italia retăgându-se temporar din sistemul monetar european.

Tratatul pentru unificarea Europei a fost aprobat în Decembrie anul trecut și apoi semnat de liderii celor 12 state, pe data de 7 Februarie a.c., la Maastrich, Olanda. Pentru ratificarea lui însă, el trebue aprobat în unanimitate de toți membrii Comunității. După cum se știe, în luna Iunie, Danemarca a respins tratatul prin referendum, cu o mică majoritate. El a fost aprobat de Irlanda, Grecia, Luxemburg și în prezent, Franța. Se așteaptă ca parlamentele Germaniei, Italiei, Spaniei, Portugaliei, Belgiei, Olandei să-și spună cuvântul până la sfârșitul anului și se crede că Danemarca își va reconsidera poziția.

S'a reproșat că s'a făcut foarte puțin, pentru a lămuri populația în detaliu asupra conținutului și interpretării practice a tratatului pentru unificare a Europei, în toate țările Comunității. Nelămurirea a dus la temeri de pierdere a identității naționale și suveranității, ca și a incertitudinii asupra viitorului mai ales în regiunile agricole sau muncitorești. Acest lucru s'a văzut bine în Franța, unde marile orașe au aprobat tratatul (Paris 62,5%), iar regiunile agricole sau cu industrie în depresiune și șomaj, au votat negativ. In cazul Franței, mulți au votat contra, ca o dezaprobare a guvernului nepopular al Președintelui Mitterrand.

Se consideră că dezordinea financiară apărută în Occident se datorează Germaniei, lucru dezavuat de aceasta. Astfel unificarea a dus la cheltuieli de peste 100 de miliarde de dolari anual, la care s'au adăugat zecile de miliarde acordate Rusiei, ca și contribuția la războiul din Golf. Pentru a împiedica o inflație, s'a recurs la atragerea de capital străin și investiții, prin mărirea de către Bundesbank a dobândei până la 9%, mult mai mare decât a celorlalte țări. Aceasta a dus la o avalanșă de depuneri, în care mulți speculatori au vândut valutele mai slabe pentru a depune mărci.

Aprobarea la limită a tratatului de către Franța ca și dezordinea valutelor occidentale a făcut ca liderii Comunității să fie convocați luna viitoare la Londra de actualul președinte, prin rotație, al acestia, Premierul John Major, pentru discutarea măsurilor necesare. De asemenea cei doi mari susținători ai unificării, Kohl și Mitterrand au hotărât o întâlnire apropiată.

CONVORBIRILE DE PACE ARABO-ISRAELIENE SE ÎNDREAPTĂ SPRE UN PUNCT MORT

După ce Premierul Rabin a declarat că Israelul este dispus să trateze teritorii pentru pace, conform rezoluției ONU 242, iar Președintele Siriei, Hafez al-Assad a spus că Siria caută o pace onorabilă, dar nu va ceda nimic din teritoriul său, se părea că în a șasea rundă de convorbiri arabo-israeliene, dela Washington, se vor face unele compromisuri care vor duce la rezultate pozitive.

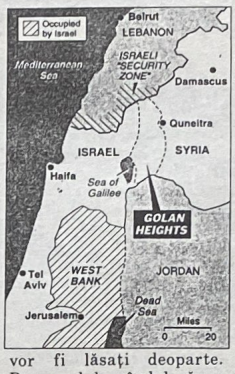

In această atmosferă de optimism, Assad a făcut o vizită surprinzătoare în Egipt, pentru a se consulta cu Președintele Mubarak, iar negociatorii israelieni și sirieni au declarat că s'a căzut de acord în mai multe puncte, care vor duce la elaborarea unui document comun al principiilor ce vor sta la baza unui tratat de pace israelo-sirian.

Dar n'a fost să fie așa. Yaser Arafat, Președintele OEP-ului a început să suspecteze că Siria va încheia o pace separată cu Israelul, cum a făcut în 1977 Egiptul, iar Palestinienii, ca și atunci, vor fi lăsați deoparte. Damascul la rândul său a realizat, că lumea arabă bănuiește același lucru și a cerut o hotărâre scrisă din partea Israelului că se va retrage din Inălțimile Golan, lucru pe care acesta refuză să-l facă, până ce Siria nu precizează ce fel de pace vrea să facă în schimb.

Guvernul lui Rabin condiționează retragerea din Inălțimile Golan de semnarea întâi a unui tratat de pace cu normalizarea relațiilor diplomatice, ambasade reciproce și frontiere deschise. Siria cere retragerea totală din regiunea ocupată și semnarea unui tratat de pace, dar fără relații diplomatice, comerciale sau culturale. Ea mai pretinde ca acest tratat să nu fie separat, ci să includă și rezolvarea situației Palestinienilor, Iordaniei și Libanului.

Ambele delegații au declarat că mai mult ca oricând este nevoie în faza actuală de medierea americană, ceea ce este puțin probabil acum, când administrația dela Washington este în intensă campanie electorală, în vederea alegerilor din Noembrie.

De remarcat totuși că Israelul și SUA negociază o cooperare militară majoră, prin care armata israeliană va primi echipament și aparatură de înaltă tehnicitate ca și acces la informații prin satelit, pentru a compensa vânzarea către Arabia Saudită a 72 de avioane ultra-moderne de tip F-15. Această vânzare va asigura însă Washingtonului un profit de 9 miliarde de dolari și asigurarea a 10.000 de noi locuri de muncă.

BOSNIA-HERȚEGOVINA AMENINȚĂ SĂ DEVINĂ UN NOU LIBAN

Bosnia-Herțegovina este pe cale să devină un nou Liban, în care se conturează un adevărat război civil, pe fondul unui antagonism etnic și religios. Vechea ură dintre Sârbii ortodocși, Croații catolici și Sârbii mahomedani, care a existat de secole, s'a redeșteptat atingând acum un maximum din care nu se vede deocamdată nici o ieșire.

Doborârea unui avion italian, care aducea ajutoare materiale de urgență, coordonate de ONU, precum și atacarea unor elicoptere americane angrenate în același scop, a făcut ca aeroportul din Sarajevo să fie din nou închis pentru o perioadă de timp.

Repetate acorduri de încetare a focului au fost încălcate din nou, iar la Geneva părțile implicate au refuzat să negocieze direct. Sarajevo a continuat să fie bombardat cu artileria și o dată chiar, de patru avioane ale trupelor sârbe para militare. Liderul acestora, Radovan Kradzici, a repetat că forțele sale au ocupat 70% din Bosnia-Herțegovina și că e gata să semneze o încetare a focului, dar numai dacă și partea musulmană va face același lucru. El a propus transformarea republicii într'o confederație cu trei cantoane etnice, proiect respins până acum de Președintele Bosniei, Aija Izetbergovici, care vrea să păstreze unitatea acesteia, unde Sârbii musulmani domină cu o populație de 43%.

Consiliul de Securitate a hotărât trimiterea a încă 6.000 de militari ONU, care se vor adăuga celor 1.500 existenți la fața locului, pentru a proteja convoaiele care aduc ajutoare alimentare și medicale.

Sârbii consideră că lupta lor este dreaptă și aduce un serviciu Europei prin împiedicarea unui Stat islamic în mijlocul continentului.

Din Croația s'au semnalat fricțiuni puternice între forțele ONU și trupele sârbe, care au refuzat să demobilizeze. Forțele de pace sunt acum în periculoasa situație de a se afla între autoritățile croate, care vor să-și readucă refugiații din locurile unde au fost goniți, prin "curățirea etnică" făcută de Sârbi, și opoziția acestora, care au jurat să reziste cu orice preț acestor încercări.

Consiliul de Securitate a votat pentru ca actuala Iugoslavie, compusă din Serbia și Muntenegru să nu mai ocupe locul fostei Iugoslavii. Ea va trebui să obțină aprobarea forului suprem pentru a deveni o nouă membră. De remarcat că statele vestice pot utiliza dreptul de veto, dacă nu sunt mulțumite de colaborarea Belgradului în convorbirile de pace dela Geneva.

SARAJEVO PE CALE DE A DEVENI UN NOU BEIRUT

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

SERBIA: EXPANSIUNE ŞI INTOLERANŢĂ

Lucian G. COSTI

Butoiul cu pulbere din Balcani s'a reaprins la Sarajevo, în acelaşi loc unde a izbucnit scânteia ce avea să declanşeze în urmă cu 78 de ani Primul Război Mondial. Dacă asasinarea Arhiducelui Franz Ferdinand şi a soţiei sale, în 1914, era justificată de cercurile ultranaţionaliste sârbe ca o acţiune contra ocupaţiei străine, tragedia de astăzi a locuitorilor Bosniei - Herţegovinei, supuşi unei exterminări oarbe din partea bandelor înarmate sârbeşti, nu poate fi pusă decât pe seama revenirii la barbaria cea mai sălbatică ce a caracterizat seminţia de migratori care s'a instalat în plin centrul Imperiului Roman de Răsărit, acum 13 secole.

Sters de pe harta Balcanilor timp de cinci secole, statul sârb îşi face reapariţia, ca ţinut autonom, în cadrul Imperiului Otoman, după Congresul dela Viena din 1815 ca urmare a eforturilor Rusiei de a-şi asigura o prezenţă de limbă slavă în zona balcanică, de unde să pornească acţiunea de cucerire înspre Marea Mediterană. După Primul Război Mondial, minuscula Serbie îşi vede visul împlinit, ea devenind stăpâna absolută a întregii părţi occidentale a Peninsulei balcanice, care este botezată Iugoslavia, nume care reflectă clar tendinţele exclusiviste de dominare ale vorbitorilor de limbă slavă, în ciuda faptului că vechea populaţie autohtonă, reprezentată de Albanezi şi Români din Sud, nu avea nimic în comun cu o ţară a "Slavilor" de Sud.

Complexul invadatorului, caracterizat prin conştiinţa lipsei de legitimitate istorică pe teritoriul cucerit, este permanent prezent în mentalitatea politică a Sârbilor şi stă la baza acţiunilor lor violente, cu scop expansionist. Din acest complex derivă tendinţa de a asimila pe localnici, de a-i obliga să vorbească limba năvălitorilor slavi, de a-i forţa să-şi schimbe numele şi obiceiurile, de a-i izgoni pe cei care se opun, de a-i anihila pe rebeli. Neamurile migratoare sunt, de regulă, intolerante şi semeţe, considerând că orice este permis cuceritorului, singura formă de justiţie acceptată fiind legea pumnului şi supunerea necondiţionată. Infernul care se petrece sub ochii noştri cu oamenii din Bosnia-Herţegovina este o **consecinţă a revărsării de ură a Sârbilor pentru toţi cei** ce n'au acceptat să devină "Sârbi". Ce culpă au oare cei care s'au născut catolici, sau cei care au crescut în religia musulmană, care fusese de altfel impusă de dominaţia turcească? Croaţii şi Musulmanii din Bosnia-Herţegovina vorbesc astăzi aceeaşi limbă slavă, şi ea impusă de grupul de migratori din Nord asupra băştinaşilor; "purificarea etnică" la care se dedau militarii sârbi este aşadar împinsă la limitele absurdului, fiind purtată contra unor oameni care vorbesc aceeaşi limbă.

Unele cercuri din Vest au acreditat ideea că războiul necruţător din Bosnia are la bază conflictul dintre Ortodoxie şi Catolicism: nimic mai fals, întrucât poziţia oficială a Bisericii sârbe a fost categorică, de denunţare a agresiunii; în plus, este greu de crezut că vreunul dintre Sârbii înarmaţi până în dinţi, care practică omorul zilnic, are ceva în comun cu credinţa ortodoxă. Cinci decade de comunism şi-au spus cuvântul şi în fosta Iugoslavie. Aşadar căutarea cauzelor actualului conflict într'o cruciadă a Sârbilor ce apără Ortodoxia, este sortită eşecului. Nici încercarea de a atribui dezlănţuirea de violenţă din fosta Iugoslavie unui pretins "national-comunism" nu rezistă unei analize atente. In primul rând, chiar noţiunea de "naţional-comunism" este un non-sens, termenii fiind contrarii, ideea de comunism este prin excelenţă antinaţională.

In al doilea rând, îmbrăţişarea idealurilor naţionale de către foşti conducători comunişti cum este şi cazul eternîncruntatului lider dela Belgrad, Miloşevici, este o diversiune politică de proporţii, veritabilul naţionalism transformându-se într'o grotească manifestare de şovinism virulent, care nu are nimic în comun cu naţionalismul. Ceea ce urmăresc demagogii mafiei comuniste nu este altceva decât perpetuarea, cu orice preţ, a frânelor puterii, chiar dacă drumul e presărat cu mii de cadavre şi cu o teribilă suferinţă umană.

Succesele istorice ale Serbiei din ultimii o sută de ani, care au culminat cu poziţia dominantă din Iugoslavia lui Tito, par a se fi încheiat, şi Sârbii au fost surprinşi de rapida dezintegrare a conglomeratului iugoslav. Pierderea dominaţiei sârbeşti devenea limpede cu fiecare declaraţie de independenţă a fostelor republici. De fiecare dată, Sârbii au reacţionat cu violenţă, la început în Slovenia, apoi în Croaţia, cu care au purtat un război necruţător, nici acum pe deplin terminat, mai recent în Bosnia-Herţegovina. Comitând atrocităţi greu de imaginat, Sârbii au purces la alungarea a milioane de oameni din casele lor, spre a "curăţa etnic" provincia şi a nu avea nici o şansă de pierdere la viitoarea masă a tratativelor, invocând principiul etnic. Liderii sârbi din Bosnia justifică actuala acţiune de genocid prin necesitatea protejării populaţiei sârbeşti care locuieşte în regiune, uitând să amintească însă faptul că această populaţie a fost adusă de regimul iugoslav, în ultimii cincizeci de ani, special pentru a controla Bosnia, nefiind vorba de nici un drept istoric. Reacţia dură faţă de Albanezii din Kosovo, care sunt la ei acasă de milenii,nu lasă nici un dubiu asupra planurilor sârbeşti de creare a unei Serbii Mari, în dauna tuturor celorlate neamuri ce locuiesc în provincia odinioară numită Dacia Aureliană.

Soarta Românilor bănăţeni sau a celor din Timoc, este cât se poate de tragică, în perspectiva represiunii dezlănţuite de Sârbi contra tuturor ne-Sârbilor, şi a totalei indiferenţe a regimului dela Bucureşti care continuă neabătut poziţia comunistă trasată de Dej şi Ceauşescu de "neamestec" în treburile interne. Cei cocoţaţi în Palatul din Piaţa Victoriei sunt repetenţi şi la istoria Românilor, şi la strategie geopolitică, şi nu posedă nici cele mai elementare noţiuni de mândrie naţională. Regimul neocomunist dela Bucureşti a avut multă grijă însă să permită liberalizarea avorturilor, provocând cea mai oribilă hecatombă umană din istoria noastră, făcându-se vinovat de uciderea a trei milioane de prunci în cei doi ani şi opt luni de stăpânire. Ce contează numărul crimelor, când ele nu beneficiază de publicitatea acordată masacrului din Bosnia; la noi uciderea fiinţelor umane se face pe ascuns, fără bocete! Dar cine poate calcula efectul în viitor al acestui genocid contra Românilor, neam care şi aşa se află în vecinătatea unor seminţii care nu ne iubesc!

Vizita precipitată la Bucureşti a primului ministru sârb Panici, al cărui nume românesc (Pană) slavizat poate servi de mărturie procesului de asimilare ce are loc permanent în Serbia, a fost o bună ocazie pentru guvernul Stolojan să treacă sub tăcere abordarea problemei drepturilor Românilor din Iugoslavia restrânsă, deşi şeful guvernului sârb venise la Bucureşti cu mâna întinsă, căutând să obţină o ameliorare a condiţiilor embargoului impus de ONU (şi care şi aşa nu are mare eficienţă).

Să comparăm atitudinea guvernanţilor neocomunişti români cu eforturile neobosite ale Budapestei de a reclama protecţia minorităţii ungureşti din Voivodina, amintită răspicat la Conferinţa dela Londra! De altfel amnezia de care suferă guvernanţii Cotroceniului a fost contagioasă, întrucât şi opoziţia grupată în Convenţia Democratică a reuşit să producă o mostră de incapacitate politică, publicând în nr. 700 al ziarului România Liberă, din 23 Iulie 1992, un fel de ipotetică hartă a României semi-Mari, care în viziunea autorilor nu cuprinde nici Transnistria, pentru care Românii Moldovei s'au bătut vitejeşte, nici Cadrilaterul, parte inseparabilă a Tării Româneşti.

S'au întors în groapă făuritorii României Mari, au mai murit odată Brătianu şi Take Ionescu! Când conflagraţia din Balcani e în toi, şi orice surpriză de proporţii legată de extinderea conflictului poate răsturna toate calculele în Sud-Estul Europei, politicienii care încearcă să ne scape de comunişti nu doresc nici măcar refacerea României Mari, deşi întrebuinţează retoric fraza ce cuprinde cuvântul "reîntregire", ca şi când Cadrilaterul nu intră în reîntregire. Statutul provinciilor ocupate în 1940 este identic, fie că e vorba de Estul ţării, fie de Sud; cedarea Cadrilaterului a fost de altfel susţinută de Rusia, din aceleaşi motive geopolitice de expansiune pentru care acest stat imperialist a ocupat şi Basarabia-Bucovina. Din păcate, redactorii amintitei hărţi par să nu cunoască acest amănunt esenţial, crezând poate (în mod total eronat) că e vorba de un conflict local, româno-bulgar. Fără să putem aproba agresiunea sârbă din Bosnia, nu putem să nu comparăm atitudinea bătăioasă pentru orice palmă de pământ a Sârbilor cu indiferenţa românească pentru propriile pământuri.

EFEMERIDE

Se vor împlini peste câteva luni trei ani dela Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 şi situaţia din România este mai încâlcită decât acum trei ani. Chiar jertfele tinerilor sunt puse la cântar de cei care se intitulează emanaţi ai Revoluţiei, socotită o abilă lovitură de Stat dată de ei.

Acum trei ani întreaga Europă era dominată de speranţe. Regimurile comuniste se clătinau din toate încheieturile, iar tiranii care şi-au terorizat propriile popoare nu ştiau încotro s'o apuce.

Astăzi, dintre toţi conducătorii comunişti care trebuiau să dea socoteală în faţa ţării lor şi a întregii omeniri pentru toate crimele de genocid, distrugeri şi dezumanizări, unul singur a fost împuşcat într'un simulacru de proces care a urmărit mai mult să şteargă urmele compromiţătoare a multor implicaţii decât să facă lumină asupra crimelor unui regim terorist, iar un altul aşteaptă să fie judecat (poate singurul proces real) după ce s'a ascuns ca un şoarece, fie în căşcavalul stăpânului dela Kremlin, fie în văgăuna unei ambasade. In rest, jonglerii politice cu rocade oportuniste. Un nou Nürenberg este evitat cu cea mai mare grijă, pentrucă un "Proces al comunismului" ar cuprinde poate mai mulţi inculpaţi din lumea liberă din Apus decât ucenicii satanei din ţările oprimate de comunism.

O simplă şi timidă ridicare de cortină a dezvăluit opiniei publice (dacă mai era nevoie) că partidul comunist din Franţa era subvenţionat şi dirijat de Moscova. Dar ororile săvârşite de comuniştii din Spania cu toate "brigăzile internaţionale" unde walter romani veniţi de pretutindeni făceau tir pe ţinte vii, ucigând oameni nevinovaţi, profanau biserici şi siluiau călugăriţele în mânăstiri ca după aceea să le ucidă, dărâmau statui şi incendiau lăcaşurile de cult? Dar crimele dela Katyn recunoscute abia acum de către Ruşi că aparţin NKVD-ului, când încă din 1942 când au fost descoperite a fost chemată Crucea Roşie Internaţională să constate - şi a consemnat - că victimele dela Katin aparţin comuniştilor? Dar Cambodgia înjumătăţită de populaţie numai într'un singur an de teroare comunistă? Cine a împărţit naţiunile în două pentru a se ucide frate pe frate în Germania, Vietnam şi Coreea?

O, câtă linişte s'a aşternut peste tot. Scribii pentru definirea drepturilor omului lâncezeau prin cancelarii când se deshumau victimele şi se ucideau fraţii între ei.

Se ridicau până la cer vaietele martirilor dela Piteşti şi se umpluseră cimitirele fără cruci de pe albia canalului Dunăre - Marea Neagră de întreaga elită a României dusă acolo pentru exterminare. Campionilor drepturilor omului li s'a întunecat atunci vederea de o cataractă comunistă şi republica populară română, intra cu întreaga-i nerusinare în clădirea albă de pe malul East-Riverului cu drepturi egale de membră a ONU.

In închisori şi în ţară, Românii aşteptau să-i elibereze Americanii!

Procesul comunismului nu are loc.

O schimbare de litere din URSS în CSI, a rezolvat problema comunismului mondial după unii politicieni şi mai mult după oportuniştii pescuitori în ape tulburi, dar în "statele independente" din noua denumire a celor trei litere, din noul commonwealth, cazaciocul se joacă de şenilele tancurilor ce nu se retrag în Rusia, balalaica este înlocuită cu mitraliera, iar votul liber este cartuşul tras din faţă sau în ceafă, paşaport pentru lumea cealaltă.

Trei ani în urmă, omenirea era plină de speranţe; acum o tristeţe morbidă s'a lăsat peste tot ca o păclă deasă. Pe lângă amarul dezamăgirilor a izbucnit şi ciuma războinică. Focul îndepărtat al conflictelor din Asia sau Africa de până acum, a izbucnit în mijlocul Europei. Sarajevo, pare un nume predestinat. Chiar aşa din senin i-a apucat pe bosnieci dorul de a se arunca în maşina unui război civil?

După cel de al Doilea Război Mondial, Iugoslavia comunistă de sub conducerea lui Tito, era în mare vogă. Conflictul cu Italienii din zona Veneţia Giulia a fost rezolvat în favoarea misteriosului dictator dela Belgrad, care a făcut praf democraţia de tip occidental curăţindu-l pe Draja Mihailovici, după ce umpluse toate peşterile din munţi cu ustaşii aruncaţi de vii în ele. Acum Iugoslavia este zona de experienţe a unei noi aşezări a Europei. Chiar atât de ineficiente sunt trupele ONU şi Conferinţa Tărilor Apusene încât nu pot linişti spiritele? N'a trecut decât un an şi jumătate dela spectacolul din Iran. Morţii din fosta Iugoslavie se pare că sunt mai mulţi decât cei pieriţi în Operaţiunea Deşert din Golf, iar în Basarabia se moare tragic pentrucă Armata a 14-a nu copiază acţiunea americană din Panama.

In România încleştarea cu comunismul este în plină desfăşurare pentru runda din 27 Septembrie şi în timp ce părţile îşi desfăşoară campania electorală, în ţară oamenii descoperă din ce în ce mai des, gropi comune pline de schelete, toate provenind după terminarea celui de al Doilea Război Mondial.

Procesul comunismului nu are însă loc!

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

COMENTARII LA MOMENTUL ACTUAL AL LUMII

—Ion BOIERU—

DESTRĂMAREA IMPERIULUI BOLŞEVIC

Această destrămare a adus cu sine un complex de probleme, pentru întreaga lume, încât nu se pot descifra bine căile de revenire la o dezvoltare normală şi evolutivă a societăţilor naţionale sau a confederaţiilor care s'ar putea organiza. Complexul de probleme nu este determinat numai de elementele ideologice şi de factorii de filosofie politică, pentru construirea unei societăţi. Acest complex însumează o serie lungă de factori care sunt esenţiali în croirea unor forme sociale noi: psihologici, economici, istorici, etnici, juridici, morali, emoţionali şi chiar estetici.

După destrămarea ideologiei marxiste ar fi natural să se opereze cu valorile care au fost în realitate "înăbuşite" de această ideologie genocidală a tuturor valorilor care nu erau cuprinse în viziunea ei schematică. Adică, ar fi normal să se opereze cu valori spirituale, care au fost desconsiderate de marxişti şi să se refacă temeliile vieţii religioase care au fost acoperite de materialismul dialectic şi istoric, pretutindeni unde au fost dominaţii sau dictaturi comuniste. Aşa se explică faptul că în eforturile de refacere post-marxistă, lumea se confruntă cu răni adânci pe care le-au lăsat marxiştii, peste tot, în organizarea socială şi administrativă, în gândire, în evaluările morale, în interpretările istorice şi filosofice, care toate au fost îmbâcsite până la saturaţie cu principiile marxiste. Lumea este încă bolnavă din cauza marxismului şi refacerea spirituală progresează cu paşi lenţi.

Nici un progres nu este posibil dacă nu se produce refacerea spirituală a naţiunilor şi societăţilor; adică, în primul rând stabilirea primatului spiritual şi apoi a ierarhiei de valori cu care se va lucra în epoca post-marxistă. Numai aşa se poate asigura existenţei umane o poziţie de demnitate, deci omul refăcându-şi legăturile cu supranaturalul, cu transcendentul, căci fiinţa umană este mai mult decât zoologicul sau biologicul. O revenire la izvoarele spiritualităţii creştine şi la o reconciliere a marilor biserici creştine poate ajuta la însănătoşirea vieţii spirituale şi la consolidarea acesteia.

La fel, este necesară şi folositoare o reînviere a tradiţiilor fiecărui popor în parte, cu toată specificitatea lor. Fiecare popor îşi are identitatea lui etnică, pe temeiul căreia se dezvoltă firea şi manifestările sale. Aceasta mai cu seamă pe planul spiritual al credinţelor şi valorilor, al ideilor şi cugetărilor sale despre lume şi viaţă. Aceste tradiţii nu au fost distruse de marxism, ci doar acoperite cu aparenţe străine de sufletul poporului. De fapt, pierderea tradiţiilor înseamnă şi pierderea poporului şi a naţiunii, căci ele sunt elementele care nuanţează identitatea fiecărei entităţi etnice în parte.

Pentru o limpezire a orizonturilor de azi, după concluziile lăsate moştenire de către ideologia marxistă, revenirea la tradiţiile bune ale popoarelor şi la izvoarele vieţii creştine are o prioritate cu caracter de urgenţă şi de imperativ, căci nu există o altă soluţie de a depăşi formele inferioare de viaţă în care a fost înlănţuită o bună parte din lume, prin viziunea marxistă.

REZISTENŢE ŞI OBSTACOLE

O primă rezistenţă la refacerea spirituală o face mentalitatea care a fost creată de vechiul regim al marxismului, nu numai în ţările cu regim comunist, dar şi în alte părţi ale lumii, unde propaganda marxistă s'a putut desfăşura în bună voie şi cu toată largheţea de care avea nevoie, căci avea climatul unui adevărat libertinaj moral şi ideologic.

Această propagandă a creat mari încurcături de minte, printre oamenii de bună credinţă şi naivi. Au rămas, apoi, cei de rea credinţă, care fac azi opoziţie organizată şi sistematică faţă de orice îndreptare a stărilor de lucruri după lichidarea marxismului. Firească, există şi obstacole de altă natură, care împiedică revenirea la normal. Multe din acestea ţin de ordinea internaţională şi de procesul istoric al evoluţiei, căci transformările nu se pot realiza de pe o zi pe alta; este nevoie de o desfăşurare de înlănţuiri de fapte şi situaţii. In această categorie ar intra îndeosebi factorii economici şi relaţiile dintre popoare, care au întorsături neaşteptate după prăbuşirea Sovietelor şi a regimurilor comuniste.

Rămăşiţele marxiste se grăbesc să explice azi tulburările şi greutăţile de pacificare ale lumii prin apariţia concepţiei naţionaliste, care a fost stârvită de ideologia marxistă şi de regimurile dictatoriale comuniste, care în fond operau pentru distrugerea însăşi a chiagurilor naţionale, pentru a se face loc concepţiei internaţionaliste proletare. Culturile naţionale au fost ameninţate să dispară, să facă loc culturilor socialiste de tip marxist care nu aveau nici o inspiraţie naţională, adică nu erau legate de un fond etnic, care să se manifeste liber după propriile lui îndemnuri şi năzuinţe. Dacă se vorbeşte despre o revenire a concepţiilor naţionaliste, asta nu înseamnă un pericol şi nu înseamnă un obstacol în eforturile de refacere a ordinii din lume.

Naţiunile sunt o realitate, şi au nevoie să iasă din nou la suprafaţă, după înăbuşirea comunistă şi să îşi recâştige drepturile naturale care i-au fost date în momentul naşterii lor. Ele nu se pot conduce după principii străine de firea, tradiţiile şi fondul lor sufletesc.

SITUATIA DIN ROMANIA

Este gravă şi în acelaşi timp mai favorabilă decât a altor naţiuni europene. Gravă pentrucă încă nu şi-a câştigat independenţa, în special faţă de nomenclatura marxistă care continuă să guverneze prin fraudă. Poporul român încă nu este complet dezmeticit din amorţeala ideologică a mentalităţii marxiste şi deci nu este suficient de luminat să fie destul de ferm în deciziile sale. Cele două biserici naţionale se găsesc pe poziţii de adversitate, ceea ce viciază refacerea ţării. Incă nu s'a realizat, cum ar fi natural, sănătos şi creştineşte, o reconciliere.

Elementele fundamentale pentru această reconciliere, şi chiar pentru mai mult decât atât, există şi sunt la îndemâna tuturor. In realitate, România, poate deveni un model pentru refacerea spirituală a Europei creştine şi adevăraţii teologi şi conducători religioşi ştiu bine acest lucru. O ecumenicitate naţională, nu poate fi nicăieri în Europa mai substanţial înfăptuită decât în România, şi după aceea o deplină ecumenicitate creştină, religioasă.

România este terenul cel mai prielnic pentru realizarea acestor forme de viaţă istorică, ce vor avea un ecou prelungit şi o influenţă binefăcătoare pentru multe alte neamuri europene. Firească că dacă se va schimba climatul general dinţăra şi se va găsi o mână de oameni, adică o elită morală, care să înceapă pregătirile necesare pentru reconstrucţia ţării, România poate devansa toate eforturile din alte ţări, în aceeaşi direcţie şi poate ajuta în mod efectiv scoaterea lumii din starea de păgânătate în care a adus-o marxismul şi comunismul bolşevicilor.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

COD POŞTAL..... ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ROMÂNIA, GROAPA DE GUNOI A EUROPEI

Cred că este încă vie în amintire păţania vasului care trăgea după el câteva şlepuri încărcate cu gunoaie din New York şi după câteva săptămâni de colindat din port în port, în mai multe state din America, a fost nevoit să se întoarcă de unde plecase cu întreaga încărcătură pe care nimeni nu vroia să o primească.

Asta s'a întâmplat în Statele Unite.

In Europa însă, lucrurile se petrec complet diferit; deşi este vorba de aceeaşi poveste, ea se spune pe o altă limbă. Tări industriale ca Germania, şi Austria, caută mai întâi victima unde să-şi trimită gunoaiele toxice, de obicei printre ţările mai sărace, cu care anumite firme fantomă de export, încheie mai înainte contracte legale cu firme de import din ţările respective. Contracte în care se specifică cu exactitate că firmele exportatoare vor livra: pesticide, vopsele, îngrăşăminte etc., ca în schimb să trimită deşeuri toxice, extrem de periculoase pentru populaţia ce ar ajunge în contact cu această "marfă" deochiată, radioactivă.

Ziarele din ţară, datorită unor investigaţii, au dat în vileag această aşa numită "Afacere a secolului" din România, abundând în articole scrise pe această temă. S'a mers chiar până acolo ca să se ceară demisia Ministrului Mediului, Domnul Marcian Bleahu, care, într'o conferinţă de presă spunea că: "atâta timp cât sunt eu ministru, în ţară nu vor intra deşeuri", dar, scrie Dl. Aurel Ghimpu, într'un număr din ziarul "Libertatea": "când dădea astfel de garanţii, deşeurile toxice, se aflau în ţară, cu toate că despre acest pericol a fost anunţat încă din luna Ianuarie de reprezentantul Greenpeace... Deşeurile sunt, există, apăsând ca un greu blestem, nu doar asupra unor localităţi... ci asupra întregii ţări care, pentru cei din afară, a ajuns să fie considerată groapa de gunoi a EUROPEI".

In articolul intitulat "Otrava se plimbă" apărut în ziarul "Adevărul", D-nii Nicolae Militaru şi Petre Popa, descriu cruda realitate. Citâm: "Dacă până acum mai existau câteva semne de întrebare privind conţinutul exact al celor mai multe butoaie cu substanţe chimice venite din Germania, prezentate la Sibiu de firmele importatoare "Pine Park" şi "Montana" drept lacuri, vopsele şi pesticide, astăzi este clar că s'au adus deşeuri toxice deosebit de periculoase".

Dar nu numai la Sibiu există această stare de lucruri. Situaţia se generalizează şi include alte oraşe ale ţării ca Reşiţa, Alba Iulia, Timişoara etc., ca şi când cineva, cu dinadinsul, a vrut să contamineze centrele mari ale ţării. Si asta cu toate că au fost preveniţi de către "Ministerul Federal pentru Mediu, Tineret şi Familie" din Austria care a atras atenţia importatorilor români încă dn Octombrie 1991 că: "deşeurile cerute sunt toxice şi deci dăunătoare mediului şi sănătăţii oamenilor"; importatorii au insistat, cerându-le, şi cei doi ziarişti îşi încheie astfel articolul: "...se pare că şi aici afacerea are acelaşi mobil şi anume, de a umple buzunarele unora cu milioane, chiar cu riscul de a afecta grav mediul ambiant în ţară".

"NU VREM MOARTE" se putea citi pe una din mulţimea de pancarte purtate la o manifestaţie de protest ce a avut loc în Sibiu, raportează ziarului "Tineretul liber" Dl. Dorel Târcovnicu în reportajul dânsului din care extragem rândurile de mai jos: "...ca urmare a transferării ilicite de deşeuri toxice din Germania, participanţii au cerut returnarea necondiţionată a respectivelor substanţe în ţara de proveniență, întărirea măsurilor organizatorice care să prevină alte asemenea acţiuni de degradare a mediului şi de periclitare a sănătăţii populaţiei precum şi pedepsirea exemplară a celor care se fac vinovaţi de situaţia actuală".

Probabil - credem noi - firmele româneşti importatoare, n'au făcut-o cu dela sine putere, ci au avut în prealabil aprobarea cuiva mai sus pus. Starea de lucruri este mult prea generală. Astfel, citim în "România liberă" sub semnătura D-lui Ion Medoia, următoarele: "Despre afacerile necurate cu deşeuri periculoase, provenite din afară, s'a vorbit mult în ultima vreme. Aflăm acum de un important depozit în aer liber, la Combinatul Siderurgic Reşiţa. Există aici un "munte otrăvit" - cum l-au botezat localnicii - care creşte văzând cu ochii pe rampa fabricii de aglomerare a minereului. Vagoanele, încărcate "ochi" continuă să sosească. Până în prezent au fost descărcate peste 1.500 de tone, conţinând pilitură de fier şi şlam galvanizat, ultimul considerat de specialişti ca deosebit de periculos..."

Pus în faţa acestei situaţii Dl. Marcian Bleahu, Ministrul Mediului, a înfruntat ziariştii spunându-le: "Ei, uite, n'o să-mi dau demisia".

Bine a zis cine a zis: "Satul arde şi baba se scarpină'n spate!"...

Nicolae NOVAC